

FOTÓ: TRACY AIGUIER

BEN MEZRICH szintén a Harvardon végzett. 11 regénye közül a *Bringing Down the House* 63 hetet töltött a *The New York Times* bestseller listáján. A történetből nagysikerű film készült Kevin Spacey főszereplésével, *21 - Las Vegas ostroma* címmel. A *Boston Common* és a *Flush* magazin újságírója. Feleségével, Tonyával Bostonban él.

FORDÍTOTTA
BAJNÓCZY ZOLTÁN
HEGEDŰS ILDIKÓ
MALLÁSZ RITA

BEN MEZRICH

Véletlenül milliárdos

HOGYAN SZÜLETETT A **Facebook**

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Ben Mezrich: *The Accidental Billionaires*

Copyright © Ben Mezrich, 2009
This translation published by arrangement with
Doubleday, an imprint of The Knopf Doubleday
Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Hungárián translation ©
Bajnóczy Zoltán, Hegedűs Ildikó, Mallász Rita, 2010

Minden jog fenntartva.

Tonyának,
akiről ez a geek is álmodik...

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

A Véletlenül milliárdos tucatnyi interjú, több száz forrásmunka és ezernél is több oldalnyi dokumentum - többek között bírósági jegyzőkönyvek - alapján megírt, drámai sodrású történet.

A megtörtént eseményekről rengeteg - gyakran egymásnak ellentmondó - vélemény fogalmazódott meg.

A közvetlenül vagy távolról érintett személyek visszaemlékezéseiből felvázolt kép gyakran rejthet magában ellentmondásokat. A könyvben szereplő, valóságban is megtörtént jeleneteket a dokumentumokból és interjúkból kihámozott információk alapján alkottam újra, a legjobb tudásom szerint mindig azt a verziót választottam ki, amely a dokumentációs anyaggal leginkább egybevágtott. A többi jelenetet a tények ellenőrzése nélkül, saját elképzelésem szerint írtam meg. Az időrendi sorrendet igyekeztem a lehető legpontosabban követni. Néhány esetben a helyszínek, leírások, illetve - személyiségi jogaik védelmében - bizonyos szereplők jellemvonásai átalakított vagy kitalált formában jelennek meg. A neveket és a személyleírásokat - pár hírességtől eltekintve - megváltoztattam.

Az újraalkotott párbeszédtek technikáját használok. Dialógusaimnak azok a visszaemlékezések képezik az alapját, amelyeket az események egykori résztvevőivel készített interjúk során rögzítettem. A könyvben elhangzó beszélgetések némelyike különböző időpontokhoz és helyszínekhez köthető, így a

párbeszéddek és jelenetek újraalkotott és sűrített formában jelennek meg. A térbeli szétszórás helyett néha egységesített szinterekre korlátozom a dialógusokat. A köszönetnyilvánításban részletesen hivatkozom a felhasznált forrásokra, ám úgy érzem megfelelőnek, hogy e helyütt külön köszönetet mondjak Will McCullennek. Az ő segítségével ismertem meg Eduardo Saverint, aki nélkül nem készülhetett volna el ez a könyv. Mark Zuckerberg, akinek ez szíve joga, a sorozatos megkeresés ellenére sem kívánt beszélni velem a könyvvel kapcsolatban.

Talán a harmadik koktél tette meg hatását. Eduardo nem tudta pontosan, melyik, mivel a három ital olyan gyorsan követte egymást - az üres műanyag poharak harmonika-szerűen összetolva ott álltak mögötte az ablakpárkányon -, hogy képtelen volt eldönteni, mikor történt meg a változás. De már hiába is tagadta volna, a jelek ott voltak. A kellemesen langyos pír az amúgy színtelen arcán; az ernyedt, már-már gumiszerű testtartás, amivel az ablaknak dőlt éles ellentétben a merev, néha kissé púpos tartással, amit megszoktak tőle. Ám mindenekelőtt az a laza mosoly, amit - mielőtt elhagyta volna kollégiumi szobáját - aznap este két órán keresztül gyakorolt, sikertelenül. Az alkohol kétségtelenül hatni kezdett, és Eduardo már nem félt. Legalábbis nem öntötte el agyát a pánikszerű sürgetés, hogy elhúzzon innét a francba. A szeme előtt lévő terem mindenesetre rémisztő volt számára: a székesegyházra emlékeztető, íves mennyezet óriás kristálycsillára; a fedelmi szépségű mahagóni falból vérként kiömlő vastag, vörös bársonyszőnyeg; a kanyargó, kétfelé ágazó lépcsősor, amely kígyóként kúszott a többlépcsős, szupertitkos, katakombaszerű emelet felé. Még az Eduardo feje mögötti ablaküveg is árulást sejtetett, ahogy a szűk udvart szinte teljesen felemészítő örömtűz szikrázó dühének lángnyelvei az ódon, himlőhelyes üveget nyaldosták. Félelmetes hely volt, pláne egy olyan srácnak, mint Eduardo. Egyáltalán nem szegényes körülmények között nőtt fel - gyermekkorra nagy részét Brazília, később

Miami felső-középosztálybeli köreiből töltötte egészen a Harvardra való beiratkozásáig -, de a terem által képviselt óvilági fényűzés teljességgel idegen volt a számára. Még a pia ködén keresztül is érezte a gyomrát összeszorító bizonytalanságot. Mintha megint gólya lett volna, aki első alkalommal lép be a Harvardra, és eltűnődik, mi a fenét keres ő ott, mi köti őt egy olyan helyhez. Mi köti őt egy ilyen helyhez.

A párkány felé húzódott, és a hatalmas terem szinte teljesen megtöltő fiatalok tömegét pásztázta. Egy kisebb csoport szinte odatapadt az erre az alkalomra felállított ideiglenes bárpultok köré. Elég vacak volt mindkettő - a környezetüktől durván elütő, deszkalapoknál alig komolyabb faasztalok -, ám mindezt senki sem vette észre, mivel a mögöttük dolgozó pultosok voltak az egyedüli lányok a teremben: egymásról kopírozott, nagymellű szöszi kivágott fekete topban - a helyi lányfőiskoláról hívták őket, hogy italt szolgáljanak fel a fiatal pasiknak.

A tömeg sok szempontból még magánál az épületnél is félelmetesebb volt. Eduardo nem volt benne biztos, de úgy gondolta, körülbelül kétszáz lehetnek - fiúk, sötét zakóban és ugyanolyan sötét nadrágban. Főként másodévesek. Különböző bőrszínűek is akadtak köztük, de mindegyikük arcán volt valami nagyon hasonló - az az övénél lényegesen lazább mosoly meg az a kétszáz pár szemből sugárzó magabiztosság -, látszott, hogy ezeknek a srácoknak nem kellett hozzászokniuk ahhoz, hogy bizonyítsanak. Tartoztak valahová. Legtöbbjük számára ez a közösség, ez a hely csak formáság volt.

Eduardo mélyet lélegzett, a levegő savanykás ízétől finoman megrándult az arca. Az ablaküvegen átszivárgott az örömtűz füstje, de ő nem adta fel a párkány biztonságos támaszát, még nem. Még nem volt felkészülve.

Ehelyett a legközelebb eső zakókra szegezte tekintetét négy átlagos testalkatú fiúra. Egyikkőjükre sem emlékezett az órákról. Két srác szőke volt, és középiskolásnak nézett ki, mintha csak most szálltak volna le a connecticuti vonatról. A harmadik ázsiai volt, és kicsit idősebbnek tűnt, de nem tudta igazán eldönteni. Azonban a negyedik - egy színes bőrű, aki a vigyorával és tökéletesen belőtt hajával olyan benyomást keltett, mint aki nagyon ad magára - biztosan negyedéves volt. Eduardo érezte, hogy elgémberedik a háta, mikor a fekete srác nyakkendőjére pillant. A szövet színe tökéletesen igazolta azt, amit Eduardo már sejtett. Negyedéves volt. Eljött az idő, hogy megmozduljon.

Kiegyenesítette a vállát és kihúzta magát. Odabiccantett a két connecticuti srácnak meg az ázsiaiinak, de közben az idősebbre figyelt - koromfekete, különleges díszítésű nyakkendőjére.

- Eduardo Saverin - mutatkozott be, lendületesen kezét rázva a sráccal. - Örvendek a szerencsének.

Valami Darron, válaszolta az, amit Eduardo elraktározott emlékezete hátsó rekeszébe. A név már nem érdekelt, a nyakkendő önmagában mindent elmondott, amit tudnia kellett. Az egész este célja ott bujkált a koromfekete szövetet pöttyöző fehér kismadarak között. A nyakkendő elárulta, hogy tulajdonosa egyike az esti gyűlés

szervezőinek, a Phoenix-S K körülbelül húsz tagjának, akik szétszóródtak a kétszáz másodéves között.

- Saverin. Neked van valami befektetési alapod, ugye?

Eduardo elpirult, ám titokban felvillanyozta, hogy a Phoenix-tag emlékezett a nevére. Kissé túlzott - Eduárdónak nem volt befektetési alapja, mindössze a másodév utáni nyáron fektetett be egy kis pénzt a bátyjával -, de nem akart helyesbíteni. Ha beszédtema volt a Phoenix-tagok számára, ha valahogy megfogta őket, amit hallottak róla - nos, akkor talán lehet egy esélye.

Mámorító volt a gondolat. Kicsit felgyorsult Eduardo szívverése, ahogy megpróbálta a negyedéves érdeklődését fenntartva, pont a megfelelő mértékben beadni neki a sódert. Ez a pillanat minden első- és másodéves vizsgájánál fontosabb volt: ez volt jövőjének kulcsa. Eduardo tudta, mit jelent a jövője szempontjából, ha soraiba fogadja a Phoenix, illetve milyen fontos az utolsó két tanév megítélése, akármilyen célt tűzön is maga elé.

Ahogy az évek során a Yale hatalmas befolyásra szert tett titkos társaságai, a Harvard Final Clubjai, vagyis „végzős klubjai” sem tartoztak az egyetemi élet hét lakat alatt őrzött titkai közé: központjaik többszáz éves kúriákban kaptak helyet Cambridge egész területén, a nyolc férfiklub vezető embereket generációit adta a világnak, a gazdaság és a brókerszakma nagyjágyúit. A nyolc klub valamelyikébe bekerülni egyet jelentett a társadalom azonnali megbecsülésével. Mindegyiknek külön világa volt: az ultraexkluzív Porcellian Club, az egyetemen a

legpatinásabb, olyan tagokkal büszkélkedhetett, mint Rooseveltt vagy Rockefeller; a gamma, az éta és a nő betűiből elnevezett Fly Club - melynek már a neve is jelzi hagyománytisztelő modernségét - pedig két elnököt és jó pár milliárdost termelt ki. Minden klubnak megvolt a maga sajátos tekintélye, mellyel azonnal felruházta új tagjait. A Phoenix, nem rendelkezett a legnagyobb presztízzsel, de sok szempontból a társadalmi élet centrumának számított. A Mt. Auburn Street 323 patinás épülete a péntek és szombat esték fő célpontját jelentette, és aki Phoenix-tag volt, nemcsak egy évszázados hálózatba kapcsolódott be, hanem a hétvégéit is az egyetem legjobb bulijaiban tölthette a 02138-as irányítószámú iskolákból odacsődült legdögösebb csajok társaságában.

- A befektetési alap valójában csak hobbi - vallotta be Eduardo szerénykedve, miközben az a négy zakó itta a szavait. - Elsősorban olajban utazunk. Tudjátok, mindig is érdekelt az időjárás, aztán készítettem pár hurrikán-előrejelzést, amikre rá se hederített a szakma.

Eduardo tudta, hogy borotvaélen táncol, amikor megpróbál a lehető legkevésbé nagyképűnek tűnni az egész olajszakma átejtésével kapcsolatban; tudta, hogy a Phoenix-tag arról a háromszázezer dolcsiról akar hallani, amit olajüzlettel szerzett, nem pedig a meteorológia iránti idióta megszállottságáról, ami magát az üzletet lehetővé tette. De Eduardo fel akart vágni egy kicsit. Amikor Darron a befektetési alappal jött, csak megerősítette sejtésében, hogy elsősorban éppen kialakuló üzlettemberi hírneve miatt lehet ott a teremben.

Tudta jól, semmi más nem szól mellette. Nem sportolt, nem voltak nemesi felmenői, és persze nem volt a társasági élet császára sem. Esetlen felsőtestéhez aránytalanul hosszú kéz párosult, és igazán felszabadult is csak akkor volt, ha berúgott. De mégis bejutott abba a terembe. Egy év késéssel, mert a legtöbb másodévest már az év elején meghívták egy buliba, ahol aztán vagy beválasztották őket a klubba, vagy nem, vagyis a punch process végén vagy tagok lettek, vagy nem. Ő pedig már harmadéves volt -, de végül is ott volt.

Az egész meghívás meglepetésként érte. Két nappal azelőtt este Eduardo a kollégiumi asztalánál ült és valami fura, amazóniai őserdőben élő törzsről írta húszoldalas dolgozatát, amikor az ajtó alatt becsúszatták a meghívót. Nem érezte úgy, hogy mesebeli mindenhatóságot kapott - a kétszáz, főként másodéves közül, akik meghívást kaptak első bulijukra, csak mintegy húszan válhattak a Phoenix tagjává -, de legalább annyira felvillanyozta, mint a Harvardra való felvételét közlő levél. Mióta bekerült az egyetemre, mindig arra vágyott, hogy valamelyik klub kilője magának, és most végre eldőrdült a lövés.

Tudta: most minden rajta áll vagy bukik - meg persze a madarakkal díszített fekete nyakkendőt viselő srácokon. Mind a négy buli - ahogy a ma este Meet and Greet, vagyis a „hali és tali” fedőnevű koktélparti is - egyfajta tömeginterjú, punch process volt. Miután Eduárdot és a többi meghívottat hazaküldték az egyetem különböző kollégiumaiba, a Phoenix-tagok összegyűltek az emelet valamelyik titkos szobájában, hogy döntsenek a

sorsukról. Minden alkalom után kisebb és kisebb csoport kapott újból meghívást, míg a kétszáz fő lassacskán húszra fogyatkozott.

Ha most be tudna vágódni, megváltozna az élete. Ha sikerülne ötletesen kifejtetni, miért hasznos egy nyáron át az időjárás-változást elemezgetni és megjósolni, milyen hatással lehetnek azok a változások az olajszállítási útvonalakra... Nos, Eduardónak nem kellett szégyellnie szónoki képességeit.

- Persze az igazi truváj háromszázezerből hárommilliót csinálni - vigyorgott. - De az már a befektetési alapokkal való trükközés. Ügyesnek kell lenni.

Teljes átéléssel kezdte lökni a sódert, magával ragadva a teremben az összes menő arcot. Dumakészségét számos puncs előtti összejövetelen csiszolta már mint első- és másodéves. A lényeg az volt, hogy függetlenítse magát a ténytől, hogy itt már tétre megy a játék, hogy ez most a nagy alkalom. Megpróbálta elhitetni magával, hogy azokon a kispályás bulikon van újra, ahol még nem ítéleztek felette, ahol megtanulhatta, hogy felkerüljön valamilyen mindent meghatározó listára. Egy régi sikerére konkrétan is emlékezett. Karibi parti volt, fröccsöntött pálmafákkal meg homokos padlóval. Megpróbálta odaképzelní magát, felidézni a dekoráció kevésbé megkapó részleteit meg hogy milyen pofonegyszerű is volt a beszélgetés, ami várt rá. Másodpercek alatt még nyugodtabb lett, s jobban kezdte uralni a történetét és a hangját.

Újra a karibi partin volt, minden részlet a helyére került. Hallotta a reggae-t, ahogy az egyik falról a másikkra

pattog, ahogy az acéldobok hangja szinte belemar a fülébe. Emlékezett már a főként rumból kevert puncsra, meg a virágos bikiniben futkosó lányokra is.

Még a szoba sarkában ácsorgó, pamacsszerűen göndör hajú srácra is emlékezett. Nagyjából három méterre volt attól a ponttól, ahol most ő van. Eduardo figyelte, mihez akar kezdeni, hogyan szedi össze a bátorságát, hogy kiálljon önmagáért, és a közelébe férközzön az egyik idősebb Phoenixes srácnak, amíg még nem késő. A srác azonban sosem mozdult el a sarokból, sőt, önmegsemmisítő sutasága olyan nyilvánvaló volt, hogy tulajdonképpen erőterként működött, amely kimetszett körülötte egy részt a szobából, egyfajta fordított mágnesességet hozott létre, eltaszítva mindenkit a közeléből.

Eduardo enyhe részvétet érzett, hiszen felismerte a göndör hajú fiút, és tudta jól: nincs az az isten, hogy egy ilyen srác valaha is bekerüljön a Phoenixbe. Egy ilyen srácnak semmi köze a végzős klubok punchaihoz, a jó ég tudja, akkor mit is keresett abban a buliban. A Harvard rengeteg elfoglaltságot kínál a hozzá hasonlóknak, voltak számítógéptermekek meg sakk-körök. Elég volt egy pillantás a srácra, és nyilvánvalóvá vált Eduardo számára, hogy még a legalapvetőbb dolgokkal sincs tisztában a networkökkel kapcsolatban, amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy egy Phoenix szintű klubba bekerüljön.

Ám akkor - ahogyan most is - Eduárdot túlságosan lefoglalta álmainak kergetése, így aztán nem foglalkozott többet a sarokban álló félszeg sráccal.

Természetesen nem tudhatta - sem akkor, sem most, a buli alatt -, hogy a göndör hajú srác egy napon majd tökéletesen a feje tetejére állítja a közösségi háló fogalmát. Hogy egy napon a karibi parti szerencsétlenkedő, göndör hajú srác nagyobb változást hoz az életében, mint amekkorát egy végzős klub valaha is hozhatna.

2. FEJEZET | A HARVARD YARD

Tíz perccel hajnali egy után komoly gondok akadtak a dekorációval. Nem csak arról volt szó, hogy a falra erősített, fehér és kékkrepp-papírból készített szalagok elkezdtek leválni - az egyik úgy lógott, hogy csavarjai már-már beleérték az alatta lévő hatalmas puncstálba -, hanem még a krepp-papír fedte falrészek közé feltett csicsás poszterek is ijesztő tempóban potyogtak a földre. A bézs szőnyeg egyes területeken szinte teljesen eltűnt a fénylő kupacok alatt.

Közelebbről nézve a dekorációval történt katasztrófa teljesen érthető volt: jól láthatóak voltak a színes posztereket és szalagokat rögzítő ragasztó csikok, sőt, a folyóssá váló ragasztó is lassan elkezdett csillogni a falon, miután a fal melletti forró radiátorok a pusztulás útjára vitték a sebtében felrakott díszítést.

Fűteni persze kellett, hiszen az októberi Új-Angliában vagyunk. A döglődő poszterek feletti plafonról lelógó transzparens - ALPHA EPSILON PI, MEET AND GREET, 2003 - szinte izzott, de nincs az a transzparens, amelyik felvette volna a versenyt a barlangszerű előadóterem hátsó falának túlméretezett ablakain lévő jégpáncéllal. Végül is a dekorációs csoport minden tőle telhetőt megtett a Harvard Yard egyik omladozó épületének ötödik emeletén található teremmel, ahol egyébként történelem- és filozófiakurzusokat szoktak tartani. Kihordták a kopott, fából készült székeket és a rozoga asztalokat, igyekeztek poszterekkel és krepp papírral letakarni a kopár, málladozó falakat, a

mennyezetre pedig feltették a transzparenst, hogy minél nagyobb részét elfedjék az otromba, hatalmas világítótestnek. És mindennek a tetejébe még ott volt egy hatalmas és drágának látszó hangfalrendszerre rákötött iPod a tanári dobogón, ahol általában a professzor pulpitusa szokott állni. Ez adta meg a látványnak a kegyelemdőfést.

Tíz perccel hajnali egy előtt a hangfal úgy bömbölt, mintha sosem akarná abbahagyni a pop és a hozzá egyáltalán nem illő folk rock lejátszását. Vagy az iPod állított össze ilyen skizofrén lejátszási listát, vagy pár civódó résztvevő megállapodásának volt az eredménye. De még így is ki lehetett bírni; legalább zene volt, a hangfalak pedig egy kisebbfajta puccsal felértek, akárki volt is a zenefelelős. Az előző évi mulatságon ugyanis egy színes tévét helyeztek a terem hátsó sarkába, amely egy kölcsönzött dvd-ről a Niagara-vízesést játszotta le végtelenített módon. Az nem számított, hogy a Niagarának még a leghalványabb köze sincs az Alfa Epsilon Píhez vagy a Harvardhoz - a robajló víz hangja valahogy partikompatibilisnek tűnt, és egy vasat sem kellett rá költeni.

A hangfalrendszer fejlődés volt, ahogy a potyogó poszterek is. Amúgy minden a megszokott...

Eduardo szűkszáru nadrágba bújtatott pizskafa lábaival és állig begombolt Oxford-ingében a transzparens alatt állt. Hasonló öltözkű fiúk vették körül, főként másod- és harmadévesek. A kis csoport a bulizók egyharmadát tette ki. Valahol a terem túlsó végében két vagy három lány is volt - ők az italokat keverték. Egyikőjük még szoknyát is

fel mert venni, bár - az időjárást tiszteletben tartva - vastag harisnyával.

Nem igazán a Party zónába illő jelenet, de a harvardi underground diákszövetség még elég távol állt attól, hogy más egyetemeken tapasztalható görög bacchanália legyen. És az Epsilon Pi, az egyetemi zsidó közösség inkább a tanulmányi átlagáról volt híres, mint bulizós hajlamairól. A vallásos érülethez mindennek semmi köze sem volt, a mélyen vallásos zsidók, akik kóser ételeket ettek és csak a törzs tagjaival randiztak, a Hillél-Házban laktak, amely saját épülettel rendelkezett a campuson, és büszke volt a támogatási rendszerére meg persze a koedukációra. Az Epsilon Pi világi szervezetként azokat tömörítette, akiknek vezetéknévük volt a legfontosabb zsidó vonásuk. Számukra egy zsidó barátnő szép dolog volt, mert boldoggá tette anyucit és apucit, ám legtöbbször inkább ázsiai barátnőik voltak. Eduardo éppen ezt magyarázta az őt körülálló tagtársaknak - egy olyan témáról lévén szó, amelyet meglehetősen gyakran tárgyaltak meg, mivel mindannyian átlátták a filozófiát, amire épült.

- Mindezzel nem azt akarom mondani, hogy a magamfajta srácok bírják az ázsiai lányokat - tette hozzá Eduardo két korty puncs között. - Arról van szó, hogy az ázsiai lányok bírják a magamfajta srácokat. És ha optimalizálni próbálom az esélyeimet, hogy a lehető legjobb csajokkal jöjjenek össze, akkor olyan erdőbe érdemes csalogatni a páciens, amelyikbe hajlandó is bemenni.

A srácok bólogattak, belátva a gondolatmenet következetességét. Ez idáig adottnak vették mindezt, és sokkal összetettebb algoritmusokkal próbálták megmagyarázni a zsidó fiúk és az ázsiai lányok közti kapcsolatot, de ma este meghagyták mindezt a maga egyszerűségében - talán a zene hatására, amely most olyan hangosan ömlött a hangfalakból, hogy nehéz volt bármiféle komolyabb gondolatban elmélyülni.

- Habár jelenleg - fintorodott el Eduardo, miközben a szoknya-pantalló kombinációt viselő lány felé pillantott - az erdő jelenleg a kipusztulás szélén áll. Újabb széles körű egyetértés, ám ez nem jelentette azt, hogy a tagtársak változtatni tudtak volna a helyzeten. Az Eduardo jobbján álló srác százhatvan centis volt és kövér, benne volt a Harvard sakkcsapatában és hat nyelven beszélt, de mindez mit sem ért, ha lányokról volt szó. A mellette álló srác a The Harvard Crimson egyetemi újság képregény rajzolója volt, és ideje nagy részét a Leverett-ház ebédlője feletti gépteremben töltötte - számítógépes játékok társaságában. Mellette lévő szobatársa száznyolcvan centinél is magasabb volt, de a kosárlabda helyett a vívást választotta, a főként zsidók körében népszerű középiskolában. Jól bánt a párbajtőrrel, ami annyira jött neki kapóra csajozáskor, mint a modern élet egyéb színterein. Ha valaha is tizennyolcadik századi kalózok támadták volna meg egy jó kollégiumi szobáját, készen állt, amúgy elég hasznavehetetlen volt. A negyedik srác, aki pont szemben állt Eduardóval, szintén vívott - ő Exeterben -, de nem olyan felépítésű volt, mint balján álló társa. Eduardóhoz hasonlóan az

esetlenek táborát gyarapította, bár végtagjai arányosabbak voltak vékony, nem teljesen reménytelen felsőtestéhez viszonyítva. Hosszú nadrág helyett térdig érő nadrágban volt, és szandáljához nem vett zoknit. Méretes orra, szőkésbarna, pamacsszerű, göndör haja volt és világoskék szeme. Valami játékoság bujkált benne, de kiismerhetetlennek tűnt, nem tükrözött semmiféle érzelmet. Keskeny arca nem is fejezett ki semmit. Tartása, kisugárzása pedig - ahogy szemmel láthatóan magába fordult, még az itteni, tagtársak biztosította baráti közegben is - szinte elviselhetetlenül félszeg volt. Mark Zuckerbergnek hívták, másodéves volt, és bár Eduardo meglehetősen sok időt töltött vele az Epsilon Pí-rendezvényeken illetve legalább egy punch előtti Phoenix-buliban is, alig ismerte a srácot. Mark híre azonban már eljutott hozzá: informatika szakos hallgató, aki az Eliot-házban lakik, Dobbs Ferry felső-középosztálybeli városában nőtt fel, New York államban, egy fogorvos és egy pszichiáter gyermekeként. Középiskolában bizonyára hackerzseniként tartották számon - olyan hatékonysággal tört fel számítógépes rendszereket, hogy a fáma szerint valamilyen FBI-listára is felkerült. Akár így volt, akár nem, Mark vitán felül számítógépguru volt. Híre azután terjedt el, hogy megalkotta a Rizikó nevű játék számítógépes változatát, illetve egy haverjával készített egy MP3 lejátszókhöz való Synapse nevű szoftvert, amely képessé tette a lejátszókat, hogy „kiismerjék” a felhasználó ízlését, és annak alapján személyre szabott lejátszási listákat készítsenek. Mark ingyenesen letölthetővé tette a

Synapse-ot. Szinte azonnal komoly cégek jelentkeztek nála, hogy megvásárolják a szoftvert. A pletyka szerint a Microsoft egy- és kétmillió dollár közötti összeget ajánlott fel neki, amit Mark hihetetlen módon visszautasított. Eduardo nem értett különösebben a számítógépekhez, és csak pár dolgot tudott a hackelésről, de náluk az üzleti véna családi örökség volt, így annak gondolata, hogy valaki ne fogadjon el egymillió dollárt, csodálatot - és egyúttal enyhe megvetést - váltott ki belőle. Mark ettől csak még rejtélyesebb lett, mint azt idétlen külseje sugallta. Rejtélyes, és feltehetőleg egy zseni. A Synapse-ot egy Harvardon írt program követte, a Course Match, vagyis a „kurzuském”, amelynek segítségével a hallgatók láthatták, milyen órákra iratkoztak be a többiek. Maga Eduardo is kipróbálta egyszer-kétszer - megpróbált lenyomozni pár jó csajt, akikkel ebédkor találkozott - kevés sikerrel. De a program elég jó volt, hogy visszhangja legyen: egyetemi körökben nagyra tartották a Course Matchet - még ha az alkotója nem is.

Amíg a három másik tagtárs a puncstálhoz ment egy újabb adagért, Eduardo kihasználta az alkalmat, hogy kicsit alaposabban is megvizsgálja a pamacszerűen göndör hajú másodévest. Mindig is büszke volt emberismerő képességére - ezt még apjától tanulta mint az üzleti világban használható fortélyt. Az apja számára az üzlet volt az élet értelme: a holokauszttól Brazíliába menekülő jómódú emigránsok gyermekeként olyan nevelésben volt része, amely a második világháború túlélői által vallott elveknek felelt meg a leginkább.

Családja sok generációra visszamenőleg üzletemberekből állt, akik jól tudták, milyen fontos a siker, akármilyen körülmények közé is kerüljön az ember. És Brazília csak a kezdet volt. A Saverin család újabb viharos költözésre kényszerült, amikor megtudták, hogy - apja pénzügyi sikerei miatt - a tizenhárom éves Eduardo neve felkerült az emberrablók listájára.

A harmadikos gimnazista Eduardo egy különös, ismeretlen világban találta magát, ahol egyidejűleg egy új nyelv, az angol, és egy új kultúra, Miami, megismerésével is meg kellett küzdenie. Így hát nem konyított a számítógépekhez, de tökéletesen értette, mit jelent idétlen kívülállónak lenni, mit is jelent valamilyen okból másnak lenni.

Mark Zuckerberg ránézésre nagy valószínűséggel más volt. Talán csak azért volt képtelen a beilleszkedésre - még társai közé is -, mert olyan piszkosul okos volt. Még az övéi között - nem a zsidók, hanem a hozzá hasonló srácok között - sem mozgott otthonosan. A számítógépbuzik között, akik imádottjaikat algoritmusba foglalják, akiknek nincs jobb dolguk, mint hogy péntek este egy krepp-papírral és színes posztterekkel telezsúfolt teremben olyan lányokról diskuráljanak, akiket sosem kaphatnak meg.

- Király - mondta végül Mark, megtörve a csöndet. Szinte hangsúlytalanul mondta, így Eduárdénak lehetetlen volt kitalálnia, milyen érzelmeket próbál közvetíteni, ha próbál egyáltalán.

- Aha - válaszolta Eduardo. - Legalább idén van rum a puncsban. Utoljára, azt hiszem, Capri Sun volt. Most egész jól fogy.

Mark köhögött, aztán az egyik krepp-papírból készült szalag felé nyúlt, hogy megérintse rajta a legközelebbi hurkot. A ragasztó engedett, és a szalag a padlóra hullott, Adidas papucsán landolva. Eduardóra pillantott.

- Isten hozott a dzsungelben.

Eduardo elvigyorodott annak ellenére, hogy a színtelen hanghordozása miatt nem tudta eldönteni, hogy Mark viccel-e. De az az érzése támadt, hogy nagy anarchia dúlhat a srác kék szeme mögött. Mindent pontosan érzékelt maga körül, még ezen a helyen is, ahol meglehetősen kevés inger érheti az embert. Talán tényleg olyan zseniális ez a srác, mint amilyennek tartják.

Eduardo hirtelen úgy érezte, össze kell barátkozniuk, hogy jobban megismerhesse. Aki tizenhét évesen visszautasít egymillió dollárt, annak célja van az életben.

- Úgy látom, itt percek alatt be fog halni minden - mondta Eduardo. - Én a folyó felé megyek, az Eliot-házba. Te melyikben vagy?

- A Kirklandben - válaszolt Mark, és a túloldalon lévő kijárat felé tekintett. Eduardo a puncstál mellett álldogáló társaira nézett. Mind a Quadban, vagyis a „négyyszög”-ben laktak, tehát más irányba indulnak majd a buli után. A lehető legjobb alkalom volt, hogy megismerje a félszeg számítógépzszenit. Bólintott, aztán Markot követve átfurakodott a tömegben.

- Ha gondolod - ajánlotta Eduardo, amint megkerülték a tanári dobogót -, a szintemen ma buli van, benézhetnénk. Biztos tök szar, de annyira biztos nem, mint ez itt.

Mark vállat vont. Elég régóta jártak a Harvardra, hogy tudják, mennyit lehet várni egy kollégiumi bulitól: ötven csávó és vagy három csaj hering módra nyomorog egy kicsi, koporsószerű szobában, és valaki alternatív nyitási technikákat próbálgat egy olcsó söröshordón.

Miért ne? - szólt át a válla felett Mark. - Még úgyis van egy feladatom, amit holnapra meg kell oldani, a logaritmusok pedig jobban mennek részen, mint amúgy.

Pár perccel később már kifurakodtak az előadóból, és elérték a betonlépcsőt, ami a földszintre vezetett.

Csendben lementek a lépcsőn, és a dupla kétszárnyú ajtón keresztül kijutottak a Harvard Yard fák szegélyezte csendjébe. Csípős szél fújt át Eduardo ingének vékony anyagán. Zsebébe mélyesztette kezét, és elindult a kikövezett úton, amely a Yard központján keresztül vitt. Jó tíz perc volt az út a folyóig, ahol mindketten laktak.

- Legalább mínusz tíz fok van, bazmeg.

- Nekem plusz húsznak tűnik - mondta Mark.

- Én Miamiból jöttem. Ez nekem mínusz tíz.

- Akkor fussunk.

Mark kocogni kezdett. Eduardo a nyomában erősen zihálva, hogy ne maradjon le új haverja mögött. Egymás mellett haladtak, amikor a Widener Könyvtár oszlopos bejáratához vezető impozáns kőlépcsőhöz értek. Eduardo sok estét eltöltött a Widener polcai között a közgazdaságtan Adam Smith-, John Mills-, sőt Galbraith-szintű teore-

tikusait tanulmányozva. A könyvtár még hajnali egy után is nyitva volt, a márványozott előcsarnok melege sugárzó narancsos fénye kiömlött az üvegajtókon, elnyúló árnyakat vetve a bámulatba ejtő lépcsősorra.

- Negyedévesen - szuszogott Eduardo, miközben elhaladtak az alsó lépcső mellett a Yadról Cambridge-be vezető vaskapu irányába - egyszer a polcok között fogok dugni. Esküszöm, hogy megcsinálom.

Régi harvardi hagyomány volt, valami, amit mindenképpen teljesíteni kellett diplomáig. Az igazság persze az, hogy csak pár srácnak jött össze a mutatvány. Habár a végtelen polcok - amelyek automatikusan gurultak görgőiken - labirintusként kígyóztak sok emelet mélységben a méltóságteljes épület alatt, mindig voltak diákok és könyvtárosok, akik a szűk járatokban szöszmötöltek, így nagy kihívás volt olyan elhagyott részt találni, ahol a tettet végre lehetett hajtani. Olyan lányt találni pedig, aki hajlandó folytatni a hagyományt, még valószínűtlenebbnek tűnt.

- A kezéd meg a bilibe lóg - vetette oda Mark. - Előbb a kollégiumba kéne felvinned egy lányt.

Eduardónak megrándult az arca, aztán megint elvigyorodott. Kezdte megkedvelni ezt a csípős humorú srácot.

- Nem ilyen rossz a helyzet. Bulizok a Phoenixben. Mark ránézett, ahogy elfordultak a sarkon, és az épület oldalsó fala mellett folytatták útjukat.

- Gratulálok.

Megint az a színtelen hang. De a srác szemének villanásából arra következtetett, hogy az elismeri, sőt

kissé irigyli a dolgot. Eduardo már megtanulta, hogy erre számíthat, ha megemlíti a folyamatban lévő punch-szertartását. Igazság szerint minden ismerősével való beszélgetés során kibukott belőle, hogy egyre közelebb kerül a Phoenix-tagsághoz. Három körön már túl volt, jó eséllyel bízhatott a végső sikerben. És talán, persze talán, az éppen túlélte Alfa Epszilon Pí buli világa hamarosan a múlt lesz számára.

- Nos, ha bejutok, talán feltehetlek a listára. Jövőre.

Harmadévesen bekerülhetnél.

Mark hirtelen megállt. Levegőért kapkodhatott. Vagy ami valószínűbb, az információt próbálta feldolgozni.

Volt valami nagyon számítógépszerű a beszédében, adat be, adat ki.

- Hát, az... érdekes lenne.

- Ha megismernél pár embert, bevágódhatnál. Tuti, hogy egy csomóan használták a Course Matchet.

Mikor kimondta, már érezte, milyen hülyeség az egész. A Phoenix sosem érdeklődne egy ilyen nyomi srác iránt pusztán egy számítógépes program miatt. Ezzel nem lehet népszerűséget szerezni. Egy számítógépes programmal még nem fektettek le senkit. Úgy válhat népszerűvé az ember - és fekkhet le néha valakivel -, hogy bulikba jár, meg helyes csajokkal flörtöl.

Eduardo eddig még nem jutott el, de tegnap este

megkapta a mindennél fontosabb negyedik meghívóját.

Pénteken este a közeli Hyatt hotelben tartanak bankettet, aztán afterpartit a Phoenixben. Nagy estének ígérkezett, talán az utolsó nagy bulinak az új tagok beavatása előtt.

A meghívó azt jelentette, hogy a vacsorára ezúttal

barátnőt is kell vinnie. Csoporttársaitól hallotta, hogy a jelentkezők csajaik minősége alapján ítéltetnek meg: minél dögösebb a nő, annál valószínűbb, hogy sikeres az utolsó forduló.

Miután megérkezett a levél, Eduardo azon tűnődött, hogy a búsba kerít magának csajt - ráadásul valami jó bőrt - ilyen rövid szereplésre. A lányok nem igazán álltak sorban kollégiumi szobájának ajtaja előtt.

Így hát Eduardónak magának kellett tető alá hozni a dolgot. Aznap reggel kilenc órakor egyszerűen odasétált az Eliot éttermében a legjobb csajhoz, akit ismert.

Marshának hívták, szőke, nagymellű, és a közgázra járt, de inkább pszichológushallgatónak tűnt. Jó öt centivel magasabb volt Eduardónál, és különös szenvedély vonzotta a nyolcvanas évek hajviseletéhez, amúgy csinos volt, akár az északkeletről jött gimnazista lányok.

Egyszóval tökéletes.

Legnagyobb meglepetésére a lány beleegyezett a dologba. A srác rögtön rájött, a Phoenix meg a végzős klub vacsorája volt a meghatározó tényező, nem az ő személye. Ami megerősítette mindabban, amit a végzős klubokról hitt. Nem pusztán egy nagy hatalommal rendelkező közösségi hálót alkottak, hanem exkluzív jellegükkel tagjaik számára azonnali státuszt biztosítottak, aminek a legdögösebb, legmenőbb, legtutibb csajok sem tudtak ellenállni. Nem ringatta magát illúziókba, hogy Marsha majd a Widener polcai közé is utánamegy a vacsora után, de legalább - alkoholos állapotban - megengedi, hogy hazakísérje. Ha

szobája előtt egy rövid csókkal lerázza, már akkor messzebb jutott, mint az elmúlt négy hónapban. Ahogy elérték a könyvtár hátsó sarkát és kiértek az épület patinás kőoszlopainak hosszú árnyékából, Mark újabb kiismerhetetlen pillantást küldött felé. Ez volt minden, amit szerettél volna?

A könyvtárra értette? A bulira, amiről épp most léptek le? A zsidó diákszövetségre? A Phoenixre? A két lúzer srácra, akik a Harvard Yardon futottak keresztül, az egyik végig begombolt Oxford-ingben, a másik térdnadrágban, miközben halálra fagytak valami szar kollégiumi buliba tartva?

Hozhat-e az egyetemi élet ennél többet két olyan embernek, mint Eduardo és Mark?

Hajnali öt.

A Charles folyó elhagyatott szakasza, ötszáz méternyi zöldeskéken kígyózó, sima víztükör, amelyet egyik oldalról a Weeks kőből épített gyaloghídja, másik oldalról pedig a Mass Avenue többsávos betonhídja ölel. Fagyos víz áramlik az átláthatatlan ködtakaró alatt, mely olyan alacsonyan, tömören és páradúsán simul a folyóra, hogy szinte lehetetlen eldönteni, hol is válnak el egymástól.

Halálos csend, egy pillanatra megdermed az idő, egy könyv egyetlen oldalának egyetlen bekezdése három évszázadnyi hasonlóan gazdag, megdermedt pillanat felett ível át. Halálos csend - és aztán a létező legfinomabb hang: két késszerű evező precízen hasít bele a fagyos vízbe, a zöldeskék örvénylelés alá, hogy mechanika és művészet tökéletes, bonyolult összefonódását szemléltetve lapátoljon hátrafelé.

Egy másodperccel később egy kétszemélyes szkiff siklott elő a Weeks híd árnyékából. Fallikus üveggyapot teste úgy Kelte ketté a kanyarodó folyót, ahogy egy gyémántszerű penge fut végig az ablaküvegen. A hajó olyan lágyan siklott, hogy szinte a víz részének tűnt. Az ívelt üveggyapot hajótörzs előrehaladása olyan tiszta volt, hogy alig kavarta fel a vizet.

Elég volt egy pillantást vetni a szkiffre - ahogy az evezők tökéletes ritmusban a víz felszíne alá merültek, ahogy a hajó siklott a vízen -: rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy az elegáns járművet irányító két fiatalember évek óta

tökéletesíti művészetét. Elég volt egy pillantást vetni a fiúk alakjára, és ugyanolyan nyilvánvaló volt, hogy nem pusztán a gyakorlás segítette őket a tökéletességnek erre a szintjére.

A partról robotoknak tűntek, egymás hibátlan másolatának: dús, homokszínű hajuktól egészen a finoman kidolgozott, jellegzetesen amerikai arcvonásaikig. Akár hajójuk előrehaladása, testük is szinte tökéletes volt. Izmaik megfeszültek a sötét Harvard Crew pulóverük alatt, felsőtestük nyúlánk és ruganyos volt. Legalább százkilencven centi magasak lehettek, hatásos megjelenésüket csak fokozta a tény, hogy a megszólalásig hasonlítottak egymásra szemük átható kék színétől kezdve matinéasztár-arcuk vadul elszánt kifejezéséig.

A Winklevoss testvérek „egymást tükröző” egypetéjű ikrek voltak - köszönhetően annak az egyetlen petesejtnek, ami úgy kettévált, mint egy kinyitott képes újság. Tyler Winklevoss, aki elől evezett a kétszemélyes szkiffben, jobbkezes volt, és kettejük közül a logikusabb, megfontoltabb gondolkodású. Cameron Winklevoss, aki hátul ült a hajóban, balkezes volt, ő volt a kreatívabb és művészi beállítottságú.

Abban a pillanatban azonban összefonódott személyiségük. Nem beszéltek evezés közben, egyáltalán nem kommunikáltak se verbálisan, se máshogy, amíg a Charles folyón minden megerőltetés nélkül lökték előre hajójukat. Koncentrációjuk szinte emberfeletti volt - a hosszú évek alatti, különböző edzők irányította munka eredménye, melynek során öröklött képességeiket

acélozták: az egyetem alatt, illetve még előtte, a connecticuti Greenwichben, ahol felnőttek. Kemény munkájuk sok szempontból gyümölcsöző volt, negyedévesként nem sok választotta el őket attól, hogy bekerüljenek az olimpiai evezőcsapatba. A Harvardon ők voltak a csúcs, előző évben megnyerték a harmadévesek nemzeti bajnokságát. A Crimsont, a Harvard sportolót számos csapatgyőzelemhez juttatták, jelenleg pedig az összes evezési kategóriában a Borostyán Liga élén foglaltak helyet.

De mindez nem számított a Winkleboss ikreknek, miközben egyre gyorsabban eveztek hajójukkal a fagyos vízben. Négy óta voltak kint a Charles folyón, oda-vissza evezve a két híd között - és néma virrasztásuk még legalább két óra hosszat folytatódott. A végkimerülésig edzettek, egészen addig, amíg végül élet szökött a campusba - amíg a napfény ragyogó sárga fény-pászmai végül áttörtek a köd szinte áthatolhatatlan szürkéségén.

* * *

Három órával később Tyler még maga alatt érezte a víz remegését, amikor levetette magát a Cameron melletti székbe a Pforzheimer-ház éttermének hátsó sarkában lévő hosszú, kopott faasztal asztalfőjén. A téglalap alakú terem elég új és tágas volt, jó világítással, magas mennyezettel. Több mint tizenkét asztala körül diákok zsúfolódtak, mivel már javában zajlott a reggeli. A Pforzheimer-ház volt az egyik legújabb szálláshely a Harvardon - az „új” persze viszonylagos fogalom egy

több mint háromszáz éves campuson -, és egyben az egyik legnagyobb is, otthont adva mintegy százötven másod-, harmad- és negyedéves számára. Az elsőévesek a Harvard Yardon laktak, év végén a szerencse döntötte el, hogy hol töltik harvardi karrierük hátralévő részét - és a Pforzheimer senki kívánságlistáján nem került az első helyre, mivel éppen a Quad közepén helyezkedett el. A Quad egy meglehetősen kicsi, négyzet alakú épület volt, amelyet nagy kiterjedésű, dimbes-dombos terület vett körül. A Pforzheimer tehát pont a semmi közepén volt. A Quad, vagyis a „négyyszög” az egyetem cambridge-i terjeszkedésének részeként látszólag a zsúfoltság kérdését volt hivatott megoldani, de valószínűbb, hogy az egyetem számlájára beérkező hatalmas anyagi támogatások elköltését oldotta meg.

A Quad mégsem volt Szibéria, bár az első év végén „négyszögesített” hallgatók természetesen úgy érezték, a gulágra küldték őket. A Quad házai jó húszperces sétára voltak a Harvard Yardtól, ahol a legtöbb órát tartották. Tyler és Cameron számára még ennél is nagyobb büntetés volt, mivel a Yardtól még tíz perc vánszorgás volt a folyó, ahol a Harvard csónakháza lapult a közismertebb harvardi házak, az Eliot, a Kirkland, a Leverett, a Mather, a Lowell, az Adams, a Dunster és a Quincy mellett.

Odaát neve volt a házaknak. Ez meg csak a „négyyszög” volt.

Tyler Cameronra pillantott, aki egy vörös műanyag tálca fölé hajolt, ami csurig volt mindenféle étellel.

Rántottahegyek, törtkrumpli-dombok, vajjas pirítós és

friss gyümölcs: egy traktornak vagy egy százkilencven centis evezőklasszisnak elegendő szénhidrátmennyiség. Tyler nézte, ahogy Cameron megküzd a tojásokkal, és rögtön észrevette, hogy a másik ugyanolyan kimerült, mint ő. Teljes gözzel hajtottak az elmúlt pár hétben - és nemcsak kint a vízen, az órákon is -, és ez lassan kezdte megbosszulni magát. Kelés négykor, ki a folyóhoz. Aztán órák, házi feladat. Aztán megint ki a folyóra, edzés, kondi, futás. Nehéz az élete egy egyetemi sportolónak, vannak napok, amikor úgy tűnik, csak evez, eszik és néha alszik.

Tyler tekintete Cameronról és a rántottáról az asztal túloldalán ülő sráca vándorolt. Divya Narendra szinte mindig az egyetemi lapot, a Crimsont bújta, melyet két kézzel tartott nyitva maga előtt. Az újság alatt egy tál érintetlen zabkása volt, és Tyler meg volt róla győződve, hogy ha Divya nem teszi le időben az újságját, Cameron azt is betermeli. Ha Tyler nem végzett volna a Cameronénál kétszer nagyobb adag reggelijével, ő maga ült volna oda, és nyomta volna be azt a zabkását.

Divya velük ellentétben nem sportolt, de azért megérlelte az őket mozgó szövetéket és munkamórákat. Tyler még nem találkozott ilyen okos sráccal. Hármában bele is fogtak egy titkos projektbe, mely kezdetben mellékszál volt az életükben, de minél sűrűbb lett az életük - ironikus módon -, annál több időt szenteltek rá.

Tyler megköszönte a torkát, és várta, míg Divya lerakja az újságot, hogy hozzákezdhesse. Mikor Divya feltartotta a az ujját még egy percet kérve, Tyler csalódottan forgatni kezdte a szemét. Ekkor terelődött

figyelme a Divya mögött lévő asztalra. Néhány lány őt és Cameront bámulta. Mikor rájuk nézett, azok gyorsan elkapták tekintetüket.

Tyler már hozzászokott: mindig ez volt. A fenébe is, ő meg Cameron egyetétjű ikrek voltak. Tudta, hogy ez ritka dolog, néha kicsit cirkuszi látványosságnak érezte magát. De itt, a Harvardon még inkább így volt ez. Jó úton jártak, hogy olimpikonok legyenek, de ez csak az egyik oldala volt a dolognak. Tyler és Cameron bizonyos elismertségnek örvendtek a campuson, mely elismertséget kezdő sportolókként kaptak meg, de aztán más lett belőle.

A fordulópont nyilvánvaló volt Tyler számára. Ő és bátyja harmadévesen a Porcéiban Club tagjai lettek. Ennyi idősen bekerülni egy klubba meglehetősen ritka, ráadásul a Porcéiban volt a legtekintélyesebb, legtitkosabb és legősibb végzős klub, amely a legkevesebb taggal és új taggal rendelkezett, az meg pláne ritkaságszámba ment, hogy a „Porci”-ba valaki egy év késéssel kerüljön be. Tyler egészen biztos volt benne, hogy a ráadás év a származásuknak szólt. A Porci legtöbb tagjának százéves családi kötődése volt a Harvardhoz. Bár Tyler és Cameron apja dúsgazdag volt, pénzét sikeres tanácsadó cégével maga szerezte. Tylert és Cameront nem a régi pénz tette valakivé, hanem a pénz. A Flynak vagy a Phoenixnek mindez elég lett volna. A Porcinak több kellett.

Elvégre nem társasági intézmény volt, mint a Phoenix. Először is nők nem lépettek be. Ha egy tag megházasodott, körbevihte a feleségét az épületben,

aztán a huszonöt éves házassági évfordulón megint megethette. És ennyi. Csak a híres Bicycle Roomba., a „biciklitároló”-ba - a bulik előtti fő találkahely, ami nélkül nem is klub a klub - léphettek be külsősök és lányok.

A Porci nem a bulikról meg a dugásról szólt, mint a többi egyetemi klub. A jövőről. A megbecsülésről. Arról a megbecsülésről, amiért megbámulják az embert az étteremben, a tanteremben, vagy amikor végigmegy a Harvard Yardon. A Porci nem társasági klub volt - komoly dolog.

Ez tetszett Tylernek. Komoly dolog - végül is ez ültette le őt meg a bátyját egy asztalhoz Divyával azon a reggelen, egy órával szokásos reggeliidejük után. Kurvára fontos dolog.

Tyler elfordította tekintetét a szomszéd asztal piruló lányaitól, aztán felvett egy félig megrágott almát a bátyja tálcájáról. Mielőtt Cameron tiltakozhatott volna, magas ívben eldobta az almát, ami Divya zabkásával teli tájának közepén landolt. A zabkása kifröccsent, vastag, fehér trutyidarabokkal terítve be az újságot.

Divya várt egy pillanatot, aztán a megviselt újságot gondosan összehajtogatta, és letette az asztalra.

- Minek olvasod ezt a szemetet? - kérdezte Tyler, miközben a barátjára vigyorgott. - Tiszta időpocsékolás.
- Szeretem tudni, mi jár a többi diák fejében - válaszolt Divya. - Szerintem fontos, hogy a diákság pulzusán tartsuk az ujjunkat. Egy nap, mikor kilőjük az égiszt a nyomorék bandát, ez a „szemét” nagyon is fontos lesz, nem gondolod?

Tyler vállat vont, de tudta, hogy Divyának igaza van. Általában igaza volt. Elsősorban ezért társultak vele az ikrek. 2002 decembere óta hetente egyszer, néha többször találkoztak. Majdnem két éve.

- Senkit sem lövünk ki sehová, amíg nem találunk valakit Victor helyére - vágott közbe Cameron rántottával teli szájjal. - Az hétszentség.

- Tényleg kiszállt? - kérdezte Tyler.

- Aha - mondta Divya. - Azt mondja, tele van melóval, ebbe már nem tud több időt beleölni. Szükségünk van egy új programozóra. Nehéz lesz olyat találni, mint Victor.

Tyler sóhajtott. Két teljes év, és úgy tűnt, nem kerültek közelebb a kilövéshez, mint mikor először belefogtak.

Victor Gua igazi főnyeremény volt, olyan számítógépguru, aki megértette, mit is akarnak felépíteni.

De nem tudta befejezni a honlapot, most meg lelépett.

Bárcsak Tyler, Cameron vagy Divya rendelkezne a szükséges informatikai tudással, hogy beüzemeljék és működtessék a dolgot... Hiszen Tyler a lelke mélyén tudta, hogy a cég nagyon sikeres lenne. Fergeteges ötlet volt, Divya találta ki, aztán ő meg Cameron beszálltak, hogy tökéletesítsék a projektet, amit kellő szerénységgel mindannyian úgy ítélték meg, hogy egyszerűen zseniális.

A Harvard Connection nevet adták neki, egy weboldalról volt szó, mely megváltoztatná az egyetemi életet - ha sikerülne találni valakit, aki megírja a programot és beüzemeli. Az alapötlet egyszerű volt: feltenni a Harvard társasági életét az internetre, egy olyan oldalt készíteni, ahol a Tyler és Cameron típusú srácok - akik minden

idejüket az evezésnek, az evésnek és az alvásnak szentelték - lányokkal ismerkedhetnének, akárcsak azok ott a túlsó asztalnál, akik szemezni próbálnak velük, megspórolva mindazt a hatástalan, időpocsékoló kószálást a campuson, ami ehhez a való világban szükséges volt.

A harvardi elit tagjaiként Tyler és Cameron sajátos helyzetben voltak: jól láthatták, milyen tökéletlen az egyetem társasági élete. A partiképes srácok - mint ők maguk is –sosem kapták meg a lehetőséget, hogy elegendő lány közül választhassanak, mivel túlságosan lefoglalták őket azok a dolgok, amik olyan vonzóvá tették őket. A probléma megoldását egy közösségi weboldal jelenthetné, dinamikus közeget teremtve az ismerkedéshez.

A Harvard Connection betölthetne a társasági élet állóvize okozta hiányt. Most még ha csapatban evez vagy kosarazik vagy focizik valaki - mindörökké csak azzal foglalkozik. Csak azokkal a lányokkal találkozik, akik a folyó, a kosárpálya vagy a focipálya környékén lődörögnek. Ha a Quadban lakik, csak az ottani lányok elérhetőek. Persze be lehet vetni a H-bombát az ember környezetében - magyarán fel lehet használni a harvardi hímek megbecsültségét, hogy jó nőket cserkésszen be az ember -, de egy Harvard Connection jellegű oldal jelentősen gazdagítaná a felhozatalt.

Egyszerű, tökéletes, megfelel az igényeknek. Az oldalnak két szolgáltatása lenne, párkeresés és kapcsolattartás. És miután egyszer sikeres lesz a Harvardon, Tyler és Cameron már látta maga előtt, ahogy az oldal elterjed a

többi egyetem és a Borostyán Liga köreiben. Elvégre minden iskolának megvan a maga H-bombája. Egyetlen szépséghibája volt az üzleti tervnek: egy valódi számítógépszeni nélkül nem valósulhatott meg az elképzelés. Tyler és Cameron kiképezte magát HTML-ből még a középiskola alatt - de ahhoz nem voltak elég jók, hogy egy ilyen feladatot elvégezzenek. Igazság szerint egy igazi lúzer gépguru kellett nekik, aki majd beindítja a közösségi oldalukat. Nemcsak valaki igazán okos, hanem egy olyan ember, aki a maga teljességében átlátja a dolgot. A Harvard Connection olyan oldal kell legyen, amit az egyetemisták ténylegesen látogatnak, minden hétvégén, és társasági életük részévé válik. Zuhany, borotválkozás, pár telefonhívás, aztán ránéz az ember a Connectionre, hogy bejelölte-e valaki.

- Victor azt mondta, tud ajánlani pár fazont - folytatta Divya, miközben lerázta az újságot a zabkásás tál felett. - Srácok az informatikaóráról. Elkezdhetjük válogatni az embereket, csak el kell terjeszteni, hogy keresünk valakit.
- Érdeklődhetek a Porciban - tette hozzá Cameron -, nem mintha azok sokat konyítanak a számítógépekhez, de talán valamelyikük öccse.

Nagyszerű, gondolta Tyler, feladunk egy hirdetést a természettudományi karon: ki kell ragasztani a számítástechnika-termék környékén. Nézte, ahogy Divya az újsággal foglalatoskodik, és csalódottsága ellenére nevetnie kellett. Ilyen pedáns volt ez a Divya gyerek. Szülei a Queens választókerület Bayside nevű külvárosi részében praktizáló indiai orvosok voltak, bátyja egykor szintén a Harvard hallgatója. Divyának mindig elegáns a

ruhája, frissen vágott a haja, a szókincese pedig választékos. Senki sem gondolta volna róla, hogy az elektromos gitárok ördöge, különösképpen a heavy metál riffek terén. Társaságban rohadtul piperkőc tudott lenni. Még az újságját is szerette tisztán tartani.

Tyler, míg Divyát és az újságot bámulta, véletlenül odapillantott a barátja mögötti lánycsapatra. A legmagasabb egy parázsló barna szemű lány, aki a kivágott topja felett viselt melegítő cipzárját kellően lehúzta - most éppen rá nézett egy jól csomagolt, csokira sült váll fölött. Tyler nem állta meg, hogy ne mosolyogjon rá vissza.

Divya köhögése szakította félbe gondolatait.

- Erősen kétlem, hogy egy ilyen csajt érdekel a HTML kód.

- Nem veszthetünk semmit - válaszolt, miközben a barna hajú lányra kacsintott. Aztán felállt az asztaltól. A találkozás rövid volt, de nem volt más lehetőségük, amíg az új Victort meg nem találják. Elindult a lányok felé, aztán megállt egy pillanatra, hogy vigyorogjon egyet indiai barátja zabkása borítású újságján.

- Egy dolog halál biztos, abban a kurva Crimsonban sosem fogsz nekünk programozót találni.

4. FEJEZET | KANNIBÁL CSIRKÉK

Eduardo olyan halkán nyitott be a hatalmas kétszárnyú ajtón, amilyen halkán csak tudott, és beslisszant az óriási előadó hátsó soraiba. Az előadás már javában tartott, a mozik vetítőterméhez hasonló helyiség túlsó végén, az ipari méretű reflektorokkal hátulról megvilágított tömör tölgyfa katedrán egy tweedzakót viselő köpcös kis emberke pattogott. Teljesen fel volt pörögve, apró, kerekded arca kipirult a lelkesedéstől. Hosszú karjaival fel-le hadonászott, pár másodpercenként rácsapott velük a pulpitusra, ami a terem nevetségesen magas mennyezetéről lelógó hangfalakba géppuskaropogáshoz hasonló hangot küldött. Aztán a válla mögé mutatott, ahol a három méter magas táblára egy színes térkép volt felakasztva, mely valahol félúton volt egy Tolkien-könyv illusztrációja és Roosevelt háború alatti szobájának falitérképe között.

Eduárdénak fogalma sem volt, milyen óra lehet, vagy miről szól az előadás. Nem ismerte fel a professzort, de ez nem volt szokatlan, annyi egyetemi tanár, óraadó és demonstrátor volt a Harvardon, hogy senkitől sem lehetett várni, hogy észben tartsa valamennyit. A terem méretéből, és a tényből, hogy a háromszáz fős auditorium majdnem tele volt, azt meg tudta állapítani, hogy az általános értelmiségképzésbe tartozó kötelező kurzusról lehet szó. Csak az általános értelmiségképzésbe tartozó órák voltak ilyen látogatottak, mivel azokról nem lehetett hiányozni. Az Eduardo és Mark-féle diákok számára

azonban minden ilyen előadás csak szükséges rossz volt az egyetemi életben.

Az általános értelmiségképzésbe tartozó kurzusokra járnak nem pusztán kötelezettség volt, hanem az iskola filozófiájának alapja is. Az elképzelés szerint minden hallgatónak tanulmányai negyedét olyan órákra kell szentelnie, melyek arra voltak kitalálva, hogy „sokoldalú” tudósokká tegyék őket. Ide tartoztak az idegen kultúrák, a történelem, az irodalom, a morális logika, a kvantitatív logika, a természettudományok és a társadalomanalízis. Az eszme helytállónak tűnt, de a gyakorlatban nem valósultak meg a fennkölt ideák. És mindez azért volt, mert az általános értelmiségképzés-tárgyak a legkisebb közös nevező szerepét töltötték be, magyarul senki sem azért vett fel egy ilyen órát, mert érdekelte a téma. Ezért az elmélyülést igénylő történelmi és művészetelméleti kurzusok helyett olyan tárgyakat szoktak felvenni, mint a Folklór és mitológia - vagy ahogy az egész előadásokat átalvó srácok maguk között hívták: „Védák bénákénak - , illetve a Bevezetés a fizikába, vagy más néven a „Nyúzott Newton”. Esélyes volt még, hogy megfordul az ember a mintegy fél tucat bizarr antropológiai kurzuson, melyeknek csekély vagy egyáltalán semmi kapcsolata nem volt a való világgal. Az általános értelmiségképzés miatt szinte minden harvardi diák felvett egy órát a yanomamö népről, az amazóniai esőerdők „vadembereiről”, a ma is kőkorszaki szinten élő fura törzsről. A hallgatóknak nem kellett képben lenni a matematika vagy a politika terén, de kérdezték volna meg őket a yanomamökről, kapásból tudták volna, hogy azok

milyen vadak - hogy gyakran harcolnak hosszú dorongokkal egymás ellen, meg hogy különös füillyukasztási szokás dívik náluk, amely a Harvard Squareen lógó gördeszkásokénál is jobban felkavarja az embert.

Eduardo az óriási terem végéről nézte a pulpituson mutogató professzort, és elkapott egy-egy fura szót vagy kifejezést a visszhangos hangfalakból. Annyit vett ki a dologból, hogy ez a tárgy valamilyen történelmi vagy filozófiai témát érintett, a tanár mögötti térkép pedig - jobban megfigyelve - az elmúlt háromszáz év valamikori Európáját mutathatta, de mindez nem volt elégséges, hogy valóban fel is fogja a dolgot. Eduardo arra jutott, hogy a yanomamókról itt biztosan nem esik szó, habár ezt a Harvardon sose lehetett tudni.

Ezen a bizonyos reggelen biztosan nem érezte, hogy „sokoldalúbbá” válna. Egy teljesen más jellegű küldetést teljesített.

Körbepásztázott a termen. Kezét a szeme elé tette, hogy megvédje a katedra felől jövő erős fénytől, amely pont ellentétes irányba sugárzott, mint azt a tervezője akarta. Másik keze foglalt volt: egy nagy kék törölközővel letakart, formátlan papírdobozt szorongatott. A doboz nehéz volt, és Eduardo nagyon ügyelt, hogy ne ütődjön semminek, amíg a hallgatók soraiban keresgél.

Beletelt néhány percbe megtalálni Markot, aki hátulról a harmadik sorban egyedül ült. Papucsos lába az előtte lévő üres széken, laptopja az ölében. Nem úgy tűnt, mint aki jegyzetel. Valójában úgy tűnt, mint aki nincs is ébren, szeme lehunyva, feje szinte teljesen eltűnt az örökösen

hordott pulesijának buggyos kapucnija alatt, keze mélyen farmere zsebében.

Eduardo elvigyorodott. Az eltelt néhány hét alatt közeli barátok lettek Markkal. Bár máshol laktak, más szakra jártak, a gondolkodásmódjuk hasonló volt, és Eduardo különös módon arra döbbsent rá, hogy ők tulajdonképpen barátok. Sőt, igazából már akkor is így érezte, amikor még nem voltak azok. Ez alatt a rövid idő alatt nagyon megkedvelte Markot, és úgy kezdett gondolni rá, mint egy igazi testvérre, nem olyasvalakire, aki csak tagtárs a zsidó diákszövetségben, és tudta, Mark is így van ezzel. Eduardo, miközben tovább vigyorgott, csendben lesurrant a lépcsőn Mark soráig. Keresztüllépett egy alvó harmadéves szétterpesztett lábán, akire halványan emlékezett az egyik közgázos szemináriumról, aztán beljebb fúrta magát két másodéves csaj előtt, akik a köztük lévő táskába csúsztatott MP3-lejátszóikat hallgatták. Végül, miután a letakart dobozt óvatosan a lába elé helyezte, a Mark melletti üres székbe süppedt. Mark kinyitotta a szemét, meglátta a mellette ülő Eduárdot, majd lassan a földön fekvő dobozra terelődött a figyelme.

- Ú, baszki.

- Bizony - mondta Eduardo.

- Ez nem lehet...

- Pedig az.

Mark halkan füttyentett, aztán előrehajolt, hogy felemelje a takaró szélét.

Ebben a pillanatban a hullámpapír dobozban megbújó csirke elkezdett teljes hangerővel csipogni. Tollak

szálltak ki a dobozból, föllibbentek, aztán hópelyhekként hullottak a két srác körül két méter sugarú körben. Az előttük és mögöttük ülők értetlenül bámultak feléjük. Aztán egy másodpercen belül az előadóterem feléjük eső része egy emberként kezdte vizslatni őket, arcukon a rémület és az érdeklődés vegyes érzésével.

Eduardo arca elvörösödött, gyorsan megfogta a törölközőt és visszadobta a dobozra. A madár lassan megnyugodott. Eduardo a dobogó felé pillantott, ám a professzor még mindig a britekről, a vikingekről és az akkoriban arra ténfergő mindenféle népekről hadovált. A mindent elnyomó hangosítás miatt nem vette észre a felbolydulást. Hál' istennek.

- Marha jó - ismerte el Mark, a doboz felé vigyorogva.

-Bírom az új haverodat. Sokkal jobb a dumája, mint neked.

- Fenéket marha jó - súgta Eduardo, nem törődve Mark szurkálódásával. - Ez a csirke púp a hátamon. Nagy szarban vagyok miatta.

Mark tovább vigyorgott. Őszintén, elég vicces volt a helyzet. A csirke Eduardo beavatásának volt a része, az volt a feladat, hogy folyamatosan őrizze, vigye mindig, mindenhová magával, órára, étterembe vagy az általa felkeresett szobába. És a pokolba is. Még aludni is együtt kellett a förmedvénnel. Öt napja azon volt, hogy életben tartsa azt a csirkét.

Az első napokban minden simán ment. A csirke boldognak tűnt, egy tanár sem csinálta volna jobban. A jelentéktelenebb szemináriumokat megfázást színélve ellőgta. Az éttermek és kollégiumi szobák nem okoztak

gondot, a diákok nagy része tudott a beavatási szertartásokról, és nem nehezítette a srác helyzetét. Az a pár hivatalos személy pedig, akikkel napi ügyintézése során összefutott, rá se hederített az egészre. Végzős klubba bekerülni nagy szó volt, és ezt mindenki tudta. Ám az utolsó két napban komplikáltabbak lettek a dolgok.

Negyvennyolc órával ezelőtt szabadult el a pokol, amikor Eduardo egy hosszú, ellébecolt nap után visszatért a csirkével az Eliot-házban lévő szobájába. Mint kiderült, egy folyosón lakott két sráccal, akik a Porcellian Club tagjai voltak, Eduardo látta is őket párszor, de mivel annyira különböző körökben mozogtak, sosem ismerkedtek meg. Eduardo semmit sem sejtett, amikor a két srác meglátta őt a csirkével. Azt sem igyekezett rejtegetni, hogy a csirkét az étteremből elcsent rántott csirkével akarta megetetni.

Csak huszonnégy órával később, amikor a Crimson leadta bombasztikus cikkét, jött rá, mi is történt valójában. Akkor este, miután a porcis srácok szemtanúi voltak, hogy Eduardo csirkével tömi a csirkét, névtelen e-mailt írtak az Együtt a Baromfik Védelmében nevű állatvédő szervezet címére. Az e-mail, amit Jennifer néven írtak alá - a címe friendofthePorc@hotmail.com volt - azzal vádolta a Phoenixet, hogy új tagjait arra kényszeríti, hogy beavatási szertartásuk részeként élő csirkéket kínozzanak, majd öljenek meg. Az Együtt a Baromfik Védelmében rögtön felvette a kapcsolatot a Harvard vezetőségével, olyan magasra eljutva, hogy magával Larry Summers rektorral is beszéltek. Már

elkezdődött a fegyelmi bizottság nyomozása, és a Phoenixnek az állatokkal szembeni kegyetlenség vádja ellen kell majd védekeznie, melyet súlyosbítani fog a védtelen szárnyassal szemben elkövetett kannibalizmusra kényszerítés büntette.

Mindent együttvéve Eduardónak be kellett látnia, hogy a dolog egész komoly hecc a porcis srácok részéről, ami egyúttal komoly fejfájást okoz a Phoenixnek. Szerencsére a Phoenix vezetősége még nem jött rá, hogy a botrány száalai Eduardóhoz vezetnek, és ha mégis, talán képesek értékelni a helyzet komikumát.

Természetesen senki sem parancsolta meg neki, hogy kínozza és ölje meg a csirkéjét. Éppen ellenkezőleg, azt a feladatot kapta, hogy tartsa életben, és ne hagyja megbetegedni. Lehetséges, hogy hiba volt csirkével etetni a csirkéi, de honnan tudhatta volna, mit eszik egy csirke? Nem adtak hozzá használati útmutatót. Eduardo Miami egyik zsidó középiskolájába járt. Mi a francot tudnak a zsidók a csirkéről azonkívül, hogy finom levest lehet belőle főzni?

A teljes pofára esés árnya borult a végéhez közeledő beavatási időszakra. Pár napon belül a klub teljes jogú tagja lesz. Ha nem rúgják fenéke a csirkekaland miatt, rövid ülön belül minden hétvégén ott lóghat a klubban, gyökeresen megváltoztatva társasági életét. És a közelgő változások már előre elkezdtek éreztetni a hatásukat.

Mark felé hajolt, miközben a letakart dobozon tartotta a kezét, hogy a továbbra is ingerült madarat még pár percig léken tartsa.

- Le kell lépnem innét, mielőtt újra bepöccen a csirke -
suttogta. - Csak meg akartam bizonyosodni, hogy áll-e
még a mai este.

Mark felhúzta a szemöldökét, mire Eduardo mosolyogva
bólintott. Előző este találkozott egy lánnyal a Phoenix
koktélpartiján. Angie-nek hívták, csinos volt, karcsú és
ázsiai, és volt egy barátnője. Eduardo rábeszélte, hogy
hozza el őt is, hogy négyesben üljenek be egy italra a
Grafton Street Grille-be. Egy hónappal ezelőtt ilyesmi
szinte elképzelhetetlen lett volna a számára.

- Hogy is hívják? - kérdezte Mark. - Mármint a
barátnőjét?

- Monica. - Jó nő?

Úgy állt a dolog, hogy Eduardónak fogalma sem volt
arról, vajon Monica jó nő-e. Sosem látta. De úgy
gondolta, egyikköjüknek sem áll módjában, hogy
válogatós legyen. Ez idáig nem igazán kopogtattak
ajtajukon a lányok. Most, hogy Eduardo már majdnem
bekerült a Phoenixbe, lassan kezdtek vele szóba állni a
lányok, és eltökélte, hogy barátjának is segít. Markot nem
vihette be még a Phoenixbe, egy-két lánynak viszont
magától értetődően bemutathatta.

Mark vállat vont, Eduardo pedig finoman felemelte a
dobozt, és felállt. Ahogy elindult a sorban, gyors
pillantást vetett barátja öltözkére, a szokásos Adidas
papucsra, a farmerre és a kapucnis pulcsira. Lesimította
nyakkendőjét, és lesöpörte sötétkék zakója gallérjáról a
csirketollakat. A zakó és a nyakkendő szinte egyenruha
volt neki, azokon a napokon, amikor a Befektetési
Társasággal tárgyalt, még öltönyt is vett.

- Legyél ott nyolcra - szólt vissza Marknak, ahogy a sor végére ért. - És Mark...
- Mi van?
- A változatosság kedvéért öltözz fel normálisan.

Minden nagy vagyon mögött bűn rejtőzik*.

Ha Balzac valamiképpen feltámad halottaiból, hogy szemtanúja legyen, amint Mark Zuckerberg beviharzik kirklandes szobájába azon a kolosszális estén 2003 októberének utolsó hetében, talán visszavonta volna híres szavait, mivel az a történelmi pillanat, amely vitán felül a modern történelem egyik legnagyobb vagyonszerzéséhez segítette hozzá, nem bűnnel, csak egy egyetemi csínnyel kezdődött.

Ha ez a megváltozott Balzac ott lett volna abban a spártai, fullasztóan kicsi szobában, látta volna, hogy Mark egyenesen a számítógépéhez megy, és nem kételkedett volna abban, hogy feldúlt, és van nála pár Beck's sör. Mint mindig, valószínűleg akkor is az Adidas flip-floppot és a kapucnis pulcsit hordta. Mindenki tudta róla, mennyire utál a papucson kívül mindenféle cipőt, és hogy meg volt róla győződve: egyszer olyan pozícióba kerül, hogy egész nap ebben lehet.

Ekkor Mark meghúzhatta a sört, és hagyta, hogy a keserű íz átjárja a szája belsejét, miközben a laptop billentyűzetére simultak ujjai, lassan életet lehelve belé. Középiskola óta megfigyelhető volt, hogy mindig tisztábbak a gondolatai, amikor azok az ujjain keresztül távoznak. A külső megfigyelő számára úgy tűnt, hogy számítógépéhez sokkal bensőségesebb viszony fűzte, mint a való világban bárkihez.

* Mario Puzo: A keresztapa c. könyv mottójának parafrázisa, (a szerk.)

Sosem volt boldogabb, mint amikor meglátta magát visszatükröződni a monitoron. Lehet, hogy mélyen mindennek a hatalomhoz volt köze, a számítógép segítségével Marknak mindig is hatalma volt. Az is lehet, hogy több volt mindez - a gyakorlás hosszú éveit alatt létrejött szimbiózis. Ahogy Mark ujjai azokhoz a billentyűkhöz értek, érződött az összetartozás. Néha úgy is tűnhetett, sehova máshova nem tartozik.

Azon az estén egy kicsivel este nyolc után a ragyogó képernyőt bámulta, ujjai a megfelelő billentyűket keresték, miközben új blogoldalt nyitott meg. Már napokkal előtte ez járhatott a fejében. Valószínűleg a mögötte álló este okozta csalódottság volt az utolsó csepp a pohárban, hogy folytassa a dolgot, és megvalósítsa, amit akart. Szó szerint zúzos címet akart adni neki: Harvard Face Mash / A folyamat.

Pár percig bámult talán a szavakra, azon tűnődve, tényleg belevágjon-e. Még egyet kortyolhatott a sörből, mielőtt a billentyűk fölé görnyedt:

*20:13: ***** egy kurva. Valamivel le kell foglalnom az agyamat, hogy ne gondoljak rá. Ki kell találnom valamit. Tök egyszerű a dolog, csak egy ötlet kell.*

Talán a lelke mélyén tudta is, hogy nem igazán korrekt mindent a lányra hárítani, aki kosarat adott neki. Mennyiben más ennek a lánynak a tette a legtöbb lányéhoz képest, aki a gimnázium óta elbánt vele? Még Eduardónak is - bármekkora geek volt is - nagyobb sikere

volt a lányoknál, mint Mark Zuckerbergnek. Most meg, hogy Eduardo bekerül a Phoenixbe... tennie kell valamit, hogy változtasson a helyzetén. Alkotni akart valamit, amivel hatalomra tehet szert, amivel megmutathatja mindenkinek, mire is képes.

Talán kortyolt még egyet, mielőtt laptopja mellett az asztali gépére siklott a tekintete. Leütött néhány billentyűt, és a gép monitorja sercegve életre kelt. Gyorsan rácsatlakozott a netre, aztán kapcsolódott az iskolai hálózathoz. Még pár billentyűkattanás, és elkészült.

Visszafordult a laptopához, és tovább írta a blogot:

21:48: Kicsit részeg vagyok, nem tagadom. Mit jelent, ha még nincs tíz óra, és kedd este van? Na, mit? A Kirkland arcképcsarnoka van megnyitva az asztali gépemen. Pár embernek irgalmatlanul rossz képei vannak fent. Gyilkos ez a kirklandes facebook.

Talán elvigyorodott, miközben végigpásztázta az asztali gépének képernyőjén sorakozó képeket. Persze ismert pár srácot és egy-két lányt is, ám a legtöbbjük idegen volt számára, még ha összefutottak is az étteremben vagy órára menet. Valószínűleg ő is teljesen ismeretlen volt számukra, néhány lány meg aztán tutira mindent megtett, hogy levegőnek nézze.

Tanyasi állatok képei kíváncsoznak néhány arc mellé. Aztán lehetne szavazni, melyikük a szebb.

A folyamat némely pontján Mark elkezdett kommunikálni piálásról hazatérő barátaival, a vacsoráról, az óráiról, mindezt szokásuk szerint, főként e-mailben. Az ő köreiből senki sem telefonált már sokat, minden e-mailben folyt. Eduárdot leszámítva mindannyian úgy bele voltak bolondulva a gépükbe, mint Mark. Visszatért a bloghoz:

Nem valami nagy ötlet, ráadásul lehet, hogy nem is vicces, de Billy azzal állt elő, hogy kettesével kéne összehasonlítani a kirklandes facebook képeit, és csak néha beszúrni egy-egy tanyasi állat képét. Nem is olyan rossz, Mr. Olson! Szerintem kapiskál valamit.

Igen, egy olyan srácnak, mint Mark, biztosan nagyszerű ötletnek tűnt. A Kirklandnek, akár a Harvard összes házának „facebook”-ja - ahogy az egyetem által ábécérendbe leli diákfotók adatbázisát hívták - eléggé semmilyen volt.

A Mark agyában napok óta kavargó gondolatfoszlányok most kezdtek összerendeződni: csinálni kell egy honlapot. Számára valószínűleg az egész élet működtető matematika volt az igazán csábító, a dolog informatikai oldala, a weboldal lelkét adó kódolás. Nem csak a programot kellett megírni, meg kellett alkotni a helyes algoritmust is. A haverja is biztosan értékelte volna ezt a fajta összetettséget. I dolognak, még ha mindezt az egyetem Neander-völgyi népessége soha nem is lenne képes felfogni.

23:09: Megvan. Még nem tudom pontosan, hogy jönnek a tanyasi állatok a képbe (a tanyasi állatoknál sosem lehet tudni...), de tetszik a két ember összehasonlításának az ötlete. Az egészet Turing-szerűbbé teszi, bár a képek értékelése nem lesz olyan egyértelmű, mint például a hotornot.com-on, ahol pontozással döntik el egy-egy emberről, mennyire dögös. Persze kell egy csomó fénykép. A Harvardnak sajnos nincsen nyilvános, központi facebookja, ezért a fotókat az egyes háztól kell megszerezni. És ez azt jelenti, hogy elsőévesekről nem lesznek képek... a francba.

Talán ennél a pontnál jutott eszébe, hogy át kell lépnie egy határt, de sosem volt erőssége a határok tiszteletben tartása. Ez Eduardo terepe, zakó és nyakkendő, tagság abban a végzős klubban, odacsapódni mindenkihez a húsosfazék körül. Mark múltja azt sugallta: őt nem érdekli a húsosfazék. O inkább olyan típusnak tűnt, aki felborítja a húsosfazekat.

0:58: Kezdjük bele a hackelésbe. Először nézzük a Kirkland listáját. Náluk minden kapu nyitva áll, és megengedik az indexeket az Apache konfigurációjukban. Nem kell más, csak egy kis bűvészkedés a wgettel, és máris letölthető az egész kirklandes facebook. Gyerekjáték.

Tényleg ilyen egyszerű volt - öneki. Valószínűleg pár percig tartott, hogy megszerezze az összes képet az egyetemi szerverről, és letöltse a saját laptopjára.

Természetesen ez bizonyos értelemben lopás volt - nem állt jogában birtokolni azokat a képeket, az egyetem pedig nem azért tette fel őket oda, hogy valaki megleszedje magának. De végül is, ha egy információ megszerezhető, miért ne állt volna Mark jogában, hogy megszeresse. Miféle ördögi hatóság dönthette el, hogy nem férhet hozzá valamihez, amihez ennyire könnyedén hozzáférhetett?

1:03: A következő az Eliot. Ők is nyilvánosak, de nincsenek indexek az Apache-ban. Elindíthatok egy üres keresést, és ez visszahozza az összes képet egy egyetlen lapos adatbázisban. Aztán lementem az oldalt, a Mozilla pedig megnyitja nekem az összes képet. Kitűnő. Jól halad minden...

Teljesen elmerült a hackerparadicsomban. A Harvard számítógépes rendszerének feltörése tényleg gyerekjáték volt neki. Jobban vágott az esze, mint bárkinek, akit a Harvard megbízott a rendszer létrehozásával, működtetésével és persze a biztonsági rendszer kiépítésével. Keményen lealázta őket, megmutatva rendszerük gyenge pontjait. Nemes tettet vitt véghez, bár nagyvalószínűséggel ők nem így látták volna a dolgot. De várjunk csak, hiszen ő mindent azonnal dokumentált a blogjában. És a kész oldalra fel is akarta tenni azt a blogot, hogy mindenki elolvassa. Talán kissé őrült ötlet, de ez akart lenni a hab a tortán.

1:06: A Lowellnek van valamiféle biztonsági rendszere. Ők felhasználónév/jelszó kombinációt kérnek a facebook eléréséhez. Feltételezem, hogy nincs hozzáférésük a felhasználói adatbázishoz, tehát ők sem tudják a hallgatók jelszavát. Más lesz a dolog nyitja. Lehet, hogy egyetlen felhasználónév/jelszó páros létezik, és ezt mindenki tudja a Lowellben. Ezt így elég nehéz lenne megoldani, mivel lehetetlen lenne a rendszergazdának rávezetni a lakókat úgy, hogy ne kelljen egy az egyben kiadni az információt. Ők pedig igenis azt akarják, hogy mindenki tisztában legyen az azonosítás módjával, tehát nem is ez a megoldás. Mije van tehát minden diáknak, amivel azonosíthatja magát, és amihez a ház rendszergazdája hozzáférhet? A diákigazolvány száma! A gyanú beigazolódott - itt az ideje, hogy kerítsek egy név/diákigazolvány-szám párost a Lowellből, és bent vagyok. De akadnak még problémák. A képek egy rakás különböző oldalra vannak szétszórva, én viszont túl lusta vagyok, hogy megnyissam az összesét és lementsem a képeket. Egy pearl scriptet kell írni, az megoldja a gondot. Kész.

Hackelés a legősbibb módon - akár egy titkosírás-szakértő a nácik kódjának megfejtése közben. Mostanra szinte megtelt Mark gépe a fényképekkel, hamarosan letöltődött a házak felének fotóadatbázisa. Minden egyetemista lány - az elsőévesek kivételével - az ő hatalmában, a laptopján, apró byteok és bitek formájában az a rengeteg szép és kevésbé szép arc, szőkék, barnák, vörösek, nagy-

és kismellűek, magasak és alacsonyak, az összes lány, mind. Fantasztikus lesz.

1:31: Az Adamsnek nincs biztonsági rendszere, de csak oldalanként húsz találatig adja meg a keresési eredményeket. Annyi a dolgom, hogy ráküldöm a Lowellnél már használt scriptet, és kész.

Minden házból minden név - ábécérendben. Mindet akarta.

1:42: A Quincynek nincs online facebookja. Kár. Ezzel így nem tudok mit kezdeni. 1:43: A Dunster húzós lesz. Nemcsak hogy nincs publikus könyvtár, hanem egyáltalán nincs. Kereséseket kell indítani, de ha több mint húsz találatot ad ki, nem mutatja meg őket. És ha el is érhető a találat, nem közvetlenül a képre hivatkozik, hanem egy php-ra, ami átirányítja az embert vagy mi. Fura. Ezzel meggyűlhet a bajom. Majd később megint megpróbálom.

Amit elsőre nem tudott feltörni, később sikerült neki. Nem volt olyan fal, amin ne tudott volna átmászni. A Harvard volt a világ első számú egyeteme, de Mark Zuckerberg-nek és a számítógépének nem volt ellenfél.

1:52: A Leverett esetében kicsit jobb a helyzet. Itt is rá kell keresni, de az üres keresés működik, bejönnek a hallgatói képeket tartalmazó oldalak linkjei. Kicsit zavaró, hogy egyszerre egy képet lehet csak megnézni, és

semmilyen módon nem lehet 500 oldalnyi képet egyszerre letölteni, nincs más megoldás, be kell törni az emacsba, és módosítani kell a perl scriptet. Most majd látható lesz a könyvtár, és a reguláris linkek segítségével kiderül, milyen oldalakra kell menni. Ezután csak meg kell nyitni az összes linkelt oldalt, és leszedni róluk a képeket. Párszor neki kell ugrani, hogy összejöjjön a script... a következő Beck's már bekészítve.

Mark ekkorra teljesen felébredhetett, és rendesen elmélyült a folyamatban. Nem izgatta, hány óra van, milyen késő. A Mark-féle srácoknak az idő a fennálló rend ugyanolyan fegyvere volt, mint az ábécésorrend. A jó informatikusok és hackerek nem tudnak olyan időkorlátok közt létezni, mint a többi halandó.

2:08: A Mather nagyjából úgy működik, mint a Leverett, azt leszámítva, hogy az ő könyvtárunk alkönyvtárakból áll. Náluk sincsenek elsőévesek a facebookban... milyen gáz.

És csak dolgozott tovább, bele az éjszakába. Hajnali négyre úgy tűnt, többet nem tud tenni, több ezer képet töltött le a házak adatbázisaiból. Feltehetően volt pár ház, amelyik nem volt online elérhető a James Bond-szerű kirklandes barlangjából, azok eléréséhez helyi IP-cím kellett. De az is lehet, hogy Mark ezt is meg tudta oldani, csak egy kis utánajárásába került. Pár nap alatt mindent beszerezhetett, amire szüksége volt.

Mikor meglesz az összes adat, csak megírja az algoritmusokat - bonyolult matematikai programokat,

amelyek egy-egy weboldalt működtetnek -, és kész.
Aztán jöhet maga a program. Elég lesz egy nap,
legfeljebb kettő.
Facemash.com lesz az oldal neve. És gyönyörű lesz:

*Lehet, hogy a Harvard jogi megfontolásból már
csírájában elfojtja az egészet, nem tudatosítva magában
a vállalkozás értékét, hogy egy olyan oldalról van szó,
melyet a többi iskolákra is ki lehetne terjeszteni (esetleg
olyanokra is, ahol jobban néznek ki az emberek). De egy
dolog biztos, idiotának fognak nézni. Na és. Valakinek
egyszer meg kellett csinálni...*

Vigyoroghatott, miközben megitta a Beck's maradékát,
összedobta az üdvözlő szöveget, ami minden látogatót
köszönt, aki megjelenik az oldalon, mikor véglegesen
beüzemeli:

*Beleszólhattunk, milyen legyen a külsőnk? Nem.
A külsőtök alapján fognak megítélni? Igen.*

Igen, kurvára gyönyörű lesz.

6. FEJEZET | MÉG AKKOR ÉJJEL

Ha ott lett volna valaki, hogy megkérdezze hackerünket, mi fog még történni azon a fagyos cambridge-i estén, a válasz egyértelmű lett volna. A Facemash létrehozásának folyamatát dokumentáló blogból is sejthető, mi következett. Lehet, hogy léteznek egyéb magyarázatok, de az biztos, hogy voltak házak, amelyek adatbázisát Mark akkor még nem tudta feltörni. Máshogy is megszerezhetette, amit akart, ennek nem ismertek a részletei, de elképzelhetjük, hogy zajlott az egész:

A Harvard egyik kollégiuma. Az éjszaka közepe. Egy srác, aki sokat tud a számítógépes rendszerekről meg a szétszedésükről. Egy srác, aki kívül rekedt az egyetemi élet pezsgő hormonális világán. Lehet, hogy ez a srác mégis be akart kerülni oda. De lehet, hogy arról van szó, hogy az a srác egyszerűen bizonyítani akarta, mire képes, és mennyivel okosabb mindenki másnál.

Képzeljük el a srácot, amint ott kuporog a sötétben.

Teljesen összegömbölyödve egy bársonytakarós kanapé mögött. Tenyere és papucsá alatt érzi a szőnyeg puhaságát, de ezenkívül csak árnyakat érzékel, árnyakat és körvonalakat a cellaszerű szobában.

Talán nincs is egyedül, talán két ember árnyéka van még ott, egy pasi meg egy csaj a távolabbi falnak dőlve, éppen a ház udvarára néző két ablak között. A kanapé mögül nem tudja eldönteni, másod-, harmad- vagy negyedévesek-e. De az világos számára, hogy - akárcsak ő maga - most ők ketten is átlépnek egy határt. A harmadik emeleti társalgó használata nem volt

szabályellenes, de általában kulcsot kellett hozzá kérni. A srácnak nem volt kulcsa, egyszerűen jól időzített. Odakint várt a szint bejáratánál, míg a gondnok befejezte a szőnyeg- és ablaktisztítást, és abban a pillanatban, ahogy az összeszedte a felszerelését és kilépett az ajtón, ő hirtelen besurrant, egy tankönyvvel támasztva ki az ajtót. A pasi meg a csaj még szerencsések is voltak. Valószínűleg észrevették a nyitva hagyott ajtót, és a kíváncsiságuk hajtotta őket. Ahogy elképzelhető, a srác még időben bekuporodott a kanapé mögé. Nem mintha a párocska észrevette volna, mással voltak elfoglalva. Ebben a pillanatban a pasi a falnak dönti a csajt, szétrántja bőrdzsekijét, pulóverét pedig felhúzza a kulcsontjáig. Keze felfelé halad a csaj lapos, meztelen hasán, ő meg hátráveti a fejét, hogy a pasi ajka a nyakához érjen. Úgy tűnik, már-már enged a pasinak, és akkor és ott megtörténik a dolog, de szerencsére valami miatt meggondolja magát. Még egy másodpercig enged neki, aztán ellöki magától és felnevet. Aztán megfogja a kezét, és a szobán keresztül az ajtó felé kezdi vonszolni. Elhaladnak a kanapé mellett, de egyikőjük sem néz a srác irányába. Amikor a csaj az ajtóhoz ér és kinyitja, a pasi átkarolja a derekát, és szinte úgy viszi ki a folyosóra. Az ajtó rácsapódik a tankönyvre, és egy pillanatra azt hiszi a srác, kicsúszik a könyv a helyéről, és ő egész éjszakára bent ragad. Szerencsére a könyv kitart. Végül magára hagyják az árnyak és a körvonalak. Elképzeljük, ahogy kicsusszan a kanapé mögül, hogy folytassa, amit azelőtt csinált, hogy megzavarták volna.

Portyára indul a szoba fala mellett, térde kissé meghajlik, ahogy a sötét falakat pásztázza, különösen a dísléc környékén. Még pár percig eltart, hogy megglelje, amit akart, elvigyorodik, felemeli az apró hátizsákot, bal vállára dobja.

Letérdel, miközben kinyitja a táskát. Ujjai egy kis Sony laptopot tapintanak ki. Az internetes kábel már be is van dugva a gépbe, szabadon leng ide-oda, miközben bekapcsolja a gépet. Gyakorlott mozdulattal megragadja a kábel végét, és a fali portba dugja, kicsivel a dísléc fölött.

Gyorsan bepötyög valamit, megnyitja a pár órája írt programot, és nézi a laptop pislogó képernyőjét. Vele együtt szinte mi is elképzelhetjük az elektronikus információk apró csomagjait, amint átfutnak a kábelben - a készülék elektromos lelkének tiszta energiát árasztó lüktetésében.

Ketyegnek a másodpercek, miközben a laptop alig hallhatóan zúgva dolgozik, a srác pedig időnként hátrapillant, egyedül van-e még a szobában. Szíve kétségtelenül zakatol, és elképzelhetjük, ahogy apró izzadságcseppek csorognak le a hátán. Nem valószínű, hogy most csinál először ilyet, de az adrenalin löket mindig ugyanolyan, mint valami James Bond-féle ökörködés. Valahol a srác tudatának mélyén ott lappanghat az igazság, hogy amit tesz, valószínűleg illegális - naná, hogy megszegi vele az iskolai szabályokat. Egy jogi témájú tévéműsorhoz azért persze kevés. A hackelés még az áruházi lopáshoz sem mérhető.

Nem rabol bankot, nem is valami az Amerikai Védelmi Hivatal szintű rendszert tör fel. Nem egy energiacég hálózatába piszkál bele, nem egy volt barátnő e-mail címét vadássza le. Figyelembe véve, hogy egy magafajta professzionális hacker mire lenne képes, szinte semmi durvát nem tesz.

Mindössze begyűjt pár képet egy ház adatbázisából, semmi több. Nos, az igaz, hogy nem pár képet - az összesét. És persze lehet, hogy egy privát adatbázisról van szó, amibe csak jelszóval lehet belépni - amihez persze szükség van egy bizonyos épülethez tartozó IP-címre - na jó, nem teljesen ártatlan a dolog. De nem is főbenjáró bűn. És persze a srác fejében ez inkább még nagyobb jótett.

Még pár perc, és megvan. Valódi jótett. Az információ szabadsága meg az efféle rizsa mások számára biztosan maga az erkölcsi törvény. Így szólhat hacker-hitvallásának záradéka: ha látsz egy falat, találsz módot rá, hogyan dönts le vagy mászd át. Ha látsz egy kerítést, rájössz, hogyan verekedd át rajta magad. Akik a falakat építették, a „fennálló rend”, ők állnak a rossz oldalon. A srác a jó oldalon áll, és jó ügyért küzd.

Az információ lényege a megosztás.

A képek lényege a megtekintés.

Egy perccel később a laptop aprót pittynt: a feladatot elvégezte. A srác kirántja az internetes kábelt a falból, és visszadugja a gépet a hátizsákba. Ez a ház megvan, talán már csak kettő maradt. Szinte halljuk a James Bond-filmek főcímének zenéjét a srác fejében. Bal vállára dobja a táskát, és az ajtóhoz siet. Elveszi a tankönyvet,

kisurran a társalgóból, és hagyja maga mögött bekattanni az ajtót.

Elképzeltük, hogy útközben megérzi a csaj parfümjének virágillatát a levegőben.

7. FEJEZET | AZ ESEMÉNYEK FOLYTATÓDNAK

Mark körülbelül hetvenkét órával később fogta csak fel, pontosan mit is tett. Mámoros éjszakája bizonyára egy ideig lappangott a tudatában, de igazából nem szabadulhatott meg mindattól, amibe belefogott - akkor sem, ha élte tovább az életét, járt informatikaóra, készült az óráira, az étteremben bandázott Eduardóval és a haverjaival. Később az egyetemi újságnak adott interjújában elmondta: nem érezte úgy, a Facemash valami forradalmi dolog lenne. Egy megoldásra váró példa volt számára, egy teljesítendő matematikai és programozási feladat. És amikor aztán végzett vele - tökéletesen, csodásan, gyönyörűen - szétküldte e-mailben néhány haverjának, hogy lemérje a hatást. Hogy véleményeket, visszajelzést, esetleg pár dicsérő szót kapjon.

Aztán elment otthonról egyik órájának megbeszélésére, ami aztán jóval tovább tartott, mint gondolta.

Amikor visszaért kirklandes szobájába, mindössze annyit akart tenni, hogy ledobja a hátizsákját, megnézi az e-mailjeit, aztán lemegy az étterembe. De mikor belépett a szobájába, figyelme azonnal az íróasztalán fekvő, nyitva maradt laptopjára tévedt.

Legnagyobb meglepetésére a gép le volt fagyva.

Akkor fogta fel. Azért fagyott le a laptop, mert a Facemash.com szervereként működött. De hát ez teljességgel lehetetlen, hacsak nem...

- Aztakurva...

Mielőtt elindult volna a megbeszélésre, e-mailben szétküldte a Facemash.com linkjét egy-két barátjának. De néhányan biztosan továbbküldték az ő barátaiknak. Valahol útközben felpörgött az egész. Áttekintve a link útvonalát úgy tűnt, vagy egy tucat különböző e-mail listára is továbbították, köztük néhány egyetemi diákszervezetére is. Valaki elküldte az összes ismerősének, így eljutott a Politikai Intézet több mint száz tagot számláló szervezetébe. Másvalaki a Fuerza Latina nővédelmi egyesületbe. Onnan meg valaki átküldte a Harvardi Fekete Nők Társaságának. A Crimsonhoz is eljutott, onnan meg a házak némelyikének saját hírportáljára.

A Facemash mindenütt ott volt. Az internetes oldal, ahol két egyetemista lány képét lehetett összehasonlítani, és szavazni lehetett, hogy melyik néz ki jobban, s amely alapján aztán egy bonyolult algoritmus kiszámolta, kik a legdögösebb csajok az egyetemen.

Az oldal futótűzként terjedt, két óra alatt huszonkétezer szavazatot adtak le. Az elmúlt fél órában négyszáz srác ment fel az oldalra.

A fenébe. Ez nem sok jót jelentett. Nem lett volna szabad, hogy a link ilyen gyorsan szétterjedjen. Később úgy magyarázta, hogy ötleteket várt volna, hogy aztán egy kicsit felturbózhassa az oldalt. Utána akart nézni, milyen jogi vonzata van, hogy azt a rengeteg képet mind letöltötte. Akkor aztán lehet, hogy sosem teszi őket nyilvánossá. De már túl késő volt. Az internet nem ceruza, az internet toll.

Amit leírt az ember, nem tudja többé kitörölni.

A Facemash már fent volt a neten.

Le sem ült, hanem gyorsan nekilátott; pötyögött a billentyűzeten, beírta a jelszót, amellyel beléphetett a programba, amit ő maga írt. Néhány perc leforgása alatt megsemmisítette az egész kócerájt, és kikapcsolta a gépet. Nézte, ahogy a laptop képernyője kialszik. Aztán székébe süppedt, ujjai remegtek.

Érezte, hogy komoly bajban van.

8. FEJEZET | A QUAD

A négyemeletes Hilles Building kívülről inkább egy katasztrófa sújtotta úrállomásnak nézett ki, mint egyetemi könyvtárnak: kiugró kő- és betonoszlopok, üvegből és acélból készült, csillogó homlokzat. Ahogy a Quad többi épülete, a könyvtár is az egyetem új keletű épületei közé tartozott. A Yardtól való tekintélyes távolsága és öregedő, borostyánlepte hangulata arra készítette az építészeket, hogy úgy érezzék: ide bármi megteszi. Még ez a futurista fürmedvény is, ami az utca másik végén lévő MIT campusához sokkal jobban illett volna. Ebben a pillanatban Tyler az úrhajó harmadik emeltének hátsó sarkában volt, százkilencven centis alakja mélyen belesüppedt a szék és asztal házasításából létrejött valamibe, ami legalább annyira tűnhetett kínzóeszköznek, mint egy art deco bútornak. Azért választotta ezt a szörnyűséget, mert kényelmetlen volt. Alig múlt hét óra azon a hétfő reggelen, a mögötte álló edzés után már az is emberfeletti erőfeszítést igényelt, hogy valahogy ébren tartsa magát. Előtte egy hatalmas közgáztankönyv volt kinyitva az asztalon, mellette egy lángvörös műanyag tálca a szomszédos Pforzheimer-ház étterméből. Egy megkezdett bolognai szendvics volt a tálcán, hanyagul szalvétába csomagolva. Bár ő és Cameron csak egy félórája végeztek a reggelivel, már jóformán éhen akart halni. A tankönyv miatt ült a könyvtárban kevesebb mint egy órával közgázelőadása előtt, de igazából csak a bolognai szendvics tartotta ébren.

A szendvics hiányzó fele még a szájában volt, és olyan buzgón rágtá, hogy nem vette észre a háta mögül érkező Divyát, aki szinte a semmiből került elő. Tyler vállá felett benyúlva a Crimson egy pédányát csapta le a tálcára - a padlón terítve szét a bolognai szendvics maradványát.

- Hogy nem találok magunknak programozót a Crimsonban? - kiáltotta mintegy üdvözlésképpen. Tyler felpillantott rá, miközben egy megcsócsált húsdarab lógott ki a szájából.

- Mi a fasz van?

- Bocs a szendvics miatt. De nézd csak meg a címet! Tyler fölvette az újságot, és lerázta a kecsapot a hátoldaláról. Divyára nézett, majd oda, ahova indiai barátjának ujjá mutatott. Tyler felhúzta szemöldökét, miközben a címről a szövegre siklott a tekintete. Gyorsan átolvasta az első néhány bekezdést.

- Hát, ez tényleg elég ütős - ismerte el.

Divya vigyorogva bólintott. Tyler hátradőlt székében, körbenézett, van-e valaki ott a sarokban. Csak Cameron hosszú lábát vette észre: alig három méterre tőle, egy hasonló szörnyűség alól lógott ki.

- Kelj fel, Cameron, és vonszold ide a seggedet! Néhány másik diák felrezzent, de mikor látták, hogy csak Tyler az, folytatták a tanulást. Beletelt pár másodpercebe, hogy Cameron kiássa magát a szék-asztal torzszülöttből, de végül átkecmergett, és Divya mellé állt. Hátul fölállt a haja, a szeme vörös és csipás volt. Azon a reggelen jó erős szél fújt a folyón, és a csapatedzés különösen brutális volt. Ám Tyler sehol sem érzett olyan

fáradtságot, mint a testvére, pláne, miután megnézte, amit Divya mutatott neki.

Odaadta Cameronnak az újságot. Ő ránézett a cikkekre, és bólintott.

- Ja, pár porcis gyerek mesélte, mi volt múlt éjjel. Sam Kensington teljesen elkenődött, mert a barátnője, Jenny Taylor harmadik lett az oldal rangsorán, Kelly, a csaj szobatársa meg második...

- A harmadik szobatárs, Ginny meg első - szólt közbe Divya. - Nem mintha bárki is meglepődött volna ezen. Tylernek mosolyognia kellett. Jenny, Kelly és Ginny vitán felül a három legdögösebb másodéves lány volt a campuson. Elsőként is már szobatársak voltak, valószínűleg véletlenszerűen kerültek egymás mellé. Ezt persze senki sem hitte el, főleg mióta valaki rájött, hogy az utolsó öt számjegy hármójuk elsős kollégiumi szobájának telefonszáma: 3-FUCK. A Harvard szállásbizottsága híres volt az ehhez hasonló csínytevéseiről. Hasonló nevűek egy szobába. Tyler felidézett elsős korából egy Burger-Cola és legalább két Black-White párost. És ott volt Jenny, Kelly és Ginny, az egyetem három legdögösebb szőkéje egy olyan szobában, aminek a száma 3-FUCK. Valakit ki kellett volna rúgni. De a Crimson cikke nem a szállásbizottságról szólt. A három lányt egy honlap rangsorolta, amely a Crimson szerint Facemash néven futott: a hotornot.com egyfajta utánpótlás, ahol a diákok képeik alapján rangsorolhatták a lányokat, és amely nagy port kavart az egyetemen.

- Jó hamar le lett állítva a dolog - folytatta Divya a Crimsonra mutatva -, itt azt írja, hogy az a srác állította

le, aki csinálta. Amikor megalkotta az oldalt, maga sem gondolta, hogy be fognak dilizni tőle. Ennek ellenére a blogján arról ír, hogy a lányokat tanyasi állatokkal kéne összehasonlítani.

Tyler hátradőlt a székén.

- Ki dilizett be?

- Hát a lányok. Egy csomóan. Az egyetem feminista csoportjai tucatjával írták a levelet. Aztán meg az egyetem: annyian voltak egyszerre az oldalon, hogy teljesen belassult a net az egyetem területén. A tanárok még az e-mailjeiket sem tudták megnézni. Rohadt nagy majré volt. Tyler halkan fütytyentett.

- Tyűha.

- Igen, tyűha. Húszezer látogatója volt húsz percen belül. Most nagy bajban van a srác. Azt mondják, az összes képet ellopta a házak adatbázisaiból. Meghackelte őket, aztán letöltötte. Néhány társával együtt fegyelmi bizottság elé fogják állítani.

Tyler mindent tudott a fegyelmi bizottságról, ad board-ról: a vezetés igazságosztó szerve, és általában dékánok meg diáktanácsadók, néha az egyetem ügyvédei és vezetőségi tagjai alkotják. Tylernek volt egy porcis haverja, akit azzal vádoltak, hogy puskázott a történelemvizsgán. A srácnak két dékán és egy docens elé kellett járulnia. A fegyelmi bizottságnak óriási hatalma van, felfüggesztheti, sőt, el is tanácsolhatja az embert. Bár jelen esetben Tyler nem hitt a komoly büntetésben.

A Facemasht készítő srác próbaidőt kap. Bár a jó hírét kicsit elcseszte. Az egyetemista lányok biztosan nem

fognak szépeket gondolni róla. Bár - ahogy rebesgetik - a srác nem egy Casanova. Tanyasi állatokhoz hasonlítani a lányokat? Ezzel a dumával nem azok jönnek, akiknek rendszeres szexuális életük van.

- Itt azt írja, nem ez az első program, amit írt - tette hozzá Cameron, miután átböngészte a cikket. - Ő írta azt a kurzus-izét. Biztos emlékszel, Tyler, az az online rendszer, amelyik segített az órarend összeállításában. Középiskolásként meg biztos valami kis hackerguru lehetett.

Tyler érezte, hogy egyre gyűlik benne az energia. Tetszett neki a dolog. Jól rácseszett a srác, de biztosan zseniális programozó és egy szabadgondolkodó. Talán éppen rá van s/ükségük.

- Beszelnünk kell a sráccal. Divya bólintott.

- Már hívtam Victort. Azt mondja, a srác együtt jár vele valamilyen informatikai órára. De figyelmeztetett, hogy kicsit fura.

- Hogyhogy fura? - kérdezte Cameron.

- Tudod, olyan szociálisan autista.

Tyler Cameronra nézett. Pontosan tudták, mire gondol Divya. Az autista nem volt megfelelő szó, a szociálisan tompa jobban lefedte a dolgot. Egy csomó ilyen srác futkos a Harvardon. Ha be akar jutni az ember, rendkívül sokoldalúnak kell lennie, mint, mondjuk, egy színjeles tanuló, aki ráadásul valamilyen sportcsapat kapitánya is. Vagy egy dologban kell nagyon, nagyon, nagyon jónak lenni, jobbnak, mint bárki más a világon. Egy hegedűvirtuóz vagy egy koszorús költő.

Tyler szeretette magát abba a hitbe ringatni, hogy ő és a testvére is sokoldalúak, persze nem akart önmagának hazudni: tudta azt is, hogy evezésben nagyon, nagyon, nagyon jók.

A srác valószínűleg számítástechnikából nagyon, nagyon, nagyon jó, mert az szinte biztosnak tűnt, hogy nem csapatkapitány.

- Hogy is hívják? - kérdezte Tyler, miközben már kattogott az agya.

- Mark Zuckerberg - válaszolta Divya.

- Menj, küldj neki egy e-mailt - határozott Tyler a Crimsont lesimítva.

- Hadd lássuk, akar-e ez a Zuckerberg srác történelmet írni.

9. FEJEZET | A KAPCSOLAT

A Widener Könyvtár lépcsőjéről olyan látványt nyújtott a tizenegy órai napfényben fürdő Harvard Yard, mint az elmúlt háromszáz év alatt általában. Kanyargó, fák szegélyezte apró ösvények a gondosan nyírt füves foltok között. Ódon, téglából és kőből rakott épületek, melyeket úgy fut be a borostyán bonyolult hálózata, mintha erek dagadnának ki a vénülő falak felületén. Eduardo a felső lépcsőről a távolban éppen hogy ki tudta a venni a Memóriái Church tetejét, de azonkívül semmit, sem az úrkorszakot idéző tudományos központot, sem az elsőévesek Canaday nevű szögletes kollégiumát, sem az újabb épületeket, melyek megtörték a patinás campus átható egyszerűségét. Súlya volt a látványnak, a mostaniakhoz hasonló pillanatok évszázadok alatt összegyűlt súlya, bár Eduardo úgy érezte, nem akadt diák azok során az évszázadok során, aki olyasfajta különös szenvedéseken ment volna keresztül, mint a mellette ülő srác.

Markra nézett, aki keresztbe tett lábakkal ült mellette a lépcsőn, a hatalmas könyvtár tetejét tartó oszlopok egyikének árnyékában. Öltönyt, nyakkendőt viselt, és éppolyan kényelmetlenül érezte magát, mint általában, de Eduardo szinte biztos volt abban, hogy barátja nemcsak a ruha miatt van zavarban.

- Ez kellemetlen volt - jegyezte meg Eduardo, miközben tekintete a Yard felé fordult.

Az egyik ösvényen elsiető csinos elsőéveseket nézte. Mindegyik lányon az egyetlen karmazsin sála volt,

egyikük kontyban hordta a haját, nyakának porcelánszerű íve csak úgy világított.

- Mintha csak végbéltükrözés lett volna - tette hozzá Mark.

Ő is a Yardon közeledő lányokat nézte. Talán ugyanaz járt a fejében, mint Eduardónak, hogy azok a lányok is valószínűleg hallottak a Facemashról, olvastak róla a Crimsonban vagy láttak róla valamilyen posztot az egyetemi hírportálon. Talán annak is a tudatában voltak, hogy Markot egy órával ezelőtt a fegyelmi bizottság elé ültették, és vallatóra fogták nem kevesebb mint három dékán előtt, nem beszélve jó pár számítógépes szakértőről, és arra kényszerítették, hogy újra és újra bocsánatot kérjen mindazért a felfordulásért, amit szándéka ellenére okozott.

A humoros az volt az egészben - bár a dékánok nem igazán értékelték ezt a fajta humort -, hogy Mark nem is igazán értette, miért van mindenki úgy felháborodva. Igen, feltörte az egyetemi számítógépeket és képeket töltött le. Tisztában volt vele, hogy rosszul tette, és természetesen bocsánatot kért. De nem tudott mit kezdeni az egyetem különböző női csoportjaitól feléje áradó haraggal. És nemcsak csoportokról volt szó, magukról a lányokról, akik közül sokan e-maileket, leveleket vagy éppen pasikat küldtek, hogy hangot adjanak véleményüknek. Az étteremben, az előadókbán, a könyvtár polcai között, ahol csak összefuthattak Markkal. A fegyelmi bizottság tárgyalása során azonnal bevallotta a hackelésben való bűnösségét, de rámutatott, hogy tette az egyetem számítógéprendszerének számos hibájára

hívta fel a figyelmet. Akciójának pozitív oldala is van, érvelt, és önkéntesen vállalkozott a házak rendszerében talált hibák kijavítására.

Bátran rámutatott arra is, hogy az oldalt saját maga szüntette meg, mikor rájött az okozott kárra. Sosem állt szándékában egyetemi szinten használni a Facemasht, egy önálló életre kelt béta-tesztről van szó. Egy mutatóvagy volt, de semmilyen ártó szándéka nem volt vele.

Valójában Mark szociális analfabetizmusa - és a Facemash hatásán való megdöbbenése - szolgált elsődlegesen védelmére. A dékánok ránéztek, meghallgatták modoros védőbeszédét, aztán rájöttek, hogy Mark nem is igazi rosszfű, csak máshogy jár az agya, mint a többieknek. Nem tudatosult benne, hogy azért diliznek be a lányok, mert a srácok a megjelenésük alapján értékelik őket - de hát a fenébe is, a szervezett oktatás hajnalától kezdve a világ minden egyetemének pasijai dögösség szerinti rangsort állítottak össze női osztálytársaikról. Eduardo teljesen bizonyos volt benne, hogy egyszer majd paleontológusok olyan barlangrajzokat találnak, melyek a Neander-völgyi lányokat rangsorolják - egyszerű, emberi dolog, hogy ilyen listák készülnek.

A külső szemlélők számára úgy tűnt, Mark nincs tisztában a fejében kavargó gondolatok hatásával. Fölényeskedő viselkedésük hatására egyszerűen nem tudott megnyílni. Ha valaki azt javasolja, tegyünk lányképeket tanyasi állatok képe mellé, azt fogják hinni róla, hogy szarnak nézi az embereket.

Mark persze egy csomó embert szarnak is nézett. De a jóindulatot gyakorló dékánok úgy döntöttek, nem függesztik fel vagy rúgják ki a Facemash miatt. Próbaidőt kapott, egész egyszerűen megkérték, hogy tartsa távol magát a bajtól a következő két évben, mert ha nem... Azt sosem egyértelműsítették, hogy az a „mert ha nem” mit is jelent, mégis, ez a fenyegetés minden esetben visszatartó erőnek bizonyult.

Mark tehát minden nagyobb, egyetemi előremenetelét hátráltató következmény nélkül megúsza az esetet. Híre a campuson viszont megromlott. Ha eddig nehéz volt becsajoznia, most pokoli nehéz lesz. Hiszen mindenki ismerte a Mark Zuckerberg nevet. A Crimson cikke gondoskodott róla. Aztán az első Facemash-botrányról szóló írás után egy vezércikk is megjelent a weboldal népszerűségéről és arról, hogy a látogatók száma alapján milyen nagy érdeklődés van egy internetes képmegosztó közösséggel kapcsolatban, a Facemash negatív mellékszöngéi nélkül. Mark mindenesetre felzavarta az állóvizet, de hát ez is valami, nem?

Amikor az elsőéves lányok kivonultak a képből, Mark a hátsó zsebébe nyúlt, és elővett egy összehajtott papírt, majd Eduardóhoz fordult.

- Akarok mutatni neked valamit. Mit szólsz ehhez?

Átadta a papírt, és Eduardo kihajtotta. Egy e-mail volt, amit Mark a számítógépéről nyomtatott ki:

Hello Mark, az egyik haverom adta meg az e-mail címedet. A lényeg az, hogy nekem és a csapatomnak szükségünk van egy webtervezőre, aki ért a php-hoz, az

sql-hez és esetleg a Javához. Már régóta terveziünk egy oldalt, amiben szeretnénk, ha te is részt vennél, és ami komoly visszhangot fog kiváltani az egyetem berkeiben. Lécei hívj mobilon vagy tudasd e-mailben, mikor érsz rá telefonálni, illetve találkozni a jelenlegi tervezőnkkel. Gyümölcsöző együttműködés lehetne köztünk, kiváltképp ha vállalkozó kedvű vagy. A részleteket majd akkor tudatjuk, mikor visszajelzel. Üdv.

* * *

Az e-mailt egy bizonyos Divya Narendra írta alá, a levélből pedig egy bizonyos Tyler Winklevoss is másolatot kapott. Eduardo kétszer végigolvasta a szöveget, és magában emésztgette az ajánlatot. Úgy tűnt neki, ezek a srácok valami titkos honlapon dolgoznak. Talán olvastak Markról a Crimsonban, látták a Facemasht, és azon gondolkodtak, ő segíthetne nekik, akármit is próbálnak összehozni. Az biztos, hogy nem ismerik Markot, a hírnevére, gyorsan jött ismertségére reagálnak.

- Ismered őket? - kérdezte Mark.

- Divyát nem, de a Winklevoss ikreket igen.

Negyedévesek, azt hiszem, a Quadból. Párban eveznek. Mark bólintott. A Winklevoss ikreket természetesen ő is ismerte. Persze nem személyesen, de egyszerűen nem lehetett őket nem ismerni. Egy százkilencven magas egyetétűjű ikerpárt lehetetlen elkerülni. De sem Eduardo, sem Mark nem váltott soha szót a két sportolóval, nem igazán egy körben mozogtak. Tyler és Cameron a

Porciba tartoztak. Sportoltak, és sportolókkal jártak össze.

- Beszélisz velük?

- Miért ne?

Eduardo vállat vont. Újból az e-mailre pillantott.

Őszintén szólva nem volt kellemes érzése a dologgal kapcsolatban. Nem ismerte a Winklevoss ikreket vagy Divyát, de Markot igen, és el sem tudta képzelni, hogyan jönne ki ilyen srácokkal. Igazándiból meg kellett érteni őt, ha hosszú távon akart vele dolgozni az ember. És a Winklevoss-félék nem értették meg az Eduárdéhoz meg Markhoz hasonló lúzereket.

Persze Eduardo most nagy dologra készült, hogy egyre többet lógott a Phoenixben, és a beavatási folyamata vége felé járt. Biztos volt benne, hogy egy héten belül befejeződik, és egy végzős klub teljes jogú tagjává válik.

De óriási különbség van egy phoenixes és egy porcis között. A Phoenix kemény piálásra, lányok szórakoztatására és lefektetésére szakosodott. A

Porcellian arra, hogyan kell irányítani a világot.

- Én elküldeném őket a picsába - mondta Eduardo.

-Nincs rájuk szükséged.

Mark visszavette az e-mailt, és belegyúrte a zsebébe.

Aztán meglazította a cipőfűzőjét, szorította a cipő.

- Nem is tudom - mondta, és Eduardo érezte, már döntött.

Talán legbelül imponált neki, hogy a Winklevoss ikrekkel bandázhat vagy csak egy újabb Facemash-jellegű poént ereszthet meg, de ahhoz is volt kedve.

Avagy Mark örökös szófordulatával élve:

- Ez érdekes lehet.

- Hú, baszki. Fiúk, zárjátok el a barátnőiteket. Nézzétek, kik jönnek vacsorára.

Tyler és Cameron a Kirkland éttermének közepén járt, szinte kocogtak az asztalok között, mikor mindez elhangzott. Tyler látta, amint a bikaszerű negyedéves felējük tart, kezét alacsonyan széttárva, mint a fogást kereső birkózó, miközben széles állkapcsa fölött laza vigyorba görbült a szája - nem tudta megállni, hogy ne nevéssen rajta. Az elképzelés, hogy a folyóparti házban majd észrevétlenül megtörténjen a találkozó, lehetetlennek tűnt, neki és Cameronnak is egy csomó kirklandes ismerőse volt, köztük „porcisok”, meg egy-két csapattárs. Davis Mulroney egyik sem volt, de nehezen lehetett elkerülni, figyelembe véve százhusz kilós testét, amellyel az egyetemi focicsapat centereként domborított, most meg egyenesen felējük közeledett.

Tyler balra próbált kitérni, de túl lassú volt, Davis hátulról átnyalábolta, és öt teljes másodpercre felemelte a földről. Miután lerakta, mindkettejükkel kezét rázott, aztán összeráncolta bozontos szemöldökét.

- Díszszemle a folyóparton? Vagy mi hozott ide benneteket a Quadból?

Tyler Cameronra pillantott. Megegyeztek, hogy egyelőre jobb lesz fű alatt találkozni a számítógépes sráccal. Nem arról volt szó, hogy teljes titokban tartották a weboldalukat, a barátaik tudtak róla, ahogy „porcis” klubtársaik közül is páran. De ez a Zuckerberg gyerek

most éppen reflektorfényben volt az egyetemen, ők viszont nem álltak készen egy Crírasón-szintű hírverésre. Hiszen még nem is találkoztak a sráccal, habár azt tudták, hogy nagyon érdeklődik az oldaluk iránt, és be akart szállni a készítésébe. Divya és Victor Gua is váltott vele jó pár e-mailt, és ők úgy vették észre, Zuckerberget meglehetősen érdekli a dolog. Egyik legutóbbi levelének szavai alapján mindenképp érdemes volt elnézniük a folyóparti házhoz:

Felőlem dumálhatunk, de még el kell simítani a Facemash utáni zűrzavart, holnap jó lesz? Amúgy tényleg érdekel az ötlet.

Ám egy kirklandes vacsora még nem jelentette a biztos együttműködést, Tyler pedig nem akarta, hogy az egész campus arról beszéljen, hogy ő meg a bátyja a Facemasht csináló sráccal dolgozik együtt, amíg nem tuti a dolog. Naivság volt a részéről azt hinni, hogy bevonulhatnának a Kirklandbe anélkül, hogy egy-két haverral össze ne futnának. Davis barátnője Cameron egyik exének volt a szobatársa, és egyébként is: a focisták és az evezősök hasonló edzésterv szerint dolgoztak, ezért folyton egymásba botlottak.

- Hallottuk, hogy sloppy-joe-parti lesz - válaszolt Tyler. - Mindig megjelenünk, ha egy kis marhaburger tűnik fel a láthatáron.

Davis nevetett. Egy ablak melletti asztal felé mutatott, ami körül jó megermett fiúk ültek egyforma harvardos melegítőfelsőben.

- Miért nem szálltok be? Utána a Spibe megyünk inni, lehet, hogy a Graftonba is benézünk. A Fuck Truckkal jön pár cicababa a haveromhoz. Biztos jó buli lesz. Tyler intett a szemével, hogy érdekli a dolog. A Fuck Truck, „baszós buszos” a Harvard alkalmazottja volt, aki furgonszerű buszával a Harvard és fél tucat környékbeli lányiskola - illetve még pár liberális szellemiségű, koedukált egyetem - között ingázott, ide-oda fuvarozva főként hétvégi utasait. Minden társasági lénynek számító harvardi diák egyetemi évei alatt legalább egyszer utazik a Fuck Truckon, Tyler szemét lehunyva még mindig emlékezett az alkohol és parfüm csodálatosan gazdag aromájára, mely mintha a busz műanyag üléséből áradt volna. De ma este nem érdekelte sem a Truck, sem az utasai.

- Bocs, öreg, ma este nem fér bele, talán majd legközelebb. Rácsapott egy jókorát a testes srác vállára, intett az asztalnál ülőknek, aztán továbbindult az étterem túlsó vége felé. Közben az járt a fejében, hogy bizonyos szempontból a Fuck Truck hasonlít a bátyjával tervezgetett honlaphoz, a Harvard Connectionnek ugyanis lennének olyan sajátságai, melyek alapján online Fuck Trucknak lehetne tartani - szupergyors kapcsolat pasik és csajok között, de a hosszú buszút helyett csak egy billentyű lenyomására lenne szükség. Hiszen nem lenne más, mint böngészés a koedukált álmok butikjában. Cameron megbökte, és a téglalap alakú terem hátsó felének egyik asztala felé mutatott. Az asztal közepénél egy srác ült, és feléjük integetett. Langeléta volt, haja pamacsszerű, göndör és szőkésbarna. Cipzáros felső és

térdnadrág volt rajta a kinti nulla fok ellenére, arcán elefántcsontszínű sápadtság ült, mintha hosszú idők óta nem ment volna napra.

Egy másik sráccal volt az asztalnál - egy alacsony, sötét hajú, kecskeszakállas fiúval, aki a szobatársa lehetett -, ám amint közeledtek, felállt, és egyedül hagyta Markot. Tyler ért elsőként az asztalhoz. Kezet nyújtott.

- Tyler Winklevoss. O Cameron, a bátyám. Bocs, de Divya nem tudott eljönni, szemináriuma van, amiről nem lehet hiányozni.

Marknak döglötthal-kézfogása volt. Tyler ledobta magát egy székre vele szemben, az asztal túlsó oldalán, Cameron jobbra mellé. Mark nem úgy tűnt, mint aki mondani akar valamit, így Tyler rögtön rátért a tárgyra.

- Harvard Connection lesz a neve - fogott bele, rögtön a tárgyra térve. Aztán részletesen leírta az általuk megálmodott honlapot. Először igyekezett egyszerűen fogalmazni, elmagyarázta az online találkahely ötletét, melynek segítségével a Harvardra járó pasik és csajok megtalálhatják egymást, információkat oszthatnak meg és kapcsolatba léphetnek egymással. Hogy az oldalnak két szolgáltatása lenne: párkeresés és kapcsolattartás. A diákok felrakhatnák a képeiket néhány személyes adattal együtt, aztán megkeresnék egymást. Ezt követően elkezdte taglalni az oldal filozófiáját, miszerint mennyi akadály gátolja a nagy ő megtalálását, hogy a Harvard Connection összehozná azokat az embereket, akiknek közősek a személyiségjegyeik - vagy bármijük, amit nyilvánossá tesznek magukról a neten -, és ezután

nemcsak azok lennének érintkezésben, akik egymás közelében laknak.

Bár nehéz volt a srác arcáról bármit is leolvasni, úgy tűnt, Mark tökéletesen felfogta a dolog lényegét. Tetszett neki a csajozós honlap terve, és biztos volt benne, hogy a programozási rész nem lesz túlságosan megterhelő számára. Megkérdezte, Victor meddig jutott a kódolással, Cameron azt mondta, ezt hamarosan saját szemével is megnézheti, miután megkapja a szükséges jelszavakat, hogy belenézzen Victor munkájába, sőt, le is tölthetné az egészet, hogy aztán a saját gépén folytathassa a munkát. Cameron úgy saccolta, körülbelül tíz, legfeljebb tizenöt órányi programozó munka van hátra, ez meg sem kottyán egy olyan srácnak, mint Mark. Cameron további részletekbe bocsátkozott, miközben Tyler hátradőlve figyelte a srác reakcióit.

Láthatta, hogy Mark egyre inkább lázba jön a bátyja gondolatmenetének hatására. Sutasága kezdett eltűnni, ahogy lassan belemerültek a számítástechnikai kérdésekbe, és a többi számba jöhető informatikussal ellentétben Mark láthatóan megsokszorozta az energiát és az ötleteket, amikkel Tyler és testvére asztalhoz ültek. Tyler persze tudta, hogy a srác tudni szeretné, mit jelent majd számára az oldal beüzemelése, így hát, amint Cameron befejezte utolsó mondatát, rögtön rá is tért az ajánlatukra.

- Ha sikeres lesz az oldal, mindannyian pénzhez jutunk -mondta -, de a pénzen felül mindannyian nagyon menők leszünk. És azt akarjuk, hogy te legyél az egész motorja. Újra bekerülhetsz a Crimsonba., de ezúttal nem

pocskondiáznak majd, hanem dicsérő szavakkal halmoznak el.

Tyler úgy érezte, az ajánlat egyértelmű. Partnerek lennének a vállalkozásban, tehát ha pénz jönne be, mindannyian jól járnának. Addig Mark arra használhatná az oldalt, hogy kiköszörülje a jó híren esett csorbát. Az érdeklődés középpontjába kerülhetne - amire a számítógépfüggők sosem képesek, hiszen mindig a háttérbe húzódnak -, és akármilyen módon igénybe vehetné az oldalt, hogy javítsa megítélését.

Ránézve az étterem végében egyedül üldögélő, meglehetősen suta srácra, aki nem érezheti magát túl jól a bőrében - Tyler biztos volt benne, hogy ajánlatuk csábító a számára. Beüzemeli az oldalt, szerez magának egy kis hírnevet, és - ki tudja - lehet, hogy teljesen más ember lesz belőle. Bekapcsolódhat a közösségi életbe, kitörhetne a lúzer skatulyájából, összejöhetne olyan lányokkal, akik nem járnak a géptermek környékén. Tyler egyáltalán nem ismerte a srácot, de hát ki tudna ellenállni egy ilyen ajánlatnak?

A megbeszélés végén már tudta, hogy sikerült behálózni a srácot. Mikor újból kezét ráztak, már sokkal kevésbé érezte a döglött halat, sokkal inkább egy élettel teli műszakis kezét szorította - és Tyler annak bizsergető örömeivel állt fel az asztaltól, hogy végre találkozott valakivel, aki - úgy tűnik - tényleg felfogta, mit is próbálnak megvalósítani.

Annyira felvillanyozódott, hogy eldöntötte, mégis van idejük beugrani egy italra a focistákkal. A Harvard

Connection egy lépéssel közelebb került a
megvalósuláshoz, eljött az ideje egy kis ünneplésnek.
És mi lett volna megelőzőbb az ünneplésre, mint hogy
fogadják a Fuck Truck aznapi utasait?

Az étkezővel egybenyitott konyha krómozott acélpultja felől szállingózó erős fokhagyma- és parmezánillat jobb napokon akár ínycsiklandónak is minősülhetett volna. A mai azonban semmiképp sem számított a jobbak közé. Eduardo feje hasogatott, szemgolyóit mintha hipóba mártották volna. Másra se vágyott a fojtogató ételszagban, mint hogy az éttermi bokszt asztala alatt labdává kucorodva, jótékony kómában vészelve át a nap hátralévő részét. Minderre azonban nem sok esélye lévén, nagyokat kortyolt az asztalon álló pohárnyi jéghideg vízből, és minden igyekezetével próbálta kibetűzni a kezében szorongatott étlap folyton összemosódó betűit. Jól tudta, hogy ramaty állapotáért nem az étterem a hibás. A Cambridge 1. amúgy is kedvenc Harvard Square környéki étkezdéi közé tartozott, különösen vastag tésztájú, alaposan megpakolt pizzái miatt. Az illatokat már a Church Street sarkáról érezni lehetett, így nem csoda, hogy a trendi kis vendéglő bokszai zsúfolásig megteltek, a konyhára néző bárpult előtti székekről nem is beszélve. Eduárdot jelenleg nem kötötte le a pizza. Érzékeny lelki egyensúlya már az étel pusztá gondolatától is felborulni látszott, és a srácnak minden erejére szüksége volt, hogy ne rohanjon vissza hanyatt-homlok a kollégiumi ágyába, ahol legalább két napig ki se bújna a paplan alól. Talán még össze is jött volna. Január első hete lévén épp csak véget ért a kéthetes téli szünet, a tanítás még el se kezdődött. Eduardo is csak az előző nap érkezett vissza

Miamiból. Első útja a reptérről egyenesen a Phoenixbe vezetett. Ideje volt kissé kiengedni a családi idill után. Mindent elsőprő élményre volt szüksége, és a Phoenixben hamar meg is találta. Nála is korábban érkező újonctársai már javában pörögtek. Úgy tűnt, mintha egyenesen az alig tíz nappal azelőtti beavatáson történt pusztítás megismétlésén munkálkodnának. Eduardo a nyilalló fejfájás ellenére is vigyorogva gondolt vissza a bulira, amely kétségkívül életének egyik legőrültebb pillanata volt. Pedig milyen ártatlanul indult! Újonctársaival, mint valami díszőrség, először talpig szmokingban végigvonultak a Harvard Square-en, majd a klub Mt. Auburn Street-i székházának emeleti termébe vezényelték őket.

A beavatás hagyományos ivóversennyel kezdődött. A biliárdasztal előtt sorakozó újoncokat két csapatra osztották, majd mindkét csapat első embere kapott egy-egy üveg Jack Daniel's-t. A sípszóra kezdődő verseny során aztán minden újoncnak a tőle telhető legtöbbet kellett innia az üvegből, mielőtt továbbadta volna. A vesztes sajnálatos módon Eduardo csapata lett, és büntetésből egy hatalmas üveg vodkával kellett megismételniük a mutatványt.

Az ezt követő események ugyan némiképp elhomályosultak Eduardo emlékezetében, annyi azért biztosnak tűnt, hogy egyszer csak ki kellett vonulniuk a folyóhoz. Képtelenség is lett volna elfelejteni a vékony szmokingkabáton és a méregdrága fehér ingen átsüvítő decemberi szelet. Ahogy azt is, hogy a felsőbbévesek

közölték velük, a következő versenyszám az úszás lesz - a Charles túljartára és vissza.

Eduardo már az ötlettől is kis híján elájult. A Charles vize hírhedten szennyezett, arról nem is beszélve, hogy így december közepe táján itt-ott már jégvárás is.

Józanul se volna semmi átúszni, na de részegen?

Más választás azonban nemigen kínálkozott. Eduardo számára a Phoenix jóval fontosabb volt annál, semhogy a célegyenesben visszaforduljon. Így hát a többi újonccal együtt ő is bogozni kezdte a cipőfűzőjét. Már startra készen sorakoztak a folyóparton, amikor... amikor hála az égnek előbukkant a sötétből az egész röhögő, tapsoló felsőbbéves banda. Az úszás tehát elmaradt, lett helyette bőven ivászat, néhány további rituális beavató ceremónia, a végén pedig általános nyakba borulás.

Eduardo pár órán belül a Phoenix S K Klub teljes jogú tagjává vált.

Szabadon csatangolhatott az emeleti folyosókon és az idegenek számára szigorúan tilalmas termekben, és kiismerhette a társadalmi élete új, központi színterévé váló villa minden zegét-zugát. Legnagyobb meglepetésére még hálósobák is akadtak, habár aligha lakik itt valaki. A helyiségek rendeltetése tehát egyértelmű volt. Erre aztán ittak párszor az újdonsült klubbársakkal, és ez eredményezte Eduardo aznapi, dicstelen állapotát is.

Olyannyira dicstelen volt ez az állapot, hogy Eduardo már éppen az ajtó felé indult volna, amikor végre megpillantotta Markot, amint csuklyáját a fejére húzva, szemében valami különös, elszánt csillogással kerülgeti a

zsúfolt étterem asztalait. Eduardo hirtelen úgy döntött, inkább bírja még pár percig, hiszen Mark szemének szokatlan csillogása mindenképp valami érdekeset sugallt. Ha más nem, legalább az biztosan kiderül, miért kellett ebben az olasz étteremben találkozniuk a megszokott egyetemi menza helyett.

Mark becsusszant a boksza, Eduardo pedig az asztal túloldalán visszatelepedett a vize és az étlapja mellé. Bár Mark arc kifejezéséből ítélve úgy tűnt, nemigen fognak egyhamar rendelni. A göndör hajú fiút szinte szétvetette a beszélhetnék.

- Asszem, kitaláltam valamit - szólalt meg, azzal bele is kezdett a mondókájába.

A Facemash-ügy óta eltelt egy hónapban Mark egyfolytában agyalt. A Facemash nem hagyott neki nyugtot. Nem is annyira maga a honlap, mint inkább az iránta tanúsított példátlan érdeklődés. Konkrétan tömegek klikkeltek az oldalra. A legnagyobb dobás még csak nem is az volt, hogy Mark feltöltötte egy rakás jó csaj fényképét, hiszen jó csajok bárhol akadnak az interneten, hanem az, hogy ezek a csajok ráadásul legalább látásból, de néha talán személyesen is eleve ismerősök voltak. Az oldalra bejelentkezett érdeklődők és a leadott szavazatok száma alapján joggal lehetett arra következtetni, hogy valós igény mutatkozik a kötetlenebb, virtuális ismerkedésre.

Márpedig ha így áll a dolog, okoskodott Mark, és sokaknak valóban volna kedvük online is megtudni, mit művelnek épp a barátaik, miért is ne hozhatna létre egy külön weboldalt erre a célra? Afféle online baráti kör

volna felhasználói profilokkal, képekkel, meg mindennel, ahova fel lehetne nézni. Olyan, mint a közösségi oldalak, csak zártkörű, és kizárólag ismerősökön keresztül lehetne bekerülni. Kicsit úgy, mint a valódi társaságokba, csak virtuálisan, ráadásul a tagok is ugyanazok, mint az életben.

A Facemash-sel ellentétben ez olyan oldal lenne, ahova mindenki maga rakja föl a fényképeit, sőt, saját profilt készíthet magának, amin feltüntetheti a születési helyét, az életkorát, a kedvenc hobbijait, sőt talán még az órarendjét is. Azt is meg lehetne adni, hogy barátokat, párt vagy más egyebet keres-e az ember az oldalon. Végül pedig mindenki meghívhatná a saját barátait. Ha úgy tetszik, kiszúrhatja őket a saját online társasága számára.

- A nevét nem kéne túlragezni. Lehetne simán csak the Facebook - mondta csillogó szemmel Mark.

Eduardo csak pislogott, hirtelen elszállt a másnapossága. Remek ötletnek tartotta, igazi nagy dobásnak, még ha a gondolat nem is volt teljesen eredeti. Jó ideje működött már egy hasonló oldal Friendster néven, de az elég béna volt, úgyhogy a Harvardon senki sem használta. Az itteni diákok közül pedig egy Aaron Greenspan nevű srác bukott le pár hónapja az elektronikus faliújságjával, amire harvardos email címmel és jelszóval lehetett bejelentkezni. Legújabb találmánya pedig a houseSYSTEM volt, ahol már egyszerűbb profiladatok is megjelentek. Mark látta az oldalt, ahová Greenspan az összes ház albumát feltöltötte. A houseSYSTEM mégsem

volt valami népszerű, legalábbis Eduardo értesülései szerint.

Mark szerint a Friendster nem zártkörű, Greenspan oldala pedig nem elég menő, ráadásul a srác nem is a képekre vagy a profilokra hegyezte ki a dolgot. Mark másban gondolkodott. Ő tényleges baráti köröket akart feltenni a netre.

- Az egyetem nem dolgozik valami online hallgatói közösségen?

Eduardónak eszébe jutott, hogy a Facemashról szóló Crímson-cikkben említettek valami készülő online egyetemi fotóalbumot. Több iskolának is van már ilyenje, általában tablóképeket meg hasonlókat tárolnak rajtuk.

- Ja, csak hogy az nem interaktív. Nem ilyet akarok. Ráadásul a Facebook elég általános név lenne.

Használhatnák az egyetemen kívül is.

Interaktív... interaktív közösségi hálózat. Elég hatásosnak tűnik. Meg sok munkának is, bár Eduardo nem volt az a kifejezett számítógépguru. Az Mark asztala. Ha ő képesnek tartja magát egy ilyen oldal létrehozására, akkor minden bizonnyal valóban létre is tudja hozni.

Ráadásul Mark alighanem eddig is eleget agyalhatott ezen az ötleten, mert a fejében szinte kész volt az egész.

Eduardo számára világossá vált, hogy itt nem csupán egy továbbfejlesztett Facemashról van szó. Van benne valami a Course Matchból is, és persze Mark biztos a Friendstert is megnézte, hiszen legalább egyszer mindenki fellátogat oda.

Mark minden bizonnyal alaposan összegyúrta ezeket az adatokat a fejében, és aztán még csavart is rajtuk egyet.

Eduardo azon tűnődött, vajon mikor is pattanhatott ki barátja fejéből az isteni szikra. Otthon, Dobbs Ferryben a téli szünet alatt? Vagy a kollégiumi szobájában, a monitor előtt? Esetleg órán?

Egy helyről nem származhatott az ihlet: a Winklevoss-ikrektől. Mark részletesen beszámolt a munkavacsoráról és Winklevossék tervezett weboldaláról is. Alig különbözne a sima randizós oldalaktól, csajokat lehetne felszedni, és kész. A match.com Harvard-sznob változata.

Eduardo értesülései szerint Mark végül egy szalmaszálát se tett keresztbe az ikrek projektje érdekében. Megnézte a készülő oldalt, elgondolkodott, és rájött, hogy nem éri meg a fáradságot. Még meg is jegyezte, hogy a legszánalmasabb haverjai is jobban értenek a dologhoz, mint Divya és a Winklevoss-ikrek. A tanulás mellett egyébként sem lett volna ideje randioldalt eszközölni néhány porc-procc kedvéért. Mindennek ellenére Eduardo szinte biztos volt benne, hogy Mark e-mailen továbbra is tartja a kapcsolatot az ikrekkel, sőt, ki tudja miért, telefonálni is szoktak. Talán mert ők voltak a Winklevoss-ikrek, és mert Mark az volt, aki.

Eduardo biztosra vette, hogy Winklevossék félreismerik a barátját. Talán azt hitték, sima lúzerrel van dolguk, aki a „jóvátételi lehetőség” hallatán kapva kap majd az ajánlatukon. Marknak azonban esze ágában sem volt bármit is jóvátenni. Bár a Facemash miatt tényleg bajba került, egyszersmind be is bizonyította vele a világnak, hogy okosabb bárkinél. Lekörözte a Harvard egész gépparkját és két vállra fektette a fegyelmi bizottságot.

Mark pontosan tudta, fényévekkel jár az ikrek előtt. És elvégre kik azok a Winklebossék, hogy csak úgy hasznát húzzanak az ő eszéből? Izomagyú burzsujok, akik azt hiszik, ők a világ. Nos, a valódi világ talán tényleg az ők, a virtuális világban viszont Mark a király.

- Jól hangzik - mondta Eduardo. Az étterem hirtelen jelentéktelenné zsugorodott, többé nem látott semmit Mark szenvedélyes lelkesedésén kívül. Mindenképp részt akart venni barátja vállalkozásában. És Mark minden bizonnal számít is rá. Máskülönben a szobatársaival vitatná meg a dolgot. Az egyikük, Dustin Moskovitz szintén nagy PC-guru, és talán éppen olyan jól ért a programozáshoz, mint maga Mark. Miért nem vele beszélt először? Ennek oka van.

- Nemcsak hangzik, tényleg jó is. Csak hát szükségünk volna egy kis kezdőtőkére, amiből kibérelhetjük a szervereket és elindulhat a dolog.

Akkor hát ez a magyarázat. Marknak pénzre van szüksége.

Eduardo családja nem szűkölködött, ráadásul neki magának is ott a háromszázezer dollárja, amit a meteorológiamániájával és a hurrikánok járását megjósoló algoritmusok kidolgozásával keresett.

Eduardónak tehát volt pénze, Marknak viszont nem.

Talán ennyi az egész. Eduardo azonban szeretett volna ennél több jelentőséget tulajdonítani saját magának.

Elvégre a barátja közösségi oldalról beszél. Mark azonban enyhén szólva nem közösségi ember, nem is jár sehova. Eduardo ellenben éppen most került be a Phoenixbe. Most indul majd be a társasági élete, végre

talán a lányok is szóba állnak majd vele. Sőt, ha minden jól megy, egyik-másik talán nemcsak áll, de fekszik is. Ki más segíthetne Marknak? Rajta kívül csak antiszociális barátai vannak.

- Oké - mondta Eduardo, és kezét ráztak az asztal fölött. Eduardo adja majd a pénzt és a stratégiai tanácsokat. Talán olyan ötletei lesznek, amik még Marknak sem jutnának eszébe. Mark nem az a kimondott üzletember. Elvégre gimis korában visszautasította a Microsoft hétjegyű ajánlatát!

Eduardo viszont az üzlet világában nőtt föl. Ezzel a vállalkozással talán az apja előtt is bizonyíthatna. A Harvardi Befektetési Társaság elnökének lenni se volt rossz, de népszerű weboldalt létrehozni egészen más térszta.

- Mennyi kellene? - kérdezte Eduardo.

- Kezdetnek talán olyan ezer dollár. Nekem sajnos most épp nincs ennyim, de ha beleadsz, szerintem hamar megtérül.

Eduardo bólintott. Tudta, hogy a barátja nincs valami jól eleresztve, ő azonban negyedóra alatt előteremtheti azt az ezer dollárt. Csak a legközelebbi bankig kell elsétálnia.

- Hetven-harminc arányban osztoznánk- bökte ki hirtelen Mark. - Hetven százalék az enyém, harminc a tiéd. Te lennél a cég CFO-ja, vagyis gazdasági igazgatója. Újabb bólintás. Eduardo tudta, ez így igazságos. A weboldal Mark ötlete volt, ő pedig a gazdasági hátteret biztosítja hozzá. Talán sose látnak pénzt belőle.

Eduardónak mégis azt súgta valami, nem hagyhatja csak úgy veszendőbe menni ezt a remek ötletet.

Az egyetem tele volt fiatal weboldal-gyárosokkal. Winklevossékön és a Greenspan gyereken kívül Eduardo még legalább egy tucat olyan hallgatót ismert, akik online üzleteken ügynököknek a kolizobájuk mélyén. Sokan az ikrekéhez hasonló oldalakban utaztak, de Eduardo tudomása szerint egyik tervezett honlap se volt olyan fullextrás, mint Marké. Egyszerű, dögös, és csak a kiválasztottak érhetik el.

A Facebook a sikeres szolgáltatások minden vonásával rendelkezett. Egyszerű ötlet, randilehetőségek, zártkörűség. Mint valami online végzős klub. Mint a Phoenix, csak épp a kolizoba magányában is elérhető. Mark Zuckerbergnek ez alkalommal nem volt szüksége arra, hogy kiszúrják. Helyből az elnöki székbe ült.

- Az érdekes lenne - vigyorodott el Eduardo.

Mark visszavigyorgott rá.

A tiszteletet parancsoló, kovácsoltvas szárnyú kőkapu, zárókövén az irdatlan vaddisznófejjel éppen a hatalmas, szénfekete bejárati ajtóval szemben állt, a Massachusetts Avenue túloldalán. Talán nem akadt elsőéves, aki a kapun kilépve ne vetett volna egy-egy kíváncsi vagy éppen halálra vált pillantást a sötét faajtó felé. Pedig maga a ház nem volt különösebben érdekfeszítő: kétemeletes, manzárdtetős vöröstégla-építmény, földszintjén igénytelen ruhabolttal. A Massachusetts Avenue 1324 alatti házat mégis mitologikus homály lengte körül, neve egybefonódott a harvardi rejtélyekkel. A bejárati ajtó túloldalán, a biciklitárolónak keresztelt kis, téglalap alakú szalon zöld bőr sarokgarnitúráján Tyler Winklevoss ücsörgött, mellette az ikertestvére és Divya. Ha Winklevossék csak ketten lettek volna, minden bizonnyal elvonulnak valamelyik emeleti terembe, ám a zöld szőnyeges falépcsőkön túli világ Divya számára tiltott területnek számított. Őt soha nem invitálták fel a keskeny, kanyargós lépcsősoron, és Divya jól tudta, ez már így is marad.

A Porcellianban szigorú szabályok uralkodtak, hiszen több mint kétszáz éve vezette a harvardi végzős klubok ranglistáját. A legelőkelőbb társaság volt, Amerika diákjainak legkiválóbb és legokosabb generációi voltak tagjai. Az ország legillusztrisabb és legtitokzatosabb klubja lévén egyedül a yale-i Skull and Bones versenyezhetett vele. Az 1791-ben alapított klub 1794-ben kapta a Porcellian, azaz „sertés” nevet, mégpedig az

akkori végzősök orgiába torkolló malacsütése emlékére. Az illetékes malac a legenda szerint az ünnepség előtt órákra is bejárt az egyik diákkal, aki virágládába rejtette az állatot a professzorok kíváncsi tekintete elől. Minden végzős klub számára a Porcellian volt az etalon.

A székház - a tagoknak csak a „vén pajta” - történelmi helyszín volt. Ide járt Theodore Rooseveltt is, családjának számos egyéb tagjával egyetemben. Franklin Delanót annak idején nem vették be, ami saját bevallása szerint „élete legnagyobb csalódása” volt. A klub mottója, Dum vivimus, vivamus - Amíg élünk, éljünk is, nemcsak az egyetemi évek jelmondataként szolgált a klubtagok számára, hanem a későbbi érvényesülés útját is kijelölte. Aporcik lettek a világegyetem császárai, és a közkeletű legenda szerint ha valamelyikkőjük harmincéves korára nem kereste meg élete első millióját, a klubtársak egyszerűen összedobták neki.

Akár igaz volt a szóbeszéd, akár nem, Tyler, Cameron és Divya jelenleg nem az első milliócska felhalmozásán merengtek a biciklitárolóban. Közös önsajnálatra gyűltek össze, mivel a siker váratlanul minden eddiginél távolabb illant tőlük.

Csalódottságuk gyökerét Mark Zuckerbergnek hívták. Két hónappal korábbi, kirobbanó sikerrel kecsegtető Kirkland-beli munkavacsorájuk óta Mark ugyanis folyamatosan azzal etette őket, hogy a Harvard Connection ügye remekül halad. Átnézte a félkész weboldal kódolását, és hamarosan nekiáll, hogy a magáét is hozzátéve üzemkésszé alakítsa a lapot.

Ötvenkét e-mail és vagy fél tucat telefonbeszélgetés tanúskodott arról, hogy Mark továbbra is éppúgy lelkesedik az ötletért, mint első találkozásukkor. Munkanaplónak is beillő leveleiből Winklevossék úgy értették, hogy a programozás, ha ugyan nem is a tervezett ütemben, de mindenesetre elég jól halad.

A kódolás nagy része kész és működni látszik. Mostanában sokat készülök az óráimra, de hamarosan folytatom a munkát. Bocs, elfelejtettem hazahozni a telefontöltőmet a hálaadási szünetre.

Amikor viszont már a hetedik hét telt el bármi felmutatható eredmény nélkül, és se a postafiókjukba, se a weboldalra nem érkezett egyetlen kód sem, Tyler kissé ideges lett. Mintha gyanúsán hosszúra nyúlnának a munkálatok. Az ikrek eredetileg úgy számítottak, a téli szünet végére el is indul az oldal. Tyler éppen ezért megkérte Cameront, küldjön rá Markra egy levelet, mikor lesz kész a munka. Szinte azonnali válaszában Mark csupán további haladékot kért.

Bocs, hogy ilyen sokáig nem jelentkeztem. Rengeteg a beadandó ezen a héten. Hétfőre három programozás-projekt meg egy szemináriummi dolgozat van, és péntekre is van még pár feladat.

Pár sorral lejjebb azonban azt is megírta, amikor csak teheti, dolgozik a weboldalon.

Csináltam pár dolgot az oldalon, bár még csomó minden hátravan. Az én gépemen egyelőre műxik, élesben még nem töltöttem fel.

Az ezután következő pár sor viszont kiverte Tylernél a biztosítékot, főleg mivel Mark korábbi lelkesedéséhez képest eléggé derült égből villámcsapásnak tűnt.

Nemtom, elég hatásos lesz-e az oldal ahhoz, hogy elegenden rákattanjanak, és legalább minimálisan felkapottá váljon. Ha lesz elég forgalma, akkor meg nemtőm, a jelenlegi felállásban elég-e a mostani sávszélesség. Optimalizálni kéne pár beállítást, ez még eltarthat néhány napig.

Mark most először említette, hogy kétségei vannak az oldal „hatásossága” felől. Egész eddig úgy tűnt, odavan az ötletért, és hatalmas sikert jósol neki.

Ezt követően Tyler mindenáron találkozni akart a sráccal. Azt remélték, ekkorra már el is indul az oldal, hiszen minden nap halogatás az esetlegesen felbukkanó konkurens oldalak malmára hajtotta a vizet. Ráadásul Tyler és Cameron végzősök voltak, nemigen akadt hát vesztegetni való idejük. Mark pedig a beadandóira hivatkozva egyre csak halogatta a dolgot.

Aznap este azonban, alig néhány órával azelőtt, hogy az ikrek és Divya az 1901-ben állított Porcellian-kapun át a szénfekete ajtóhoz léptek volna, Mark végre hajlandó volt összefutni velük a Kirkland ebédlőjében.

Eleinte, miután Tyler, Cameron és Divya elfoglalták korábbi helyüket Mark mellett a hátsó asztalkánál, úgy tűnt, mintha továbbra is simán menne minden. A srác dicsérte az ötletüket és elmondta, mekkora siker lesz szerinte a Harvard Connection. Aztán egyszerre csak arról kezdett magyarázni, milyen elfoglalt mostanában, és milyen kevés ideje jut a közös vállalkozásukra. Tyler azt hitte, az „elfoglaltság” a beadandókat jelenti, de Mark nem volt hajlandó részletesebben belemenni a témába. Előhozakodott ezenkívül pár olyan problémával is, amikről eddig szó sem esett a Harvard Connection kapcsán. Volt például valami felhasználói felület-cucc, amiben viszont Mark saját bevallása szerint nem olyan jó. Mivel azonban a „felhasználói felület” Tyler számára leginkább a kezdőlap vizuális hatásait jelentette, igazán felfoghatatlannak tűnt, miért ne érthetne ehhez Mark, hiszen a Facemash kapcsán már ékesen bebizonyította ebbéli tehetségét.

Ekkor kezdődött csak az igazi ködösítés. Mark valami „uncsi” munkálatokról beszélt, amiket mindenképp meg kéne csinálni az oldal elindítása előtt, de amikhez neki nem sok kedve van. Újra felsorolta az oldal „hatásossága” felőli kétségeit is, és elmondta, hogy nagyobb tárhelyre volna szükségük.

Tylernek hirtelen az az érzése támadt, hogy a programozó srác valamiért le akarja húzni az ötletüket. Korábban tiszta lelkes volt, most meg éppen azt bizonygatja, hogy az egész ötlet, úgy, ahogy van, érdektelen a számára.

Talán csak átmeneti kiégésről van szó, morfondírozott Tyler. A srác keményen dolgozik, rengeteget készül az óráira, és Victor is mondta, hogy az időnkénti kimerülés és ingerlékenység természetes dolog a műszakisoknál. Mark kifogásai ezzel együtt elég gyengék. Alacsony szerverkapacitás? Majd több szervert bérelnek. Felhasználói felület-problémák? A kezdőlapot bárkivel megterveztetetik. Talán csak békén kell hagyni a srácot, és akkor hamarosan újra dolgozni kezd. Februárra talán megint belelkesedik.

A találkozó mindennek ellenére elég balul sült el, úgyhogy Tyler, Cameron és Divya meglehetősen gyászos hangulatban hagyták el a Kirkland ebédlőjét. A srác hetekig etette őket, hogy ilyen meg olyan jól halad az ügy, most meg azt mondja, még sincs kész, problémákba ütközött, és egyáltalán, nem is érdekli már a dolog. Beadandók, suta mentegőzések, és két újabb elvesztegetett hónap.

A helyzet enyhén szólva is kiábrándító volt. Tyler számítása szerint az oldálnak már rég kész kellene lennie. Azt hitte, a számítógépbuzi felfogja a dologban rejlő lehetőséget. Láttá, hol tartanak, amikor belevágott, és azt mondta, nem nagy ügy befejezni, egy ügyesebb programozó tíz-tizenöt munkaóra alatt megoldja. Most meg tessék, mindenféle felhasználói felület-izékről meg szerverkapacitásról hantázik.

Sehogy se stimmel a dolog. Tyler végül úgy döntött, talán legjobb lesz békén hagyni a srácot pár hétig. Azalatt hátha megjön az esze.

- És ha pár hét múlva se készül el? - kérdezte a biciklitároló díványán ülve Divya. A fekete ajtón túlról behallatszott hozzájuk a Massachusetts Avenue-n dübörgő kocsik zaja. Ha az ikrek csak magukban vannak, szemléltették volna a forgalmat akár az emeleti tükörből is, amelyet kifejezetten úgy állítottak be, hogy a leskelődés észrevétlen maradjon. Tyler azonban nem volt az a kukkoló-típus. Szeretett részt venni az eseményekben, szeretett együtt pörögni a világgal. Utálta, ha tétlenül vesztegelve kell szemlélnie, miként viharzik el mellette az élet.

Vállat vont. Nem akarta elhamarkodni a dolgot. Talán ez a Zuckerberg gyerek nem is az a vállalkozó alkat, akinek elsőre látszott. Talán ő sem különbözik a többi életterlen geektől.

- Ha így lesz - felelte komoran -, akkor új programozó után kell nézzünk. Hátha akad, aki felfogja, mire megy ki a játék.

Mark Zuckerberg talán fel se fogta.

Eduardo már jó húsz perce ácsorgott a Kirkland-ház üres folyosóján, míg végre megpillantotta az ebédlőbe vezető lépcsőházból kirontó Markot. Barátja szinte száguldott, papucsá sebesen mozgó kondenzcsíkká vált, feje körül viharvert glóriaként lebegett a sárga pulcsi kapucnija. Eduardo a robogó alak láttán keresztbe fonta a karját.

- Ha jól tudom, kilencre beszéltük meg - kezdte volna, ám Mark azonnal leintette.

- Ne most beszéljünk.

Matatni kezdett a zár körül a rövidnadrágja zsebéből előhalászott kulccsal. Eduardo szemügyre vette barátja zilált haját és még ziláltabb tekintetét.

- Nem aludtál, mi?

Mark nem felelt. Az igazat megvallva Eduardo biztosra vette, hogy barátja az elmúlt héten szinte egy szemhunyásnyit sem aludt. Csak dolgozott éjt nappallá téve, amitől most irgalmatlan fáradtnak nézett ki, de ez persze a legkevésbé sem volt lényeges. Mark jelen pillanatban nem érzékelte a külvilágot. Figyelme a műszakisok számára olyan ismerős őrült koncentrációvá sűrűsödött. Minden lepattant róla, ami a legkevésbé is kizökkenthette volna a gondolatmenetéből.

- Mért ne beszéljünk? - próbálkozott tovább Eduardo, Mark azonban mintha meg se hallotta volna. A kulcs végre kattant a zárban, Mark belökte az ajtót. Flip-flopjában megbotlott a padlóra hajított farmerban, egyensúlyát veszítve támolgott tovább a túlszúfolt

könyvespolc és a kis színes tévé mellett, majd újra felegyenesedve meg sem állt az íróasztaláig.

Az asztali gép ment, nyitva volt a program is. Mark azonnal munkához látott. Szemlátomást fel se tűnt neki a háta mögött fel-alá járkáló Eduardo. Fáradhatatlanul, szinte megszállottan püfölte a billentyűket.

Valószínűleg az utolsó simításokon dolgozik, gondolta Eduardo, hiszen a hibakereső már hajnali háromra lefutott, és az arculat meg a kódolás befejezéséhez is alig hiányzott már egy kevés.

Egyetlen funkció volt hátra csupán, Mark már legalább egy álló napja törte a fejét a megoldáson. Játszadozott a lehetőségekkel, igyekezve kellően izgalmas tartalmat adni az alapvetően egyszerű és letisztult arculatnak. A thefacebookra nem csupán leskelődni járnak majd az emberek. Itt interaktív leskelődés lesz, vagyis pontosan az, ami az életben is zajlik az egyetemen. Hiszen emiatt jár az ember bulizni, de még órákra és a kajáldába is.

Persze, közben összefut és elbeszélget ezzel-azzal, de a társaságok legbelső mozgatórugója, motorja mégiscsak az emberiséggel egyidős kíváncsiság.

- Elég jól néz ki - szólalt meg Mark válla fölött áthajolva Eduardo.

- Ja - bólintott Mark, leginkább önmagának.

- Már úgy értem, rohadt jó. Erre rá fognak kattanni. Mark végigsimított a haján, majd hátradőlt. A képernyő a kész próba-profiloldalt mutatta. Ilyen lesz mindenkié, miután feltöltötték az adataikat. Az egyik felső sarokban képet is el lehet majd helyezni. Jobboldalt az adatok, a Harvardra való beiratkozás éve, szak, középiskola,

szülőváros, klubtagságok, kedvenc idézet. Alatta a barátok, akiket, ha már van saját profiljuk, hozzá lehet adni a baráti körhöz, ha pedig nincs, meg lehet hívni a hálózatba. Van poke funkció is, aminek segítségével tudathatja az ember, ha valakinek a profilján járt. Mindemellé pedig nagybetűkkel a következő mezők: Nem, Érdeklődési kör, Családi állapot, Irányultság. Ebben a pár szóban rejtett az oldal zsenialitása. Ez viszi majd sikerre a dolgot. Érdeklődési kör, Családi állapot, Irányultság. Hiszen ebből áll az egyetemisták élete. Ez a három témakör a diáklét lényege, oka és célja. Ez hajtott mindenkit, a buliktól az órákon át a kollégiumi szobáig. Online se megy majd másképp, a virtuális társasági élet célja is csak ugyanaz lesz, mint a valóságosé: a szex. Mert bizony még a világ legelittebb egyetemének számító Harvardon is ez a központi kérdés. Hogy sikerül-e vagy sem. Végeredményben ezért vannak a végzős klubok is. Ez határozza meg a kurzusválasztást, ezért helyezkedik az ember a menzán. Minden a szex körül forog. És kezdetben a thefacebook is csak erről fog szólni. Újabb rejtett kerítőfórum.

Mark pötyögtetése nyomán a képernyő most a thefacebook nyitóoldalára ugrott. Eduardo megpillantotta az oldal tetejét szegélyező sötétkék mező kissé halványabb „Bejelentkezés” és „Regisztráció” gombjait. Elképesztően egyszerű és letisztult volt az egész, villódzó fények, hangeffektek nélkül. Ez az oldal tisztán az élményről fog szólni. Nem lesz se puccos, se túl sok, se túl ijesztő. Egyszerű és áttekinthető az egész:

[KÖSZÖNTJÜK A THEFACEBOOKON!]

A thefacebook online közösségi oldal egyetemisták és társaságaik számára.

Az oldalt a Harvard Egyetem hallgatói használhatják.

A thefacebook segítségével:

Megtalálhatod az iskolatársaidat.

Rákereshetsz a csoporttársaidra,

Megnézheted a barátaid barátait.

Átláthatod saját közösségi hálózatodat.

Első lépésként kattints a „Regisztráció” gombra, vagy ha már regisztrált felhasználó vagy, egyszerűen jelentkezz be!

- A regisztrációhoz tehát - állapította meg Eduardo, akinek imbolygó alakja szinte teljes egészében beárnyékolta a képernyőt - csupán harvard.edu-s e-mail címre és szabadon választott jelszóra van szükség.

- Pontosan.

Eduardo szerint a harvardos e-mail cím volt a siker kulcsa, így az oldalt csak harvardos hallgatók használhatják majd, és ez a zártkörűség nagyban emelni fogja a dolog ársíóját, arról nem is beszélve, hogy némi biztonságérzetet ad. Márpedig az adatvédelem nem utolsó szempont. Az emberek szeretik tudni, mi történik a webre felpakolt személyes tartalmaikkal. Ugyanígy nélkülözhetetlennek tűnt a szabadon választott jelszó is, hiszen az az Aaron Greenspan nevű srác éppen azért szívta meg, mert a harvardos e-mail cím mellé a harvardos jelszót akarta beléptetésre használni. Mark még váltott is vele néhány e-mailt a fegyelmi

bizottsággal kapcsolatos kalandjairól. Persze a Winklevoss-i krekhez hasonlóan Greenspan is azonnal le akart csapni Markra. Mindenki őt akarta, neki viszont senkire sem volt szüksége. Ami neki kellett, már ott volt a monitoron.

- És ez itt alul? - hajolt hunyorogva az apró betűs felirat fölé Eduardo.

Készítette: Mark Zuckerberg

Ez a sor minden egyes oldal alján megjelenik majd. Mark védjegye az egész világ előtt.

Bármi is volt erről Eduardo véleménye, nem osztotta meg Markkal. Elvégre minek problémázzon? Marknak rengeteg munkája van ebben az oldalban, éjt nappallá téve, étlen-szomjan csak programozott, alvás nélkül. Eduardo számításai szerint barátja legalább az órai felét ellóghatta, ami komoly veszélyt jelenthet a félév végi átlagára nézve. Mark fejéből időközben szinte teljesen kiment az Augustus-kori képzőművészet nevű idéetlen általános értelmiségeképzésből írandó zéhá egyre közelgő időpontja, mint ahogy az is, hogy ez a jegy nagyban befolyásolja majd a félév végi osztályzatát. Ilyen hülyeségekre végképp nem lévén ideje, Mark sajátosan rá jellemző módon oldotta meg a problémát. Összedobott egy külön kis weboldalt a csoportnak, feltöltötte rá a tananyagban szereplő műalkotások képeit, a csoporttársak pedig kommentelhettek. Igazi kis virtuális puská lett ez az oldal. A csoport persze annak rendje és módja szerint elvégezte helyette a munkát, Mark pedig gond nélkül átment a zéhán a mások jegyzeteiből.

Most pedig, a munkát látva minden kétséget kizáróan úgy tűnt, megérte a fáradozás. Az oldal elkészült. A thefacebook.com domain-nevet néhány hete, január 12-én jegyeztették be. A szervereket átlag havi nyolcvanöt dollárért bérelték egy felső-New York állambeli cégtől. A cég dolga lesz a zavartalan adatforgalom biztosítása, hiszen a Facemash egyik nagy tanulsága Mark számára éppen a seperc alatt lefagyó laptop volt. A szerverek lényegesen nagyobb kapacitásúak, úgyhogy az új oldal a Facemash-hez hasonló népszerűség esetén sem fagy majd le. Egyszóval minden a legnagyobb rendben. A thefacebook elindulhat világhódító útjára.

- Hajrá.

Mark az asztali gép mellett álló laptop felé bökött. Eduardo odalépett, csapott vállát az asztal fölé görnyesztve ütögetni kezdte a billentyűzetet, majd a képernyőn hamarosan megjelenő címtár felső sarkában sorakozó nevekre mutatott.

- Ezek a srácok mind phoenixesek. Ők hamar elterjesztenék.

Mark bólintott. Eduardo ötlete volt a phoenixesekkel kezdeni. Mégiscsak ők az egyetemi társaság krémje, márpedig a thefacebook éppen társasági oldalnak készült. Ha a phoenixeseknek bejön, biztos továbbküldik, és hamar elterjed a híre az egyetemen. A phoenixeseknek ráadásul elég kiterjedt női ismeretségi körük van. Mark ugyan próbálkozhatna a saját címlistáján szereplő nevekkel is, de akkor az i nfó tuti nem jutna túl az informatika tanszék, vagy legjobb esetben a zsidó

szakkoli falain. Csajokhoz meg aztán végképp esélye sem volna eljutni. Ami elég nagy szívás lenne.

A Phoenix sokkal ideálisabb terepnek mutatkozott. Marknak pedig, a Kirkland-ház lakója lévén, rendelkezésére állt a ház teljes címlistája. Kezdetnek ennyi elég is lesz.

- Oké - szólalt meg kissé fátyolos hangon Eduardo. - Megvagyok.

Irt pár sornyi ismertetőt az oldalról, majd belinkelte a thefacebook.com-ot. Végül mély sóhajjal lenyomta a „Küld” gombot, és ez az apró ujjmozdulat elég is volt ahhoz, hogy a kör-email célba érjen.

Kész. Eduardo lehunyta szeme előtt megjelentek a szanaszét spriccelő, rézhuzalokon végigbizsergő, műholdakról visszaverődő, éteren keresztülhasító információ-morzsák, a zsenialitás számítógépről számítógépre vándorló ingerületei a világháló irdatlan idegrendszerében. Az oldal életre kelt. Jön, látják, győz. Eduardo ezek után igyekezett felrázni révült barátját.

- Igyunk valamit! Ezt meg kell ünnepelni.

- Inkább maradnék.

- Biztos? Ma estére csajokat ígértek a Phoenixbe. A Fuck Truck már el is ment értük.

Mark nem válaszolt. Eduardo látta, hogy barátját éppen úgy zavarja a beszéd, mint a radiátorzúgás vagy a szűk kis ablak alatt eldübörgő kocsik zaja.

- Komolyan a képernyőt akarod bámulni egész este?

Most sem jött válasz. Mark ütemesen bólogatva nézett maga elé, még talán ringatózott is hozzá egy kicsit.

Fura látvány volt, szó se róla, Eduardo mégsem tudta elítélni. Mi oka is lett volna rá? Mark fáradhatatlanul

dolgozott ezért a pillanatért. Szíve joga úgy dönten, hogy ünneplésként egész este csak néz ki a fejéből. Eduardo csendesen kihátrált a szobából. A küszöbön még megállt egy pillanatra, és megkopogtatta az ajtófélfát. Mark meg se rezzent. Eduardo vállat vont, majd magára hagyta barátját a számítógéppel. Mark pedig tovább ült a mindent elnyelő csöndben, és elmélyülten szemlélte a monitorról visszaverődő tükörképét.

Tyler csúcsformában volt. Szeme csukva, hátán kidagadtak az izmok, mellkasa zihált, tricepsze, alkarja sajgott, keze szorosan markolta az evezőt. A lapátok hangtalanul merültek a vízbe, tökéletes szinkronban a fél méterrel hátrébb Ülő Cameron mozdulataival. Tyler szinte már hallani vélte a Charles partján tömörülő rajongók üdvrivalgását, lelki szemei előtt már-már megjelent az egyre közeledő híd... - Tyler! Ezt nézd! A kép szétfoslott. Az evezők megremegtek, a felfröccsenő víz egy pillanat alatt bőrig áztatta Tylert. A fiú szeme felpattant. A Charles partja helyett az 1900-ban épült harvardi csónakház, a Newell jelent meg előtte. Láta a hatalmas, táncteremnek is beillő helyiséget, a falakat szegélyező régi evezők, hajók, csapatpulcsik, fekete-fehér fényképek, serlegek és egyéb evezős-ereklyék gyűjteményét, és látta a feldúlt arcú indiai srácot is, aki a Crimson legújabb számával a kezében ácsorgott az orra előtt.

Tyler pislogva eresztette le az evezőjét, hogy kissé megtörölközhessen. Hátrapillantva látta, hogy Cameron is abbahagyta az evezést. A Newell két szupermodern beltéri evezőmedencéjének egyikében ültek. A nyolcpárevezős betonépítményt mindkét oldalon víz vette körül. Tyler úgy sejtette, elég mulatságos látványt nyújthatnak így csuromvizesen az evezőpadon, Divya szemmel láthatólag mégsem szórakozott valami remekül. Tyler bosszúsán pillantott a fiú kezében lobogó újságra. - Mi a fasz van má'?

Divya dűhtől remegő kézzel tartotta oda a lapot. Tyler csak a fejét rázta.

- Olvasd fel! Csusromvíz vagyok, nem akarom még a nyomdafestékekkel is összekenni magam.

Divya dühösen fűjt egyet, majd olvasni kezdett.

- „Amikor Mark E. Zuckerberg, másodéves hallgató megelégtelte a hivatalos online egyetemi fényképalbum körüli késlekedést, maga látott munkához...”

- Hé, várj! - szólt közbe Cameron. - Mi a franc ez?

- A mai újság - felelte Divya. - Ezt figyeljétek! „Múlt szerda délután, nagyjából egy hétnyi programozást követően Zuckerberg elindította a thefacebook.com-ot. Az oldal az online egyetemi fényképalbumok szokásos tulajdonságai mellett lehetőséget ad a hallgatónak személyes profil létrehozására, amelyek segítségével azután online is megkereshetik csoporttársaikat, klubbársaikat és lakótársaikat.”

Tyler köhécselni kezdett. Múlt szerda délután? Vagyis négy napja. Még csak nem is hallottak erről az oldalról. Bár az igazat megvallva azóta egyfolytában csak az evezőt húzzák. Még az e-mailjét se nagyon volt ideje megnézni.

- Ilyen nincs - szólalt meg végre. - Saját honlapot indított?

- Úgy tűnik - felelte Divya. - Még nyilatkozik is a cikkben. „Sokszor felmerült már a közös harvarados fényképalbum ötlete”, mondta lapunknak Zuckerberg, es szerintem elég idióta dolog, hogy az egyetemnek évekbe telne létrehozni egyet. Szemmel láthatólag jobban értek hozzá, hiszen én egy hét alatt összeraktam.”

Egy hét?!, két álló hónapja halogatta a Harvard Connection programozását a sulira meg a téli szünetre hivatkozva! Egyenesen a képükbe hazudott! Pedig úgy két hete Cameron még rá is írt a honlap arculatával kapcsolatban, de a srác tojt válaszolni. És ők még azt hitték, a sulis köti le ennyire!

Ha volt ideje megcsinálni a saját rohadt oldalát, tűnődött Tyler, akkor hogy a francba nem volt képes tíz órát az ő ügyükre áldozni?

- És ez még csak a kezdet. „Zuckerberg tegnap délutáni beszámolója alapján addigra hatszázötven hallgató regisztrált az új weboldalon. A tagok száma, Zuckerberg jóslata szerint, ma délelőttig kilencszázra emelkedhet.” Basszus! Ez nem lehet igaz! Négy nap alatt kilencszáz felhasználó? Ez meg hogy lehet? Zuckerbergnek nincs is ennyi ismerőse. Olyannyira nincs, hogy Tyler egy kezén meg tudta volna számolni, hány embert ismer Zuckerberg az egyetemen. Se barátai, se társasága. Hogy a bűdös francba futhatott fel így négy nap alatt a társasági weboldala?

- Amint megláttam a hírt, azonnal fel is mentem az oldalra. Valóban elég jól megy neki. Harvardos e-mail címmel lehet regisztrálni, aztán már töltheted is fel a képeket meg a személyes információkat magadról. Érdeklődési kör alapján lehet rákeresni a többiekre, és egész hálózatot építhet az ember a barátaiból.

Tyler keze ökölbe szorult. Bár Zuckerberg új oldala nem mindenben hasonlított a Harvard Connectionre, Tyler szerint annyira nem is különbözött tőle. Hiszen ők is érdeklődési kör alapján szervezték volna a hálózatukat.

És ők is harvardos hallgatóknak. Lehetséges, hogy Zuckerberg simán lenyúlta az ötletüket? Vagy csak véletlen egybeesésről volna szó? Nekik kezdett dolgozni, de aztán elragadta a fantáziája?

A dolog mindenképp büzlött. Tyler szerint egyenesen plágium-szaga volt.

- Úgy hallottam, egy haverja pénzeli, valami Eduardo Saverin nevű brazil srác. Phoenixes, és tavaly nyáron jól megszédte magát a tőzsdén. Most társtulajdonos Zuckerberg üzletében.

- Ő fizeti az egészet?

- Úgy látom.

- Miért nem tőlünk kért?

Marknak tudnia kellett, hogy a Winklevoss testvérek nem szűkölködnek. Elvégre porcisok, és ez mindent elárul az anyagi helyzetükről. Ha Marknak kezdőtőkére volt szüksége, nyugodtan fordulhatott volna hozzájuk is. Feltéve persze, hogy nem tőlük lopja az ötletet. így nyilván titkolóznia kellett előttük, hiszen a maga szakállára készített weboldal alapgondolata gyanúsán hasonlított arra, amivel az ikrek megbízták. Illetve hát éppen itt a bökkenő. Hivatalosan nem is bízták meg. Fizetségről szó sem esett, csak megegyeztek, hogy majd osztoznak a hasznon.

Nem volt szerződésük, egy szót sem írtak le az egészből, csak barátságosan kezet ráztak. Kurvaélet! Tyler lehajtott fejjel bámult a medence kékeszöld vizébe. Legalább pár kibaszott sort írhattak volna! „Te ezt csinálod, mi meg azt”, vagy ilyesmi. De nem, ők inkább megbíztak a srácban, aki viszont szemmel láthatólag átvágta őket a

palánkon. Hülyére vette őket, leállította a weboldaluk fejlesztését, aztán kirukkolt valami nagyon hasonlóval.

- És most jön a java - hajolt vissza az újság fölé Divya. - „Zuckerberg reméli, hogy az új oldal biztonságos voltával sikerül jóvátennie az őszi szemeszterben létrehozott facemash.com kapcsán elkövetett hibáját.”

Tyler erre akkorát taszított az egyik evezőn, hogy a víz kifröccsent a medencéből. Hiszen szinte szóról szóra ugyanezt mondta Marknak, amikor arról beszélt, hogy a Harvard Connectionnel majd javíthat valamicskét saját korábbi rossz hírnevén. Mark pedig kiforgatta a szavait, és visszaköpködte a Crimsonba. Mintha legalábbis gúnyolódna velük.

Tylernek hirtelen úgy tűnt, Mark két álló hónapig az orruknál fogva vezette őket, a téli szünet és a vizsgaidőszak alatt végig halogatott, miközben stikában folyamatosan a saját oldalán dolgozott. Őket mindenféle olcsó indokkal lerázta, majd két hétre rá beindította a saját oldalát, ami -Tyler szerint legalábbis - az ő ötletük koppintott verziója volt.

- És most mi lesz? - kérdezte Cameron.

Erre Tyler sem tudott felelni. Abban mindenestre biztos volt, hogy ezt a dolgot nem hagyhatják annyiban. Mark nem sunnyoghat el a következmények előtt.

- Először is telefonálok egyet.

* * *

Tyler vadul zakatoló aggyal szorította a füléhez a telefont. A Pforzheimer-házbeli kollégiumi szobájában

állt, csöpögött róla a víz a gyors zuhanyzás után. Felrántott egy keze ügyébe eső tréningnadrágot, törölközőjét pedig a vállára dobta. Cameron és Divya a számítógépnél ülve szemlélték Zuckerberg művét. Valahányszor feléjük pillantott, a kék szegély láttán Tylert mindig elöntötte a méreg. Ez nem lehet! Ez nem tisztességes!

Winklevossék édesapja a harmadik csöngetésre vette fel. Ő volt Tyler példaképe. Apjuk a maga erejéből lett multimilliomos és az egyik legsikeresebb Wall Street-i tanácsadó cég tulajdonosa. Ha létezik megoldás erre a mostani faramuci helyzetre, ő biztosan tudja.

Tyler elhadarta, mi történt. Apjuk tudott a Harvard Connectionről, hiszen a fiúk már 2002 decembere óta dolgoztak az ügyön. Tyler felvázolta Zuckerberggel való ismeretségük történetét, majd azt is elmondta, amit az újságban, később pedig saját szemükkel az interneten láttak.

- Elég komoly hasonlóságok vannak, apa.

Tyler szemében a döntő közös vonás a zártkörűség volt, hiszen ez különböztette meg Mark oldalát a Friendstertől és a többi nyitott közösségi oldaltól. A thefacebookra csak harvardos e-mail címmel lehet regisztrálni, márpedig a Harvard-központú közösségi hálózat kiépítése az ő ötletük volt. Alighanem ebben az újításban rejlett az oldal kezdeti példátlan sikere. Hiszen ez eleve megszűrte a lehetséges tagokat, amiktől az egész oldal biztonságosabbnak és exkluzívabbnak tűnt. A thefacebook bizonyára sokban különbözik az ő ötletüktől, de az alap gondolat Tyler szerint gyanúsan hasonló volt.

Három alkalommal találkoztak személyesen. Ötvenkét e-mailt váltottak, amelyek Tyler, Cameron és Divya postafiókjában egyaránt megtalálhatóak. Bizonyítani tudják, hogy Mark megnézte a félkész kódolást. Láttá Victor addigi munkáját és hosszan elbeszélgetett velük a további teendőkről.

- Nem a pénzről van szó - fejezte be a történetet Tyler. - Hiszen egyáltalán nem biztos, hogy bármelyikőnk oldala nyereséget termelne. Egyszerűen csak nem tisztességes. A dolgoknak nem szabadna így működniük. Tyler és Cameron a rend és a szabálytisztelet világában nőttek fel. Az ő felfogásuk szerint a szorgalmasak elnyerik méltó jutalmukat. Talán a hackervilágban és a kockafejek között más törvények uralkodnak. Ott talán mindenki azt csinál, amit akar, Facemash-szerű szemét weboldalakat rak össze, feltöri a Harvard rendszerét, fűgét mutat a fegyelmi bizottságnak és nyíltan gúnyolódik a Crimson hasábjain. Mégis ez az egész olyan... faragatlanság volt. Ez nem a Harvard. A Harvardon rend uralkodik. Vagy tévednének?

- Szólok a jogtanácsosunknak - jelentette ki Mr. Winklevoss.

Tyler bólintott, majd nagyokat lélegezve megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Ügyvéd, igen, ügyvéd kell nekik. Szakértő, akivel megvitathatják a lehetőségeket. Hátha még nem késő. Hátha még minden visszafordítható.

Felülnézetből a katedrán ácsorgó fickó leginkább kicsinek és púposnak tűnt. A mikrofont szinte bekapta, csontos válla pedig mintha kiszúrti készült volna formátlan, seszínű pulóverét. Haja a szemébe lógott, az irdatlan szemüveg pedig szinte minden lehetséges kifejezést kitakart az arcán. A hangszórókból visszaverődő, orrhangú és kissé sipító beszéd gyakran monoton kántálásba csapott át, és a szavak lassan egyetlen folyamatos gégehanggá olvadtak. Nem volt egy Cicero. Mégis, már pusztá jelenlétének ténye, a katedrán gesztikuláló hullasápadt kéz, a monoton bölcsekedés közepette bólogatva meg-meghajló vörös pulykanyak látványa lélegzetelállító élmény volt a zsúfolásig megtelt Lowell előadóterem hallgatósága számára. A közönség nagy részét kitevő műszakisok és az infó tanszék néhány, vállalkozói ambíciókat dédelgető közgázossal megspékelt hallgatósága csak úgy csüngött az orrhangú szónok minden egyes szaván. Nekik, szerény tanítványoknak ez maga volt a mennyország, amelynek istene nem más, mint a pódiumon prédikáló gombafrizurás emberke. Eduardo az erkély egyik hátsó sorában ülő Mark mellől figyelte Bill Gates hipnotizőr-mutatványát. Természetellenes, már-már autisztikus vonásai ellenére a szoftverguru mégis képes volt ellőni néhány poént (például hogy azért rúgták ki a suliból, mert „megvolt az a rossz szokása, hogy nem járt be órákra”), és kétségtelenül akadt néhány megszívlelendő mondata is,

többek között a mesterséges intelligencia jövőjéről és arról, hogy a következő Bill Gates talán éppen itt ül közöttük. Eduárdénak azonban leginkább Mark hirtelen lelkesedése szúrt szemet, amikor Gates az egyik hallgató kérdésére válaszolva azt taglalta, érdemes-e a diploma megszerzése helyett inkább saját céget alapítani.

Hímezett-hámozott egy darabig, végül mégiscsak kibökte, szerinte a Harvard legnagyobb előnye, hogy bármekkora kihagyás után befejezhető. A Mark arcára ennek hallatán felkúszó vigyor kissé nyugtalanítani kezdte Eduárdot, különösen ha arra gondolt, újdonsült weboldaluknak pusztá fenntartása is mennyire leterheli barátját. Eduardo a maga részéről sose maradna ki a suliból. Számára ez egyszerűen nem opció. Először is azért nem, mert az apja tuti idegbajt kapna, hiszen az iskolázottság a Saverin család legfőbb tőkéje volt, márpedig diploma nélkül a harvardos évek hajítófát sem érnek. Másodszor pedig már csak azért sem, mert bár Eduardo tudta, hogy a vállalkozói lét magában foglal bizonyos mértékű kockázatvállalást is, de azért mindennek van határa. Az ember nem teheti fel csak úgy az egész jövőjét olyasmire, amiről még azt se tudja, biztosan meggazdagszik-e belőle.

Eduardo úgy elmerült a mestert figyelő Mark tanulmányozásában, hogy kis híján elengedte a füle mellett a hátuk mögül felhangzó vihogást, és talán meg se fordult volna, ha a suttogó hangok nem egyértelműen női szájakból érkeznek.

Míg Gates a népes közönségből feléje záporozó kérdésekre válaszolt, Eduardo hátrafordulva üres

széket pillantott meg maga mögött. Az üres szék mögötti sorban két vigyorogva mutogató lány ült. Csinos kis ázsiai csajok voltak, az alkalomhoz képest talán kissé túlzottan kivakolva. A magasabbik lófarokba kötötte koromfekete haját, miniszoknya és a kelleténél eggyel tovább kigombolt fehér blúz volt rajta, amely alatt épphogy csak sejlett a selymes, barna bőrön remekül mutató piros csipkemelltartó. A másik lány szoknyája se volt sokkal hosszabb, az alóla előbukkanó fekete cicanadrág pedig csodás vádlit sejtetett. Rikító vörös rúzsuk és több kiló szemfestékük ellenére elképesztő jól néztek ki, és ráadásul szélesen mosolyogva éppen Eduardo felé mutogattak.

Illetve hát Eduardo és Mark felé. A magasabbik lány az üres szék fölött áthajolva végül belesúgott Eduardo fülébe.

- A haverod... ugye, ő Mark Zuckerberg? Eduardo szemöldöke magasra szaladt.

- Te ismered Markot? - ez aztán a meglepetés!

- Nem, de hát ő csinálta a Facebookot.

A fülét csiklandozó forró lehelet és a parfümillat jótékonyan bizsergette Eduárdot.

- Ja. Már hogy ő meg én. Ketten csináltuk, a miénk.

Úgy tűnt, a többség kezdi elhagyni a the-t, és az oldal egyetem-szerte egyre inkább csak Facebook névre hallgat. Bár alig pár hete indították, Eduárdónak olyan érzése támadt, mintha már az egész Harvard a rendszeren lógna. Talán azért, mert így is volt. Mark szerint a közösség már ötezer tagot számlált. Vagyis a hallgatók 85%-ának volt már Facebook-profilja.

- Hú, az király! - mondta a lány. - Kelly vagyok, ő pedig Alice.

Alanyok sorából most már többen őket bámulták. Nem mintha suttogásuk bárkit is megzavart volna a Bill Gates-élvezetben. Eduardo látta, amint valaki más is feléje mutat, majd odasúg valamit a haverjának. Az egyre általánosabbá váló mutogatás azonban nem őrá, hanem Markra irányult.

Markot a Crimson tette közismertté. Az újság sorozatban hozta le a thefacebookról szóló cikkeket, csak a héten három is megjelent. Fényképes interjúkat is közöltek Markkal. Eduárdot senki sem kereste meg, és ő az igazat megvallva örült is ennek. A népszerűség csak Mark számára volt fontos, Eduardo csupán az ebből adódó előnyökre vágyott, közfeltűnés nélkül. Az üzletnek mindenképp kell a reklám, Eduardo viszont ettől még nem akart egyetemi celebbé válni.

Márpedig a celebbé válás egyre esélyesebbnek tűnt. Rövidke élete során a thefacebook teljes egészében felforgatta az egyetem megszokott életét. Befurakodott a napi programba is. Az ember fölkel, megnézi, kik jelölték be vagy igazolták vissza Facebookon, aztán megy a dolgára. Ha napközben az egyik előadáson vagy az ebédlőben meglátott valami jó csajt, hazaérve egyszerűen csak rákeres a Facebookon és bejelöli. Esetleg pár sorban emlékezteti, hogyan találkoztak, vagy milyen közös pontokat fedezett fel az érdeklődési köreik között. Lehetett persze üres meghívót is küldeni, szöveg nélkül, hogy az ember letesztelje, egyáltalán emlékszik-e rá a

csaj, akit ott vár majd a meghívó a postaládájában, és aki a fénykép láttán vagy visszaigazolja, vagy nem.

Valóban remek találmány volt, valahogy megolajozta a társasági életet, és minden felgyorsult tőle. Mégis többnek bizonyult az Eduardo által egyszerű randioldalként számon tartott Friendsternél és társainál.

A Friendster és az akkortájt éppen felfutóban lévő MySpace minden felhajtás ellenére is csupán arra való volt, hogy az ember találomra megpróbáljon összejönni ismeretlenekkel. A Facebookon ezzel szemben ismerősökkel találkozhatott az ember. Talán nem volt valami mély az ismeretség, mégse totál idegenek jelöltették be egymást. Csoporttársak, barátok barátai, társaságok találtak egymásra vagy kértek meghívást a már felvett tagoktól.

Éppen ebben rejlett a dolog zsenialitása. Ez a zsenialitás persze Marktól származik, de Eduardo úgy érezte, valamelyest neki is része volt benne. Végül is ő adta a pénzt a szerverekre, és az oldal szerkezetének leegyszerűsítésénél is volt néhány javaslata.

Azt azonban sem ő, sem pedig Mark nem sejtette, micsoda függőség alakul ki vadonatúj weboldaluk nyomán. Hiszen az ember nem csak egyszer néz fel a Facebookra. Mi több, legalább naponta visszatér, hogy igazítson valamit a profilján, új fényképet vagy érdeklődési kört töltsön fel, legfőképpen pedig megnézze, kik jelöltékbe. Az egyetemi élet jókora része virtuálissá vált, ami nem kis változást idézett elő a Harvard társadalmában.

Ettől azonban a Facebook aranytojáást tojó tyúk helyett egyelőre még csak figyelemre méltó újdonság marad. Eduardo már javában törte a fejét, hogyan lehetne pénzt csíholni legújabb találmányukból, és úgy tervezték, az előadás után vissza is vonulnak Mark szobájába egy kis üzleti tanácskozásra. Eduardo mindenképp meg akarta értetni barátjával, hogy itt az ideje értékesíteni a reklámfelületüket, hiszen ez volna a nyereség egyetlen és legkézenfekvőbb forrása. Eduardo tudta, nem lesz könnyű dolga. Mark valójában poénból csinálta az oldalt, és egyelőre esze ágában sem volt meggazdagodni belőle. Ugyanígy szalasztotta el gimis korában az egymilliós ajánlatot is. Ki tudja, akar-e valaha pénzt látni a Facebookból?

Eduardo másképp látta a dolgot. A Facebook pénzbe kerül. Egyelőre ugyan nem túl sokba, de a felhasználók egyre növekvő száma miatt hamarosan még több szervert kell bérelniük. Márpedig Eduardo ezerdolláros alaptőkéje egyszer csak elfogy.

Megfelelő profitmodell kidolgozásáig a Facebook csak érdekesség marad. Az értéke minden bizonnyal nőni fog, de a nyereség kitermeléséhez hirdetőik kellenek. Meg üzleti terv. Muszáj leülniük, hogy alaposan átbeszéljék az egészet. Mark pedig kénytelen lesz szabad kezét adni Eduárdénak, akinek legnagyobb adománya a nagyban gondolkodás képessége volt.

- Nagyon örülök - súgta vissza végül Eduardo a lányoknak, akik erre újabb vihogásba kezdtek. A magasabbik, Kelly még közelebb hajolt, szája szinte Eduardo bőrét súrolta.

- Jelölj be a Facebookon, ha hazaértél. Este elmehetnénk négyesben meginni valamit.

Eduardo érezte, hogy elpirul. Mark felé fordult, aki ekkorra már őt nézte. Barátja figyelmét persze a lányok sem kerülték el, ám Marknak szemmel láthatólag eszébe se jutott, hogy szóba is elegyedhetne velük. A szemöldöke ugyan felszaladt egy pillanatra, de a következő percben már a külvilágról tudomást sem véve fordult vissza bálványa, Gates felé.

* * *

Legalább két óra telt el, mire végre bekuckózták magukat a túlfűtött Kirkland-beli koliszobába, és míg Eduardo szórakozottan bogarászott az egyik sarkot elfoglaló kis színes tévé tetején tornyosuló számítástechnikai szakkönyv halomban, Mark a gyér bútorzatú közös nappali koszladt heverőjén végignyúlva, lábával a dohányzóasztalon végre szóba hozta a lányokat.

- Dögös kis ázsiai csajok.

Eduardo bólogatva próbálta kisilabizálni az egyik könyv borítóján díszelgő egyenlethalmazt, bár tudta, minden igyekezete hiábavaló.

- Ja, este össze akarnak futni velünk.

- Az érdekes lesz.

- Asszem... Te, Mark! Ez meg mi az isten?

A számtech-könyv alól kicsusszanó papírlap egyenesen Eduardo márkás olasz félcipőjére esett, mégpedig az írott oldalával felfelé. Kissé előregörnyedve Eduardo megállapította, hogy fejlécéből és bizonyos szembeötlő

szavakból ítélve valami jogi irat lehet. Egy connecticuti ügyvédi iroda küldte, és elég dörgedelmesnek tűnt. Mark Zuckerbergnek címezték ugyan, ám a TheFacebook, megkárosítás és hűtlen kezelés kifejezések láttán Eduardo rögtön tudta, őt is érinti a dolog.

Feladó: Cameron Winklevoss

Dátum: 2004. február 10., kedd 21:00

Címzett: Mark Elliot Zuckerberg

Tárgy: felszólítás

Mark!

Mint az Tyler, Divya és jómagam tudomására jutott, közösségi weboldalt indítottál TheFacebook.com néven. Ezt megelőző szóbeli megegyezésünk értelmében záros határidőn belüli közreműködést vállaltál a tulajdonunkat képező weboldal, a Harvard Connection létrehozásában, különös tekintettel arra, hogy az oldal létrehozása céljából rendelkezésünkre álló idő egyre fogy. Az elmúlt három hónap folyamán azonban a megegyezésünkben foglaltak ellenére és anyagi megkárosításunk mellett, félreinformálás, csalás és/vagy egyéb, kártérítési kötelezettséget maga után vonó, büntetendő cselekmény elkövetése által hátráltattad a weboldalunk létrejöttét, mialatt tudtunk és beleegyezésünk nélkül saját, rivális oldaladon dolgoztál. Ötleteinkkel, elképzeléseinkkel és előzetes kutatási munkálatainkkal kapcsolatos viselkedésed kimeríti a hűtlen kezelés fogalmát. Értesítettük jogi képviselőnket, aki a fentiekre hivatkozva kész eljárást kezdeményezni.

Szándékunkban áll ezenkívül bejelentést tenni a Harvard Egyetem Fegyelmi Bizottságának a Diákok Etikai Kódexében foglaltak megsértéséről. Ezúton tájékoztatunk, hogy bejelentésünk a diákok egymás közötti tisztességes és őszinte viselkedésének követelményét semmibe vevő magatartásodon és a mások tulajdona, jogai és méltósága iránt tanúsított tisztelet hiányán alapul. A hűtlen kezelést az Etikai Kódex és a törvény egyaránt elítéli. Intézkedéseinket weboldalad teljes kiértékeléséig, valamint a szükséges lépések megállapításáig hajlandóak vagyunk felfüggeszteni, amennyiben:

- 1. haladéktalanul megszünteted a TheFacebook.com további működését,*
- 2. erről számunkra írásos nyilatkozatot teszel,*
- 3. írásban igazolod, hogy termékünket, egyezségünket, illetve jelen felszólításunkat nem hozod harmadik fél tudomására. Kérünk, szíveskedj felszólításunknak 2004. február 11-én, szerdán 17:00 órával bezárólag eleget tenni.*

A fentiekbe való beleegyezésed ellenére is fenntartjuk annak jogát, hogy érdekeink védelme és a minket ért kár megtérítése érdekében további intézkedéseket foganatosítsunk. Együttműködésed egyben minden további jogi és vagyoni kár keletkezésének elejét venné. Az együttműködés megtagadása azonnali jogi és etikai intézkedéseket von maga után. Esetleges kérdéseidre e-mailben vagy személyesen szívesen válaszolunk.
Cameron Winklevoss

Papíralapú változat kiküldve az egyetem belső postáján keresztül.

- Asszem, ezt hívják úgy, hogy felszólítás jogsértés abbahagyására - dűnnyögte Mark, majd tarkója alá kulcsolt kézzel visszadőlt a kanapéra. - Hogy is hívták a csajokat? Az alacsonyabb elég jól nézett ki.

- Mikor kaptad? - kérdezte barátja szavaira ügyet se vetve Eduardo.

Agyát hirtelen elöntötte a vér. Lehajolt a levélért, hogy alaposabban átolvassa. Elég keménynek látszott. Csak úgy fröcsögött a sok vádtól, a lap alján pedig feketén-fehéren ott állt a vádlók neve. Tyler és Cameron Winklevoss, a Harvard Connection nevű weboldal tulajdonosai. Ötletük és félkész programjuk ellopásával vádolják Markot, és egyben fel is szólítják, hogy társával együtt a további jogi lépések elkerülése érdekében szüntessék meg a weboldalt.

- Egy hete. Szinte azonnal az oldal indulása után. E-mailt is írtak, hogy szólnak a fegyelmi bizottságnak, mert szerintük megszegtem az etikai kódexet.

Atyaúristen! Eduardo a barátjára bámult, ám annak rezzenéstelen arca most sem tűnt kifejezőbbnek, mint általában. Winklevossék ötletlopással vádolnák Markot a randioldaluk miatt? És most bezáratnák a bazárt úgy, ahogy van?

Egyáltalán jogukban áll ilyesmit tenni? Mark tényleg találkozott velük, tényleg írt nekik néhány e-mailt és tényleg megvezette őket. De végül nem szerződtek, és

Mark nem is dolgozott nekik. Ráadásul a thefacebook Eduardo számára teljesen másról szólt. Közösségi hálózatra indult ez is, de hát abból annyi van, mint égen a csillag. Talán minden infósnak lapul a gépén egy-egy saját közösségi oldal-kezdemény. Az a Greenspan gyerek ráadásul éppen facebooknak vagy ilyesminek hívta az oldala egyik alkalmazását. Akkor most ők is pereskedhetnének? Csak mert hasonló ötletük támadt? - Beszéltem egy végzős jogással - mondta Mark. - És válaszoltam nekik. Meg írtam a sulinak is. A másik könyv alatt van.

Eduardo a szakkönyvtorony következő darabja alatt meg is találta az egyetemnek címzett levelet. A sorok gyors átfutása után örömmel és némiképp meglepődve vette tudomásul, hogy a levélből végre Mark őszinte érzelmei tükröződnek. Barátja ugyanis kerek perec megírta az egyetemnek, hogy a thefacebook és a Winklevossék számára elvégzett apró munkálatok között semmiféle kapcsolat nincs.

Megtetszett az ötlet, és örültem, hogy megkérték, fejezzem be a weboldal kódolását... A thefacebookon közös megbeszélésünket követően kezdtem dolgozni, de a munka során sem a Harvard Connection ötletét, sem a meglévő kódolást nem használtam fel. A thefacebook teljes egészében a saját találmányom, és semmiben sem támaszkodik a közös megbeszélések során elhangzott ötletekre.

Mark ráadásul úgy érezte, őt csapták be és őt informálták félre a vállalkozás természetével kapcsolatban.

A kezdeti megbeszélés alapján azt hittem, nem üzleti alapú vállalkozásról van szó, amelynek elsődleges célja a harvardi diákközösség szolgálata. Idővel aztán rájöttem, a weboldallal kapcsolatos elképzeléseim különböznek az eredetileg megbeszéltéktől.

Ezenkívül sietett bebizonyítani, hogy nem is csapott be senkit.

Januári megbeszélésünkön hangot adtam az oldallal kapcsolatos kételyeimnek, különösen a grafikai és programozási munkák állapotát és hátralévő mennyiségét illetően, beszéltem a szükséges géppark és a sikerhez nélkülözhetetlen promóció hiányáról. Elmondtam azt is, hogy egyéb elfoglaltságaim jelenleg előnyt élveznek a Harvard Connectionnel szemben.

Végezetül pedig Mark meglepetésének adott hangot, amiért az ikrek és Divya néhány Kirkland-beli megbeszélés és pár e-mail után „fenyegetni” kezdik. Megírta továbbá, hogy követeléseiket „bosszantónak” találja, és igyekszik „lerázni”, mivel azok szerint nem egyebek szégyentelen harácsolásnál, ami persze az efféle sikeres weboldalak felbukkanásakor elkerülhetetlen. Ez már Eduardo számára is kissé túlzásnak tűnt, főleg mivel a Facebook egyelőre még egyetlen centet sem hozott a konyhára, és Winklevossék egyébként is aligha

vádaskodnának anyagi megfontolásból. Mindenesetre jó volt látni, hogy Mark végre kiáll magáért.

Eduardo kissé lehiggadva tette vissza Mark levelét a szakkönyvkupac tetején fekvő felszólítás mellé. Ha Mark nem parázik, hát ő se fog. Végeredményben soha nem találkozott az ikrekkel, nem is programozó, és a két weboldal közötti különbség megállapításához sem támaszkodhat egyébre Mark szavainál. Barátja elmondása alapján úgy tűnt neki, mintha egyik asztalos azért pereskedne a másikkal, mert az újfajta széket tervezett. De hát kismillió-féle szék van ezen a világon, és egyik asztalos se tudhatja magáénak a székipari monopóliumot.

Ez persze kissé talán túlzottan is leegyszerűsített így, de hát a fenébe is, elvégre diákok és nem ügyvédek. Más se hiányzik, minthogy valami idióta jogi szájtépésbe keveredjenek. Ráadásul egy olyan weboldal miatt, amivel, úgy tűnik, remekül lehet csajozni.

- Kelly és Alice - kezdte volna Eduardo, ám a hirtelen felpattanó szobaajtó kis híján hátba vágta. A küszöbön Mark két lakótársa állt, akiknél furcsább összeállítást nehezen lehetett volna elképzelni.

A babaarcú, sötét hajú Dustin Moskovitz sűrű szemöldöke alatt elszánt, fekete szempár csillogott.

Csendes, visz-szahúzódo gyerek volt, amúgy közgázos, de értett a számítógéphez is, igazi bizalomgerjesztő jófiú. A mögötte álló, kócos szóke hajú Chris Hughes már jóval inkább szerette a feltűnést. Szókimondó, egyenesen nagyszájú srác volt enyhe déli akcentussal, ami még szülővárosában, a dél-karolinai Hickoryban ragadt rá.

Középiskolában az Ifjú Demokraták Társaságának helyi elnöke volt, igazi liberális aktivista. Enyhén piperkőc öltözkéiben Eduardo mellett a csapat legszalonképesebb tagjának tűnt, bár Eduardo öltönyös-nyakkendő megoldása helyett szemlátomást a márkás cuccokat kedvelte. Mark sokszor hívta Pradának a divatmániája miatt.

Ez a fura négyes fogat igen messze állt az úgynevezett harvardi elitől. Valószínűleg nemcsak a Rockefellerek és a Rooseveltek alma materében, de a világ bármelyik egyetemén lúzernek számítottak volna. A maguk módján mind azok is voltak. De legalább ráakadtak egymásra, és adott körülmények között ez is valami.

Mark szólalt meg először, úgy tűnt, így is tervezte. Eduardónak lassan leesett, hogyan is működnek a dolgok Mark világában. Barátja kezdett kevés lenni a futótűzként terjedő thefacebook fenntartásához. Ha így folytatja, még megbukik valamiből. Az oldal továbbfejlesztéséhez mindenképp segítségre lesz szüksége.

Dustin segíthetne Marknak a megszorodott informatikai munkálatokban, Chris pedig lehetne a szócsövük. Ő a legnagyobb szövegláda közöttük, folytathatná az oldal népszerűsítését. A Crimson eddig mindenben partner volt. Mark még elsőéves korában megoldotta valami informatikai problémájukat, ők pedig címlap sztorikkal hálálták meg. A sikerhez viszont továbbra is a címlapon kell maradniuk, hiszen a Facebookot éppen a hírverés működteti.

A pénzügyes továbbra is Eduardo lenne, feltéve, hogy egyszer lesznek pénzügyeik. Négyesben új fejezetet

nyitnak a Facebook történetében. Kiosztották a pozíciókat is.

Eduardo a pénzügyi igazgató, Dustin az igazgatóhelyettes és informatikai vezető, Chris a médiaigazgató. Mark pedig uruk és parancsolójuk, az alapító, a nép ellensége. Jellemző.

Eduardo figyelmesen hallgatva próbálta leszűrni a beszélgetés lényegét. Bár ketten sokkal egyszerűbben boldogultak, Eduardo tudta, hogy a cégek működtetéséhez előbb-utóbb alkalmazottakra is szükség van, akiket azonban az ő kis vállalkozásuk nem létező költségvetéséből aligha lehetne megfizetni. Egyetlen kínálókozó megoldásként tehát muszáj új partnereket bevonniuk. Mark lakótársai okos és megbízható srácok. Kicsit furák, de hát Mark is az. Amúgy is szobaszintű partizánakció az egész.

Az új vezetőséget elfogadták, és Eduardo a tulajdonviszonyok átrendezésébe is beleegyezett. Dustin 5%-ot kapna, Chris tulajdoni aránya pedig egyelőre függőben marad, amíg ki nem derül, mennyi munkát is kell a dologba fektetnie. Mark csak hatvanöt, Eduardo pedig 30%-ban maradna tulajdonos. Korrekt leosztásnak tűnt. Ráadásul minek huzakodni egy nullszaldós üzleten? - Először is - jelentette be a megegyezést követően Mark - itt az ideje más sulikat is felengedni a thefacebookra. A terjeszkedés tűnik a legtermészetesebb lépésnek.

A Harvard meghódítása után valóban ideje volt kipróbálni, meddig érhet el a hálózatuk. Úgy döntöttek, először csak a három másik elit egyetemet, a Yale-t, a Columbiát és a Stanfordot veszik be. Így az oldal

zártkörű maradna, hiszen csak az adott sulik e-mail címével lehetne regisztrálni.

Ha elég ütemesen növekszik majd a hálózat, előbb-utóbb bevezetik az egyetemközi átjárhatóságot is. A

Facebooknak terjednie kell.

- És ideje hirdetőket keresnünk - Eduardo nem akarta, hogy ez a téma elsikkadjon. - Nyereséget kell termelni. Mark bólintott is, bár Eduardo le merte volna fogadni, hogy ebben a kérdésben nem teljesen értenek egyet. Mark is elfogadta ugyan, hogy valamiből fedezni kell a szerverek bérleti díját, a nyereség viszont a legkevésbé sem érdekelte. Eduardo másképp vélekedett.

Ő ugyanis egyre inkább úgy érezte, ez a weboldal még sok pénzt hozhat nekik. A szobában csoportosuló válogatott lúzerarcok láttán pedig szinte biztosra vette, számukra nem létezik akadály.

* * *

Négy órával később Eduardo dobogó szívvel tántorodott előre, olasz bőrcipője megcsusszant a vécéfülke linóleumpadlóján. A magas, vékony ázsiai lány szoknyája derékig felcsúszott, ő maga pedig meztelen lábát Eduardo derekára kulcsolva, ívbe feszült testtel hagyta, hogy a fiú a fulke falának préselje. Eduardo keze mohón kutakodott a kigombolt fehér blúz alatt, kitapintotta a selymes, piros melltartót, ujjai eljátszottak a hetyke, gömbölyű mellek feszes, karamellszínű bőrén. A lány ziháló ajka lassan Eduardo nyakához ért, nyelvével ízlelgette a fiút. Eduardo egész testében reszketve rándult

előre, még szorosabban a falhoz nyomva a lassan rátáncoló lányt. Belecsókolt a fülébe, mire a lány újra zihálni kezdett...

Hirtelen máshonnan is hangok hallatszottak. Nagy káromkodás és nevetés közepette valami erőteljesen a szomszéd fülkét az övéktől elválasztó hideg alumíniumfalnak csapódott. Egy pillanat múlva azonban a nevetést elhaló nyögdecselés és cuppogás váltotta fel. Eduardo vigyorogva nyugtázta, hogy Mark és ő mostantól a közös weboldalon túl egy közös élménnyel is gazdagabbak. Bár a Widener Könyvtárhoz képest valóban sehol sincs, kezdetnek azért a kollégiumi férfitánc se rossz.

Amint a szomszédos fülkéből áthallatszó őrzőngés közepette újfönt a derekára tapadt lánnyal kezdett foglalkozni, Eduárdot óhatatlanul megmosolyogtatta az agyán átsuhanó felismerés.

Groupie-jaik vannak.

Egyben revideálnia kellett korábbi nézeteit: számítógépes programokkal is kitűnően be lehet csajozni.

Úgy tett, mintha teljes egészében lekötnék a névjegykártyatartó laminált lapjai, barna kontya ütemesen bólogatott lapozás közben, ám fakó zöld szemének apró villanásai mégsem kerültek el Tyler figyelmét. A nő az asztal fölött időről időre akaratlanul is az előszoba kényelmetlen kanapéján szorongó fiúkra pillantott. Tyler nem haragudott rá, hiszen szegény nő mintha egyidős lenne az épülettel. Ha egy egyptéjű ikerpár látványa valamelyest is felderíti szerencsétlent, hát Winklevosséknak megvolt a napi jócselekedetük. Ha tudták volna, hogy ez előreviszi az ügyüket, isten bizony egyformába öltöznek Cameronnal, akárcsak ovis korukban. Bár a csíkos pizsama és az alvómaci talán nem egészen a Harvard rektorának előszobájába való viselet. Az öltöny-nyakkendő jobb ötletnek tűnt, a titkárnő pedig nem zavartatta magát. Minden igyekezete ellenére sem leplezhette, hogy folyamatosan őket nézi. És egyébként is, ki a fene használ manapság papíralapú névjegykártyatartót?

Ami azt illeti, Tyler az elmúlt hét eseményei után bármiféle rájuk irányuló figyelmet hálásan fogadott. Elege volt abból, hogy levegőnek nézik őket. Először is ott volt a Pforzheimer-ház nevelőtanára, aki némi kezdeti együttérzés után egy csapásra átpasszolta az egész ügyet a fegyelmi bizottságnak. Aztán jöttek a fegyelmi bizottság dékán urai, akik szintén rendkívül együttérzően átolvasták a tízoldalas panaszáradatot, majd úgy döntöttek,

** Jelentése: igazság, a Harvard Egyetem mottója (a ford.)*

ez nem az ő hatáskörük.

Végül pedig ott volt maga Zuckerberg, aki elképesztő hantát vágott le a válaszlevelében, többek között azt állítva, hogy a január 15-i megbeszélésükig neki se kezdett a thefacebook.com-nak, ami legalábbis furcsa, különös tekintettel arra, hogy a domain-nevet január 13-án jegyezték be. Zuckerbergnek még ahhoz is volt pofája, hogy megjegyezze, ő ingyen és bérmentve, pusztán felebaráti szeretetből hozta létre a weboldalát, nem úgy, mint az ikrék.

A srác válaszlevele annyira kiakasztotta Tyleréket, hogy személyesen akartak beszélni Markkal. Felváltva gyözködtek e-mailben és telefonon. A srác egy idő után rá is állt, de valamiért csak Cameronnal volt hajlandó találkozni. A megbeszélés végül teljes egészében kútba esett, és azóta egy szót se váltottak. Ezt Tyler nem is bánta különösebben, tudván, hogy Mark szavára nemigen lehet adni. Hiszen ha egyszer már a szemükbe hazudott, ki garantálja, hogy a következő személyes találkozásukkor nem ugyanez lesz a helyzet?

Végül aztán itt kötöttek ki, a Massachusetts Hall körörszaki kanapéján, a titkárnő bémész tekintete előtt. Tyler számára az egész hely ősréginek tűnt. Az 1720-as építésű Massachusetts Hall valóban a Harvard Yard legöregebb épülete és egyben az ország legelső egyetemi épületeinek egyike volt. Szemben, a University Hall előtt állt John Harvard legendás szobra, amelyet az idegenvezetők csak „a három hazugság szobraként” mutogattak a

továbbtanulás iránt érdeklődő középiskolások és szüleik örökösen arra csatangoló hordáinak. A szobor talapzatába vésett „John Harvard, alapító, 1638” felirat valóban az utolsó szóig hazugság volt: a szobor nem John Harvardot ábrázolta, Harvard nem tartozott az egyetem alapítói közé, az alapítás éve pedig 1636. A Borostyán Liga többi egyeteme mégis előszeretettel üzött csúfot a szoborból. Amerikai-foci-találkozókon például a dartmouthosok általában zöldre festik, a yale-esek meg kékre, sőt még a yale-es bulldogot is az ölébe ültetik. Minden egyetemnek megvannak a maga babonái. A harvardi diákok szerint például szerencsét hoz, ha az ember az éjszaka közepén a szobor lábához hugyozik.

Tyler már-már elgondolkodott, nem kellett-e volna nekik is kipróbálniuk ezt a módszert, mielőtt a diákokat jelentéktelenné zsugorító a Massachusetts Hallba lépnek. Minden szerencsájukra szükségük volt. A Harvard rektorától audienciát kieszközölni már önmagában sem csekély fegyvertény. Minden kapcsolatukat megmozgatták, próbálkoztak családon, porcikon, barátok barátain keresztül. A rektor élet és halál ura volt az egyetemen. Előszobája már önmagában leküzdhetetlen rettegéssel töltötte el az oda belépőket.

A titkárnő asztalán hirtelen megcsörrenő telefon hangjától Tyler kis híján leesett a kanapéről. A nő felmarkolta a kagylót, majd a fiúk felé biccintett.

- A rektor úr várja önöket - mutatott a jobboldalt álló ajtó felé.

Tyler nagy levegőt véve követte testvérét a megadott irányba. Cameron a kilincs rézgombjáért nyúlt, Tyler

pedig segélykérő mosolyt eresztett meg a titkárnő felé, aki visszamosolygott rá. Ez is valami.

A rektori iroda kisebb volt, mint várták, a berendezés viszont nem hazudtolta meg önmagát. A falak mentén könyvespolcok sorakoztak, előttük irdatlan mahagóni asztal, antik kinézetű dohányzóasztalkák, perzsaszőnyeg, rajta kisebbfajta ülőgarnitúra. A mahagóni asztalon Tyler Dell számítógépet vett észre. Nagy vívmány volt ez a gép, az első a rektori irodában. Larry Summers elődje, Neil Rudenstine ki nem állhatta az elektronikai szerkezeteket, a számítógép pedig végképp elfogadhatatlan lett volna számára. Summers informatikai érdeklődése éppen ezért jó jelnek számított. Legalább van esélye felfogni a problémájuk lényegét. Tylernek elég volt egyetlen pillantást vetnie az antik dohányzóasztalkák felé, hogy megtudja, miféle ember is a rektoruk. A kötelező családi fotók mellett Bill Clinton és Al Gore mosolyogtak saját kezűleg aláírt fényképeikről. Mellette bekeretezett egydolláros Summers aláírásával, az Amerikai Egyesült Államok kincstárnokaként töltött időszak emlékére. Az MIT-n, azaz a Massachusettsi Műszaki Egyetemen diplomázott, közgazdasági doktori fokozatát a Harvardon szerezte, majd huszonnyolc éves korában ő lett az egyetem történetének legfiatalabb kinevezett oktatója. Washingtoni kitérője után visszajött a Harvardra, immár az egyetem huszonhetedik rektoraként. Impozáns karrier, szó se róla. Tyler tudta, hogy ha bárki, hát Summers mindenképp helyrebillentheti az ügyüket.

A rektor börszékhelyben ült az íróasztalnál, fülén telefonkagyló. Pár méterrel távolabb ülő személyi titkára csinos, negyvenes fekete nő volt, régimódi nadrágkosztümje remekül illett a berendezéshez. A nő intett az iktaknak, hogy jöjjenek be, majd az asztal előtt álló két székre mutatott.

Summers, fülén a telefonnal, végigmért a letelepedő fiúkat, majd még jó pár percig halkan beszélt a kagylóba. Tyler úgy képzelt, talán az előadó körútjárói hazafelé repülő Bill Clintonnal vagy az erdő mélyén búslakodó Al Gore-ral cseveg.

Summers végül letette a telefont és rájuk nézett. Pufók arca fölött már ritkulni kezdett a haja, álla szinte teljes egészében a tokájába olvadt, gombostűfej méretű szeme kutatva pásztázta az iktakket.

A rektor párnás kezét lassan előrenyújtva aktacsomót csipentett fel két ujja közé. Tyler azonnal látta, az aktacsomó nem más, mint az ő tízoldalas beadványuk, amelyben töviről hegyire beszámolnak Markkal való megbeszéléseikről, valamint Divya első e-mailjétől egészen a Crimsonban megjelent Facebook-cikkig részletesen felvázolják együttműködésük szakaszait. Nem kevés munkájuk fekszik ebben az iratkötegben, és igazán reménykeltő volt látni, hogy fáradozásuk eredménye egészen a rektor asztaláig eljutott.

Az ezt követő néhány perc eseményei azonban teljesen váratlanul érték az iktakket. Summers a csücskénél fogva szó nélkül meglengette az irományt, mintha legalábbis undorodna tőle, majd újfent hátradőlve feltette a lábát az

asztalra, és leplezetlen ellenszenvvel méregette tovább az ikreket.

- Mit keresnek itt?

Tyler fülig vörösödve krákogott, majd segélykérő pillantást vetett a fekete titkárnő felé. A titkárnő kötelességtudó-an jegyzetelt, Summers kérdése már ott díszelgett a nő előtt fekvő vonalas füzetlap tetején.

Tyler most a rektort nézte. Szinte tapintható volt a levegőben a fickóból áradó megvetés. Tyler a hurkás ujjak között fityegő iratcsomó első oldalára mutatott, amelyen Cameronnal együtt röviden összefoglalták a helyzetet a rektor számára.

*Lawrence H. Summers úrnak,
a Harvard Egyetem Rektorának*

Tisztelt Rektor Úr!

Alulírott Cameron Winklevoss, Divya Narendra és Tyler Winklevoss negyedéves hallgatók olyan ügyben szeretnénk beszélni Önnel, amellyel hiába kerestük a Fegyelmi Bizottságot. Panaszt kívánunk tenni egy másodéves hallgató ellen, mivel az bizonyítottan megszegte az egyetem Etikai Kódexében foglaltakat, amennyiben nem felelt meg a diákok közötti tisztességes és őszinte viselkedés követelményének. „Az egyetem vezetősége elvárja, hogy a hallgatók a hallgatói közösség többi tagjával tisztességes és őszinte módon viselkedjenek.” (Etikai Kódex)

Röviden összefoglalva, jelen tanév folyamán korábbi hallgatókhoz hasonlóan a szóban forgó hallgatót is azzal

az ajánlattal kerestük meg, hogy dolgozhat készülő weboldalunkon. O ebbe bele is egyezett, és kezdetét vette három hónapos munkakapcsolatunk. A három hónap folyamán azonban a megegyezésünkben foglaltak ellenére és anyagi megkárosításunk mellett, félreinformálás, csalás és/vagy egyéb, kártérítési kötelezettséget maga után vonó, büntetendő cselekmény elkövetése által hátráltatta a weboldalunk létrejöttét, mialatt tudtunk és beleegyezésünk nélkül saját rivális, www.thefacebook.com nevű oldalán dolgozott. Bár több esetben azt a visszajelzést kaptuk, hogy ügyünk megítélése kívül esik az egyetem hatáskörén, mégis úgy gondoljuk, egyetemi problémáról van szó, amennyiben a szóban forgó hallgató viselkedése egyértelműen megsérti a Természet- és Bölcsészettudományi Kar 1970. április 14-én elfogadott, diákjogokról és - kötelességekről szóló döntésében foglaltakat:

„Az egyetem hallgatóinak sorába lépő személy olyan közösség tagjává válik, amelynek legfőbb jellemzői a szólásszabadság, a szabad érdeklődés, a szabad és őszinte szellemiség, az emberi méltóság iránti tisztelet és az előremutató változások iránti nyitottság.”

Mint az egyetem első számú vezetőjét, Önt is tudósítani szeretnénk az Etikai Kódex megsértésének e minősített esetéről, amely oktatási intézményünk általános erkölcsi színvonalára is veszélyt jelent. Annak tudatában, hogy az ilyen és ehhez hasonló esetek következmény nélkül hagyása hosszú távon bomlasztó hatást gyakorolhat a hallgatói közösségre, tisztelettel kérjük a Rektor Urat, szíveskedjen bennünket ez ügyben a lehetséges

legrövidebb időn belül fogadni. Segítségét előre is köszönjük.

Tisztelettel:

Cameron Winklevoss

Divya Narendra

Tyler Winklevoss

negyedéves hallgatók

Néhány percnyi csend után, amelyben Summers legalább úgy tehetett volna, mint aki újra átfutja a levelet, Tyler végül köhécsegni kezdett.

- Azt hiszem, a válasz magától értetődő. Mark ellopta az ötletünket.

- És maguk most mit várnak tőlem?

Tyler szörnyülködve bámult a rektorra, majd a testvére felé fordult. Cameron se vágott értelmesebb képet, sőt egyenesen tátott szájjal nézett a Summers ujjai között fityegő iratokra.

Az egyre nagyobbakat pislogó Tyler meglepetését hirtelen harag váltotta fel. A rektor háta mögötti könyvespolcra mutatott, amelyen valóban ott sorakoztak az elmúlt évek Etikai Kódexei. Beiratkozáskor minden elsőéves kapott egy-egy példányt az egyetem általános szabálygyűjteményéből.

- Az egyetemi szabályzat szerint tilos a lopás - szólalt meg Tyler, majd gyorsan fel is mondta az Etikai Kódex vonatkozó bekezdését. - „Az egyetem vezetősége elvárja, hogy a hallgatók a hallgatói közösség többi tagjával tisztességes és őszinte módon viselkedjenek, és mind a magán-, mind a közösségi tulajdont tiszteletben tartsák.

A lopás, hűtlen kezelés, engedély nélküli használat vagy megkárosítás fegyelmi eljárást von maga után, amelynek legvégső következménye a hallgatói jogviszony megszüntetése lehet." Ha Mark besétált volna a szobánkba, hogy ellopja a számítógépünket, maga most biztosan kirúgná. Na, hát itt még valami ennél is rosszabb történt. Mark az ötletünket, a munkánkat lopta el. Az egyetemen mindenképpen közbe kell lépnie, hogy számon kérje rajta az Etikai Kódex megsértését.

Summers sóhajtván pottyantotta ki ujjai közül a paksamétát, amely Tyler szeme láttára landolt az asztalra halmozott színes zsonglőrlabdák mellett. A labdákat Summers a pletyka szerint az előző rektortól kapta ajándékba, célzasként arra, hogy a rektornak elsősorban ügyes zsonglőrnek kell lennie. Summers arc kifejezéséből ítélve a következő dobás eredményeképp az ikrek fognak repülni, mégpedig nagy ívben.

- Elolvastam a beadványukat és Mark válaszát is. Nem gondolnám, hogy ez az egyetem ügye.

- De az Etikai Kódex... - szólt közbe Cameron szemlátomást megfelelkezve arról, hogy a munkájukat sárba tipró, malacképű emberke történetesen a Harvard Egyetem rektora. - Mit érnek a szabályok, ha nem tartatják be őket?

Summers csak a fejét rázta, amitől állkapcsa is heves rángásba kezdett, mintha valami hirtelen kitörő vihar magasba tornyozta volna arcának hájhullámaikat.

- Maguknak elsősorban az egyetemmel szemben kell tisztességesnek lenniük. A többi intézzék el egymás között. Ez a maguk ügye és Mark Zuckerbergé.

Tyler alatt mintha a föld nyílt volna meg. Elárulták. A saját rektora, a saját egyeteme, a saját rendszere. Eddig azt hitte, a Harvard világát a becsület és a rend tartja össze. Mire ennek a világnak az állítólagos feje egyszer csak közli vele, hogy szó sincs semmiféle összetartásról, minden lúzer oldja meg az életét úgy, ahogy tudja. Mark talán valóban hacker, de ez nem Summers problémája.

- De az egyetemnek be kell tartatnia az Etikai Kódex szabályait ...

- Az egyetem nincs felkészülve az efféle helyzetekre. Pusztán hallgatók közötti szakmai vitáról van szó.

- És mit javasol, rektor úr? - kérdezte lemondóan Tyler. Summers párnás vállán megrándult az ing, mintha valami állatka szorult volna alá. Hallgatása elárulta, édes mindegy neki, mihez kezdenek az ikrek.

- Egyezzenek meg. Vagy ha nem sikerül, keressenek jogorvoslatot.

Tyler tudta, mit jelent mindez. Vagy beszéljenek szemtől szemben, ami, ugye, eleve kizárt, hiszen Mark szemrebbenés nélkül a képükbe hazudik, vagy, ami még ennél is rosszabb, pereljük be a srácot.

Nyomasztó élmény volt. Az egyetem rektora közli velük, hogy egyedül vannak. A vezetőség mossa kezeit. A thefacebook hallgatói ügy. Mark népszerűsége az oldallal együtt napról napra növekszik, és a rektor még adja is alá a lovat.

Talán Summers el se hitte, hogy valós okuk van panaszra. Talán bedőlt Mark válaszlevelének, amiben a srác megírja, hogy a két oldal között semmiféle hasonlóság nincs, és az ikrek csupán azért dühösek rá,

mert megelőzte őket. De az is előfordulhat, hogy Summers egyszerűen tojik az egészre. Tyler felállt, mivel a rektor gyakorlatilag kizavarta őket. Nem maradt más hátra, gondolta, mint hogy ők maguk kapják el Markot. Amint testvérével a nyomában kifelé igyekezett a szobából, Tyler még egy utolsó pillantást vetett az újabb telefonálásba kezdő pufók emberre. Örökre emlékezetébe égett ez a kép, gyermeki ártatlanságának utolsó pillanata. Ha igaz, ha nem, Tyler Winklevoss számára Mark Zuckerberg közönséges ötlettolvaj volt. És a Harvard felől akár meg is úszhatja a dolgot.

*What a longstrange trip it's been...**

Bár akkor még senki sem sejtette, hogy az a bizonyos délelőtt egyszer még bevonul a történelembe, mégsem nehéz utólag elképzelni, hogyan is indult Sean Parker eleinte átlagosnak tűnő napja 2004 márciusában. Egy dallam ébresztette, ami a dobhártyáján át beszivároghatna hihetetlen sebességgel villódzott idegpályáinak útvesztőjében, és egyhamar megszállta a szürkeállományát is. Parker elvigyorodott, mint ébredés után mindig, és tekintetét a fehér mennyezetre szegezve próbálta kitalálni, hol is lehet. What a long strange trip it's been. Az álom utolsó morzsáit is kitörölte a szeméből, majd nyújtózkodva megérintette a hatalmas pehelypárna hűvös plüssszővét, és ettől egyszerre be is villant minden.

Pasztellszínű szoba ágyán feküdt, feje szinte elsüllyedt a párnában. A puha huzatot elöntötték szőkésbarna hajának kócos dugóhúzó-tincsei.

Parkeren póló és tréningnadrág volt, de csak azért, mert egyelőre reggel hat körül járt az idő. Armani öltönye, szűk szárú, koromfekete DKNY farmere és divatos szabású Prada inge a fürdőszobaajtó akasztóján lógott. What a longstrange trip it's been. Parker arcán széles, már-már fülig érő vigyor ömlött végig. Tudta már, hol van, ahogy azt is, jobb helyen talán nem is lehetne. Sean Parker számba vette szobája berendezését az öltözőasztalkától kezdve a számítógépes könyvek alatt

*A Grateful Dead együttes 1977-ben kiadott albumának címe. (a ford.)

roskadozó polcokon és a sarokban álló olvasólámpán át egészen az apró éjjeliszekrényen szunnyadó laptopig. A padlón, a könyveken, még a lámpán is ruhák hevertek, Sean mégsem zavartatta magát, hiszen a legtöbb közülük őhöz tározott. Az idegen ruhadaraboknak pedig mindegyike feltűnően szexi volt. Parker a fodros melltartó és a mininek is rövid szoknya mellett ujjatlan pólót és trendi övet pillantott meg. Így öltözködnek a diáklányok Kalifornia-szerte, még itt északon is, ahol a pálmafák több ködöt látnak, mint napsütést. Hál' istennek az se zavarja őket különösebben, hogy alma materük az ország egyik elit egyeteme. És persze mind szőkék. A balhézős barnákat vigyék csak a Borostyán ligások, a nyugati part a szőke tündérek birodalma.

Sean felkönyökölt. Nem tudta volna megmondani, miféle lány ruhái hevernek szanaszét a szobában. Vagy valamelyik lakótársának volt vendége, vagy neki. Azt se tudta, miért éppen az ő szobáját öntik el a női ruhák.

Talán ismeri a lányt, talán nem. A lány viszont alighanem ismeri őt, vagy legalábbis azt hiszi. Úgy tűnt, Sean Parkért minden stanfordi diák ismeri. Ami elég vicces, tekintve, hogy ő maga nem is jár oda. Ez a bérház is tele volt stanfordos lakókkal, hiszen az épület, közvetlenül az egyetem mellett lévén, leginkább a kollégium afféle nyúlványának számított. Sean azonban sose járt a Stanfordin. Sőt, más egyetemre sem. Ennek ellenére a Stanford egyik legismertebb arca volt.

Ha hajdani üzlettársával, Shawn Fanninggel nem is vehette fel a versenyt népszerűség tekintetében, de azért

akik ismerték a sztorit, azok tudták, amit tudtak. Két kamasz, akik az első fájlcsere oldala, a Napster létrehozásával örökre átírták a lemezpiac törvényeit. Az oldal „megosztás” funkciójának segítségével az egyetemisták bármilyen zenéhez ingyen és bérmentve hozzájuthattak anélkül, hogy ezért ki kellett volna mozdulniuk a kollégiumi szobájukból. A korszakalkotó találmánynak bizonyuló Napster ha kicsit talán durván is, de mindenképp tarolt.

Az oldal, amit annak idején chates haverjával, az akkor még szintén gimis Fanninggel együtt alapítottak, nem annyira üzleti vállalkozás, mint inkább forradalom volt. A Napster ingyenessé tette a zenehallgatást. Segítségével a fiatalok számítógép birtokában gyakorlatilag bármihez hozzájuthattak, amit csak szemük-szájuk kívánt. Szabadság, ez a buli lényege. Ez volna az internet lényege is, nem?

A lemezkiadók persze másképp gondolták. A szemetek totálisan rászálltak Seanékra, akik persze megpróbálták kitartani, de hát sejthető volt, meddig bírják a túlerővel szemben. Sokan egyenesen Seant tartják felelősnek a Napster bukásáért, mivel kiszivárgott e-mailjei elég alaposan a lemezkiadók malmára hajtották a vizet. Forrófejú szókimondása a Napster jövőjébe került. De hát Sean Parker már csak ilyen. Ami a szívéen, az a száján.

Nem bánta meg. A megbánás kibaszottul nem az ő stílusa.

Persze, be is depizhetett volna a Napster összeomlásától. Vagy hazafuthatott volna anyuci-apuci védőszármányai alá.

De nem, Sean Parker ehelyett az első adandó alkalommal visszapattant a szilíciumparipára. Alig telt el néhány év, amikor két legjobb barátjával újra fájlcsereelő rendszeren törték a fejüket, ez alkalommal azonban az elektronikus címtárakra koncentráltak. Ez a program is ingyenes információ-frissítő rendszernek indult, de lassanként, félig-meddig önműködően, online névjegytárrá nőtte ki magát. Plaxónak hívták.

Aztán, Sean szemszögéből nézve, ezt is letarolták. Mármint nem magát a céget, hiszen a Plaxo él és virul, a bevétele pedig azóta talán milliósra növekedett, ám Sean üzletének mondhatni lőttek. Kirúgták a saját cégéből - mégpedig elég csúnyán.

Csúnyán, mivel Sean saját meglátása szerint igazi főgonosszal került szembe. A James Bond-filmek hasonló figuráit is megszegyenítő, titokzatos walesi fickó bankszámlájával már csak a megalomániája vetekedhetett. A kockázati tőkebefektetők bevonásának végzetes ötlete eredetileg Sean agyából pattant ki, aki abban a tévhitben élt, hogy egyrészt a cégének szüksége van pénzre, másrészt ő majd tudni fogja, hogyan bánjon a kockázati tőkebefektetőkkel. Michael Moritz azonban nemcsak amolyan átlagos befektető, hanem a Sequoia Capital nagyágyúja, a Szilícium-völgy dollárkirályainak egyik leghatalmasabbika volt. A Yahoótól és a Google-től besöpört irdatlan nyeresége láttán többé senki sem mert kifogást emelni a módszerei ellen.

Sean szemében Moritz zárkózott, titokzatos és enyhén szólva mániákus volt. Az első pillanattól fogva mindenen összerúgták a port. Sean szabad szellemű ifjú titán volt,

míg Moritzot kizárólag a pénz érdekelte. Alig egy évvel a Sequoia beszállása után Moritz szemlátomást úgy döntött, Seannak ideje volna megválnia saját alapítású cégétől. Parker tiltakozásának eredményeképpen a dolog befektetői puccsal fenyegető ádáz küzdelemmé fajult. Sean kénytelen volt rájönni, hogy ezt a csatát elvesztette. Úgy tűnt számára, két legjobb barátja, hajdani alapítótársai megadták magukat Moritz és a vezetőség nyomásának, így nem maradt más hátra, mint hogy távozását a tulajdoni részének azonnali készpénzbeli kifizetéséhez kösse. Erre a Sequoia daráló-üzemmódba váltott. Sean szinte biztosra vette, hogy Moritz a főgonoszok jó szokása szerint ráállított valakit, aki az összegyűjtött kompromittáló infó segítségével majd távozásra bírja.

A lakásából kilépő Seant lesötétített ablakú kocsik kezdték követni, a telefonvonal néha furcsán kattogott beszélgetés közben, mobilján pedig névtelen hívások jelentek meg. Egyre ijesztőbbé vált a dolog.

Végül talán tényleg találtak is valamit. A vele egykorú srácokhoz hasonlóan Sean is szeretett bulizni, és erre a Napster és a Plaxo sikerének köszönhetően elég gyakran adódott lehetősége. Na és persze a lányokat se vetette meg. Nem, szentnek semmiképp sem lehetett nevezni. A Szilícum-völgy fenegyereke alig múlt húszéves, gyorsan járt az esze, de a szája is. Volt egy kis örült beütése, amit mások könnyedén félremagyarázhattak.

Szóval, talán találtak valamit, talán nem. A végeredmény Sean szempontjából mindenesetre az lett, hogy Moritz kidobta, kiutálta a saját cégéből. A saját teremtményét

kellett átpasszolnia annak a rohadéknak. Ráadásul Sean úgy érezte, a céggel együtt a két legjobb barátja is elveszett számára. Undorító, szálnalmas dolog, Sean szerint ráadásul még igazságtalan is. De hát ilyen az élet. Történnék ennél cifrábbak is a Szilícium-völgyben. A kockázati tőkéről meg csak annyit, hogy jó, ha van, de jobb, ha nincs.

A Szilícium-völgy azonban a csúfos plaxós vereség ellenére sem írta le Sean Parkért. Ellenkezőleg, növekvő előszeretettel cikkeztek az immáron kétszeres botrányhősről.

Nőket, márkás ruhákat, meg nem erősített drogos kalandokat emlegettek. Kokó, tabletták, meg még a jó ég tudja, micsoda. Sean lassan azon se csodálkozott volna, ha a fő internetes pletykalap, a Gawker címlapján egyszer csak szembetalálkozik saját magával, amint éppen intravénásán nyomja a főkabébi-vért.

Ez az egész fenegyerek-imázs hallatlanul nevetségesnek tűnt. Pláne azoknak, akik otthonról, a virginiai Chantillyből ismerték. Nyeszlett kissrác, aki földimogyoró-, darázscsípés-és kagylóallergiája miatt mindenhova adrenalin-injekciót cipel magával, meg inhaláló-készüléket, merthogy asztmás is. Szanaszét meredező, madárfészek-szerű haja afrónak is beillett volna. A „nyeszlett” tulajdonképpen erős túlzás, mondhatni, kétszer kellett megnézni, hogy egyszer észrevegyék. Komplet talajtorna-gyakorlatot mutathatott volna be egy franciaágyon. A Szilícium-völgy fenegyereke? Röhejes.

A padlón heverő fodros melltartó látványa újfent mosolyt csalt Sean Parker arcára.

Na jó, igaz, ami igaz. Van némi hajlama a hedonizmusra. Mint a kopók bizonyára kiszimatolták, nagy barátja a női nemnek. A női igennek még inkább. Szeret bulizgatni esténként. Már több szórakozóhelyről kirúgták. Na és persze egyetemre se jár. Amint kicsit felfutott a Napster, Sean hátat fordított a gimnáziumnak, és többé vissza se nézett.

De ettől még nem lett fenegyerek. Épp ellenkezőleg, ő volt a jófiú, mi több, a szuperhős. Leginkább Batmannek érezte magát. Nappal a vezérigazgatókkal és befektetőkkel tárgyaló Bruce Wayne, éjjelente pedig a Köpenyes Igazságosztó, aki ezúttal lelazult egyetemista képében próbálja megváltani a világot.

Bruce Wayne és Sean Parker annyiban különböztek csupán, hogy az utóbbinak egyelőre semmi pénze nem volt. A világháló életét forradalmasító két óriásvállalkozás létrehozója ott állt egy fitying nélkül. A Plaxo persze egyszer majd még jól hoz a konyhára, márpedig abból ő részesülni fog, akár tízmilliós tételben is. Vagy százmilliós, ki tudja? A Napster pedig, ha ugyan nem is szedte meg magát belőle, mindenképp megmutatta a világnak, kicsoda Sean Parker. Voltak, akik egyenesen Jim Clarkhoz, a Silicon Graphics alapítójához, a Netscape és a Healtheon létrehozójához hasonlították. Két nagy dobása már Seannak is volt. Egy harmadiktól a kettejük közötti párhuzam végképp megalapozottá válna.

Ami azt illeti, Sean már ki is szemelte a következő célpontot. Ezúttal valami végképp forradalmira vágyott. Persze így van ezzel mindenki, de Sean Parker már azt is tudta, mi lesz az. Megingathatatlan, szinte fanatikus hittel fordult a közösségi hálók felé.

Néhány hónapja már fel is kereste a Friendster üzemeltetőit, támogatókat szerzett nekik, sőt, olyan ismerőseinek is bemutatta őket, mint például a PayPal pénzelő Péter Thiel, aki maga is belefutott már a Sequoia-maffiába.

Ám úgy tűnik, Sean Parker mégsem a Friendsterrel vonul majd be újra a nettörténelembe. A hálózat már magától is eléggé kiépült, márpedig ő nem a cserepadra akar beszállni.

A Friendsternek ráadásul megvannak a maga korlátai. Ha jobban megnézzük, ez is csak sima randioldal, és ha kicsit szalonképesebb is, mint a Match vagy a JDate, végeredményben ugyanúgy a csajozásról szól.

Ott van még a felszálló ágba lévő újdonság, a MySpace, Sean azonban rövid szemrevételezés után ezt a lehetőséget is ejtette. Bár a saját funkcióját remekül betölti, Sean számára a MySpace a legkevésbé sem tűnt valódi közösségi hálónak. Oda ugyanis nem a társaság, hanem a saját feltűnési viselkedése miatt jelentkezik fel az ember. Virtuális játszótér exhibicionistáknak. Ide nézzetek, emberek! Ez itt a zenekarom, a humorestem, a monodrámám, a modellképeim, meg még a jó ég tudja, micsodám. Az ember felpakolja ide a haverokkal közös produkcióját, aztán reménykedik, hogy valami nagyfejes egyszer csak észreveszi.

Ha viszont a Friendster sima randioldal, a MySpace meg ingyenes önreklám-felület, akkor mi marad? Bár erre még Sean se tudta a választ, biztos volt benne, hogy valami eldugott zugban a következő Fanning már vadul dolgozik a közösségi hálók Napsterén. Neki pedig csupán nyitva kell tartania a szemét.

Sean Parker kibaszottul magasra állította magának a mércét. Nem adja milliárdos tételen alul. Ha a következő vállalkozása nem a jövő YouTube-ja vagy Google-ja lesz, meg se éri belekezdeni. A plaxós kaland annak idején nem alakult valami kedvezően.

Mostantól egymilliárd vagy semmi.

Sean érezte, amint erőre kap. Felült. Ideje folytatni a kutakodást. A matrac mellett álló éjjeliszekrényen nyitott laptop hevert egy rózsaszín női karóra társaságában.

Parker azonnal látta, hogy a gép nem az övé, valamelyik lakótársához vagy a hölgyvendégeikhez tarozhatott hát.

Mindenesetre még föl sem kellett kelni érte, így Sean nem sokáig habozott. Megnézi az e-mailjeit, és indulhat a nap.

Óvatosan az ölébe húzta a laptopot. A gép néhány pillanat múlva feléledt, Sean pedig látta, hogy a Stanford hálózatán át már csatlakozott is az internetre. Weboldal jelent meg a képernyőn. A laptop gazdája, bárki legyen is, nyilván online volt az éjszaka. Sean kíváncsian görgette lejjebb az egeret.

A látvány a teljes újdonság erejével hatott rá. Ami annál is furcsább, mivel Sean Parker számára nemigen létezett újdonság a világhálón.

Az oldalon alul-fölül halványkék csík futott végig. Nyilván valami portál volt. Baloldalt fénykép. Sean megcsodálta az elbűvölő mosolyú szőke lányt. Szinte elveszett a hihetetlenül kék szempárban. Majd feltűnt neki, hogy a kép alatti sorokban többet is megtudhat a lányról.

Neme nő, családi állapota egyedülálló, a férfiak iránt érdeklődik, és a barátait keresi. Ezután következett a már megtalált barátok és baráti körök listája, majd a lány kedvenc könyvei, az aktuális stanfordos tantárgyai...

A profil gazdája pár jellemző szót írt saját neve mellé, a csoporttársai pedig kommentálták. Szemmel láthatólag mindenki stanfordos volt, stanfordos e-mail címmel, vagyis a lány valódi, hús-vér barátai, nem csak holmi ismeretlenek, akik leginkább megdugni akarják, mint ahogy a Friendsteren divat, de nem is önjelölt tehetségek, mint a MySpace-en. Ez a lány tényleges baráti köre volt, csak éppen online. Méghozzá folyamatosan online. A közösségi háló a laptop alvó állapota közben sem szűnt meg működni. Dinamikus rendszer volt.

Folyamatos.

Egyszerű.

Gyönyörű.

- Anyám, borogass! - dünnyögte magában Parker. Hiszen ez zseniális! Nagyokat pislogott. Közösségi háló egyetemistáknak. Kézenfekvő célcsoport. A közösségi hálók egyik eddig legkevésbé érintett fogyasztói rétege. Pedig ez aztán a közösségi paradicsom! Az egyetemisták hallatlanul kiterjedt társasági életet élnek. Soha annyi barátja nincs az embernek, mint diákkorában. A

Friendster és a MySpace éppen ezt az aranybányát nem aknázták ki. Ez az oldal viszont... Telitalálat.

Sean pillantása megakadt az oldal alján díszelgő felsoron:

Készítette: Mark Zuckerberg

Parker elvigyorodott. Ez igen, ezt már szereti! Az oldal készítője, bárki legyen is, feltüntette a nevét a lap alján.

Néhány gomb megnyomása után Sean már a Google-ban keresgélt. A meglepően nagy mennyiségű találat főképp a Crimsonból, a Harvard egyetemi újságjából származott.

Az oldalt thefacebooknak hívták, és valami másodéves indította jó másfél-két hónapja. Négy nap múlva már az egész Harvard a hálózaton lógott. Mivel két hét alatt kis híján ötezer felhasználója lett az oldálnak, hamarosan más egyetemek felé is nyitottak. A felhasználók száma becslések szerint mostanra már majdnem ötvenezer.

Regisztráltak már a Stanfordról, a Columbiáról, a Yale-ről...

Aztakurva, ezt aztán a tempó!

Thefacebook, thefacebook, dünnögte maga elé Sean.

Miért nem csak simán „facebook”? Ez volt a mániája, az egyszerűsítés. Fejben mindig igyekezett megszabadulni a sallangoktól. Nem kis meglepetéssel vette észre, hogy ujjai már a gondolattól is automatikusan elkezdtek kisimogatni a lepedő ráncait. Sean Parker elvigyorodott saját magán. Oké, még kényszeres is. Szinte már látta a főcímet a Szilíciumvölgy pletykaoldalán, a Valleywage: Sean Parker, a Szilícium-völgy asztmás, földimogyoró-allergiás, kényszerbeteg fenegyereke már készül a következő nagy dobásra...

Most ugyanis pontosan ez fog történni. Felkeresi ezt a Zuckerberg gyereket, és megnézi magának. Ha valóban olyan használható, mint amilyennek tűnik, segít neki felfuttatni ezt a bizniszt.

Egymilliárd vagy semmi, punktum. Ennél kevesebb kész lebőgés lenne.

Napster, Plaxo. Eddig kettőből kettő.

Miért ne lehetne éppen a Facebook a harmadik?

- Jaj már, Eduardo, csak nem gondolod, hogy itt bárkit is érdekel az életkorunk?

A lány súlyosbító körülményként még fintorgott is. Eduardo gyilkos pillantást vetett feléje, de Kelly addigra már visszabújt a koktéllap mögé, ráadásul Mark is az italokat kezdte tanulmányozni. A lánynak talán igaza van, és tényleg senki sem kéri majd el az igazolványukat. De nem is ez a lényeg. A lényeg az, hogy Mark és Kelly látványosan tojnak az egész ügyre, Eduardo pedig lassan hülyét kap tőlük. Nem csak az étteremről van szó. Mark eddig az egész New York-i utat végigidétlenkedte. Kelly még hagyján, ő úgymint csak azért vacsorázik ma velük, mert éppen hazaugrott a családjához Queensbe. Mark viszont elvileg üzleti úton van.

Bár szálloda helyett barátoknál laktak, a kaját és a taxit mindig Eduardo állta. Egész pontosan a thefacebook gyorsan apadó bankszámlájáról fizették, amire Eduardo még három és fél hónappal azelőtt rátette a maga ezer dollárját. Az útiköltség tehát céges pénzből ment, vagyis Marknak legalább ezért illett volna komolyan vennie magát.

Erről azonban szó sem volt. Eduardo a maga részéről ugyan lebeszélte pár találkozót néhány potenciális hirdetővel, de sajnos nem arattak elsöprő sikert, és az se javított épp a helyzetükön, hogy Mark a megbeszélések felét végigaludta, a másik felében pedig némán ült a vért izzadó Eduardo mellett. Bár tárgyalópartnereik kivétel nélkül elismerően bólogtak arra a hírre, hogy a

thefacebook felhasználóinak száma a legutóbbi becslések szerint meghaladta a hetvenötezret is, mégsem mutatkoztak hajlandónak hirdetések formájában jelentősebb összeget fektetni az üzletbe. Nem fogták fel a lényegét, ráadásul az internetes hirdetés amúgy is kockázatos műfajnak számított. Nehéz volt megértetni velük, hogy a thefacebook teljesen máshogy működik, mint az eddigi hasonló oldalak. Hiába magyarázta Eduardo, hogy a Facebookon minden más oldalnál hosszabb időt töltenek az emberek. Az pedig, hogy a felhasználók többsége a regisztrációt követően rendszeres látogatójává válik az oldalnak, sőt, mintegy 67%-uk naponta bejelentkezik, szemmel láthatólag teljesen meghaladta a tárgyalópartnerek felfogóképességét. Talán több sikerrel jártak volna, ha Mark képes egy kicsivel is komolyabban venni a dolgot. De hát Mark még New York egyik puccosabb éttermében sem hajlandó megválni a rohadt kapucnis pulcsijától, a flip-flopjával meg egyre csak dobol az asztal alatt. Igaz, ma nem hirdetőkel fognak vacsorázni, de az üzlet akkor is üzlet, és Marknak nem ártott volna az alkalomhoz öltöznie. Vagy legalább egy kicsit trendibben, hogy ne lógjon ki így a tömegből.

A mesterszakács Jean Georges legújabb, „66” névre keresztelt kínai étterme nemrég nyílt New York történelmi Tribeca kerületében, a Leonard Street 66 alatt található Textilé Building földszintjén. Eduardo soha nem járt még ilyen elegáns kínaiban. A bejárat nagy részét elfoglaló, három és fél méter magas, ívelt üvegfaltól a konyhát eltakaró óriási akváriumig az egész

belső tér elképesztően letisztult, modern és minimalista volt. Bambuszpadló, tejüveg térelválasztók a hall bőr ülőgarnitúrái között. Negyvenfős ebédlőasztal, mellette újabb tejüveg fal, amelyre kirajzolódott a mögötteserénykedő pultosok alakja. A plafonról lógó vörös kínai selyemdrapéria ellenére az egész hely inkább keverék volt, mint ázsiai, legalábbis Eduardo megítélése szerint. Vendégük szemmel láthatólag késett, így ők hárman megkezdték a rendelést. Konfitált süldőlapockát kértek mogyoróhagymával és gyömbérrel, vöröstonhal-tatárt, gyömbéres borban párolt homárollót és libamájpástétommal töltött óriás garnélagombócot. Eduardo barátnője szemlátomást nem jött lázba az ételektől, és saját bevallása szerint csak a desszertrendelést várta, amikor végre kihozathat magának egy adagot az étterem miniatűr kínai ajándékdobozba csomagolt házi fagyijából. Bár talán a fagyi se érdekelné többé, ha a pincérek egyike valami csoda folytán hajlandó volna alkoholt is felszolgálni nekik.

Ha nem is ő élete párja, Kelly mindenesetre magas és vékony, ráadásul Eduardónak egészen a vécés epizód óta sikerült megtartania. Alice már rég lelépett Mark mellől, nem mintha Markot ez különösebben izgatta volna. Jelenleg azonban nem Kelly volt Eduardo minden gondolata. Jövetelük oka és várva-várt vendégük személye jóval nagyobb fejtörést okozott neki. Eduardo ugyan eredetileg sem tudott túl sokat Sean Parkerről, internetes kutakodásai során azonban még annyira sem sikerült megkedvelnie. Parker Szilícium-

völgyi arc, vállalkozó és befektető, aki már két internetes óriáscéggel is elég látványosan összerúgta a port.

Eduardo számára mindenesetre vadembernek tűnt, ha ugyan nem egészen közveszélyesnek. Fogalma sem volt, miért hívta ide őket a srác és mit akar tőlük. Azt azonban biztosan tudta, hogy ő a maga részéről semmit sem akar Sean Parkertől.

Farkast emlegetnek, kert alatt jár, tartja a mondás, és csakugyan, Eduardo nyomban észre is vette az ívelt üvegbejárat mögül előlépő Parkért. Nem volt különösebben nehéz dolga, hiszen a srác egész kis műsort vágott le; fel-alá pattogott az étterem falai között, mint Taz a Bolondos dallamokból. Úgy tűnt, az égvilágon mindenkit ismer. Nagyot köszönt a portáslánynak, majd megölelte az egyik pincérnőt. Aztán kezet rázott egy öltönyös figurával, és megborzolta a fickó kisfiának a haját, mintha legalábbis családi barátok lennének.

Atyaég, ki ez a figura?

Amikor Parker végül az ő asztalukhoz lépett, vigyorát talán vicsornak is lehetett volna nevezni.

- Sean Parker. Bizonyára ti vagytok Eduardo és Kelly. Na és persze Mark.

Az asztal fölött egyenesen Mark felé nyúló Parker láttán Eduardo képtelen lett volna nem figyelni barátja hirtelen felragyogó arcára. Mark szemében áhítatos rajongás tükröződött. Eduardo úgy találta, barátja legalábbis istenként tiszteli új ismerősüket.

Erre persze hamarabb is gondolhatott volna. A Napster minden geek bálványa, a világ hackereit egyesítő harc jelképe volt. Bár a hackerek ezt a csatát végül

elvesztették, mégiscsak történelmi jelentőségű fegyverténynek számított. Sean Parker pedig nemcsak túlélte, de tovább is lépett a következő világsiker, a Plaxo felé. Eduardónak azonban nem sokáig kellett Sean Parker korábban kiguglizott élettörténetének felidézésével vesződnie, mivel a srác maga kezdett saját hőstettei ecsetelésébe, miután helyet foglalt Kelly mellett, és italt rendelt ez egyik arra járó pincérnőtől, aki természetesen szintén régi ismerőse volt.

Sean ontotta magából a történeteket. Úgy tűnt, le se lehet löni.

Mesélt napsteres harcáról, majd a jóval undorítóbb plaxós ügyletről is, amiben kis híján otthagyt a fogát. Nem titkolózott. Elmondta, miféle törvények uralkodnak a Szilícium-völgyben és mekkorákat szoktak bulizni Los Angelesben vagy a stanfordosokkal. Mesélt a milliárdossá vált barátairól és azokról is, akik még mindig csak keresik a nagy lehetőséget. Történetei nyomán izgalmas világ bontakozott ki, és Eduardo azonnal látta, Mark lépre is ment. Barátja úgy nézett Parkerre, mintha az étteremből egyenesen a reptérre követné a legközelebbi kaliforniai járáshoz.

Kiselőadásának legalábbis átmenetileg végére érve Parker Eduardóékat kezdte kérdezgetni a thefacebook aktuális helyzetéről.

Eduardo már éppen sorolta volna azt a huszonkilenc egyetemet, ahova eddig bejutottak, ám Parker egyenesen Mark felé fordulva a terjeszkedési stratégiáik felől kezdett érdeklődni.

Eduardo bosszúsan hallgatta barátja fellengzős választ. Mark példaképp a Baylor-esetet hozta fel. A kis texasi egyetem eredetileg nem akart csatlakozni a thefacebookhoz, mondván, hogy nekik már megvan a saját belső közösségi hálójuk. Így hát a direkt támadás helyett Markék a környékbeli egyetemeket kezdték célba venni. A bayloros diákok végül annak láttán, hogy százötven kilométeres körzetben az összes barátjuk fent van a hálózaton, gyakorlatilag könyörögni kezdtek a thefacebook bevezetéséért. A Baylor belső közösségi hálója napokon belül eltűnt a süllyesztőben.

Seant szemmel láthatólag lázba hozta ez a történet. Még meg is toldotta pár idézettel a Stanford iskolaújságjának március 5-ei cikkéből: „Üresek az előadók. Senki sem készül az óráira. A hallgatók naphosszat megbűvölve bámulják a számítógépük képernyőjét. Tombol a thefacebook.com örület.” A cikk megjelenését követő huszonnégyszer órán belül a hallgatók 85%-a csatlakozott a hálózathoz.

Mark szemlátomást teljesen odavolt attól, hogy Sean Parker még utána is olvasott. Sean pedig, úgy tűnt, örül az újabb rajongójának. Kétségtelen, azonnal egymásra kattantak. Ami Eduárdot illeti, Sean nyilván őt se akarta volna kihagyni, ám figyelmét nagyrészt mégis Mark kötötte le. Talán az informatika-mániájuk volt a közös pont, bár Eduardo számára Sean a legkevésbé sem tűnt tipikus gépgurunak. Persze volt benne valami abból is, de elég megjátszottnak tűnt, mintha legalábbis holmi tévéshowban kellene előadnia a geeket. Nem csupán a márkás cuccai meg a felpörgött stílusa miatt. Az egész

éttermet az ujja köré csavarta. Igazi showman volt, mégpedig a legügyesebb fajtából. Ezek után már gyorsan telt a vacsora, bár Eduardo így is örökkévalóságnak érezte, és kis híján felujjongott, amikor Kelly végre megkapta a fagyiját. Amint kiürültek a kínai ajándékdobozkák, Sean fizetett, megígérte Marknak, hogy hamarosan újra felkeresi, majd szedelődzködni kezdett. Egy szempillantás múlva a kerengő dervis már nem volt sehol. Ahogy jött, éppen olyan gyorsan távozott is.

* * *

Tíz perccel később Eduardo már Markkal együtt ácsorgott az étterem előtt, vadul integetve annak reményében, hogy sikerül taxit fognia. Kelly elment Seannal és a srác barátnőjével valami közeli bárba, ahol közös ismerősök várták őket. Eduardo majd később csatlakozik hozzájuk, de addig még el kell intéznie egy-két telefont, újabb hirdető reményében. Nem adja fel, bármi történjék is.

Integetés közben Eduardo Markra sandított. Barátja arcáról továbbra sem tűnt el a fanatikus ragyogás. Ha személyesen már nem is volt jelen, Parker szelleme kétségtelenül közöttük maradt.

- Igazi sárkányfűárus - jegyezte meg kijózanító hangon Eduardo. - Befektető. Nem sok szükségünk van rá. Mark némán vállat vont. Eduardo elkomorodva látta, hogy minden szava falra hányt borsó. Ha tetszik, ha nem, Mark isteníti Parkért.

Bár ez egyelőre mindegy is, gondolta Eduardo, hiszen Parker aligha fog nagyobb összeget hozzájuk vágni. A srácnak Eduardo tudomása szerint ugyanis nem nagyon volt pénze. Márpedig a thefacebooknak pénz kell. Muszáj megnövelni az egyre terjeszkedő hálózat szerverkapacitását. Ráadásul arra jutottak, fel kéne venniük még néhány embert, akik segítenének a programozásban. Az állásokat ugyan gyakornoki pozícióként hirdetik meg, de valamennyi fizetség azért így is jár majd a munkáért. Így aztán holnap új bankszámlát fognak nyitni a thefacebooknak. Eduardo ez alkalommal tízezer dollárt fektet az üzletbe. Mivel Mark vagyona gyakorlatilag a nullával egyenlő, egy darabig még Eduárdéra kell támaszkodniuk.

Ha Parker maga nem is tőkepénzes, biztosan vannak kapcsolatai a kockázati tőkebefektető cégeknél. Eduardo tehát végre valami hasznát is látta Mark anyagiak iránti teljes érdektelenségének. Barátja elsősorban a buli kedvéért csinálta ezt az oldalt. Márpedig a hirdetési bevétel nem buli. A kockázati tőke sem. Öltönyös-nyakkendőös pénzeszsákok - nem buli. Eduárdónak legalább amiatt nem kell aggódnia, hogy Mark egyhamar bedőlné valami kockázati tőkebefektetőnek.

Ezzel együtt Eduardo képtelen volt kivenni a fejéből, hogy Mark számára Sean Parker az etalon, akárhány befektető haverja van is. Igyekezett minél kevesebbet gondolni erre. Végül is aggodalomra semmi ok, minden a legnagyobb rendben. Az emberek imádják a thefacebookot.

Előbb-utóbb persze ki kell majd találni, hogyan húzhatnának hasznát a dologból, mégpedig Sean Parker segítségével. Eduardo gyanította, hogy nem Parker az egyetlen, aki felfigyelt kis vállalkozásukra. Talán csak idő kérdése, és jönnek a nagykutyák is, akiknek többre telik majd egy szimpla vacsoránál New York egyik puccos éttermében.

- Jaja, ott a következő.
- Most szórakozol.
- Nem, oda nézz!

Eduardo először hősiesen megpróbált nem hátrafordulni. Minden figyelmét a közepes méretű előadó katedráján fel-alá járkáló szakállas, mákos hajú professzorra összpontosította, persze teljesen sikertelenül. Már csak azért sem volt sok esélye, mert azt se tudta, eszik-e vagy isszák a tantárgyat, amire beült. Ugyanis már megint Mark egyik tökéletesen kínai, haladó programnyelvekről szóló óráján voltak. A thefacebook lassanként a tanulás helyére is kezdett befurakodni, olyannyira, hogy sokszor az óráikat is átmeneti munkaértekezletté alakították. Márpedig az üzlet érdekeit az szolgálja, ha Eduardo nem bámul hátra, de hát őszintén, mi mást tehetett volna? A fickót egy pillanat alatt ki lehetett szűrni. Harmincas, szürke öltöny-szürke nyakkendő, akkátáska - nem kifejezetten olvadt be a környezet, egyetemi lógós pulcsik közé. A fickó idióta vigyora a hátrapillantó Eduardo láttán még szélesebbé vált.

Basszus, ez már röhejes. Nem ez az első kockázati tőkebefektető, aki a nyomukba szegődik. Mintha egyenesen gomba módra szaporodnának így a tavaszi félélvége táján. Ráadásul nem csupán befektetők járnak utánuk, de a menőbb szoftver- és internetcégek nagyfejesei is. A Kirkland ebédlőjében vagy a könyvtár polcai között minduntalan öltönyös mókásokba botlanak, sőt, egyikük még Mark koliszobáját is kinyomozta

valahogy, és képes volt három óra hosszat ücsörögni a küszöbön, amíg Mark haza nem ért az infotanszék értekezletéről.

A példátlan mértékű érdeklődés ellenére Eduardóék még egyetlen valós ajánlatot sem kaptak. Célzást annál többet. Elhangzott néhány nagy szám is, hét macesszgombóc nagyságú nullával a végén, de tényleges ajánlat egy sem. Eduardo és Mark akkor se vették volna komolyan őket, ha történetesen az oldal eladásán gondolkoznak, ami azonban szóba se került. A thefacebook addigra százötvenezer főt számláló közösségéhez pedig naponta további felhasználók ezrei csatlakoztak. Eduardo úgy számolt, ha ez így megy tovább, hamarosan komoly pénzeket ér majd az oldaluk. Néhány fontos kérdésben viszont még a nyári szünet beköszönte előtt dönteniük kell.

A thefacebook még Dustin és Chris minden igyekezete mellett is teljes állássá kezdte kinőni magát. A szünetben persze több idő marad rá, de úgy tűnik, egyúttal meg is van a nyári programjuk. A múlt hónap folyamán Eduardo agilis helyi és országos kampányának köszönhetően lett pár hirdetőjük, és már ingyenes tesztreklámokat is megjelentettek az AT&T Wireless, az America Online, a Monster.com és egyéb mamutvállalatok megrendelésére. Eduardo leboltolt néhány harvardi diákszervezettel is, így a thefacebookon többek között a Harvard pultos tanfolyamát, a Seneca Klub Red Partyját és a Mather-ház éves Lather-, vagyis „habparti”-ját is reklámozták, az Ifjú Demokraták pedig harminc dollár ellenében hirdethették meg legújabb New Hampshire-i kirándulásukat. Ebből

csurrag-cseppent valami. A szerverköltések ugrásszerű növekedésének fedezésére ugyan közel sem elég, a folyamatos fejlesztés és a karbantartás áráról nem is beszélve, de kezdetnek mindenesetre nem rossz.

Időközben megváltoztak a vállalkozás jogi keretei is.

Április 13-án létrejött a TheFacebook LLC, vagyis a TheFacebook nevű társulás. A céget Floridában jegyezték be, Eduardo családjának lakhelyén. Az alapító okirat a korábban lefixált tulajdoni arányokat rögzítette: Mark 65, Eduardo 30, Dustin pedig 5%-ban voltak tulajdonosok. Chris tulajdoni hányadáról továbbra sem született döntés. Az alapító okirattól valahogy az egész vállalkozás valóságosabbnak kezdett tűnni - még ha nem is termelt egyelőre egy centnyi nyereséget sem.

A néhány hét múlva beköszöntő nyári szünet programja felől azonban még a hivatalos dokumentumok és a thefacebook futótűz-szerű terjedése ellenére sem volt könnyű dönten. Mark és Eduardo is nézelődtek nyári munkák után. Mark semmi izgalmasat nem talált, Eduardo viszont phoenixes és családi kapcsolatai révén bejuthatott volna gyakornoknak egy rangos New York-i befektetési bankhoz.

Erről Eduardo hosszasan el is vitatkozott az apjával, bár Mr. Saverin álláspontja egy pillanatig sem volt kétséges. A thefacebook minden siker és terjeszkedés ellenére sem termel valódi nyereséget. Gyakornoknak lenni ezzel szemben tisztos polgári elfoglaltság, ráadásul remek kilátásokkal kecsegtet. Továbbá, mivel a thefacebook többségében New York-i székhelyű cégeket szeretne becserkészni, kézenfekvő megoldás volna a

gyakornokoskodás mellett utánajárni a potenciális hirdetőknak.

Mielőtt azonban Eduardo mindezt megvitathatta volna barátjával, Mark maga is akcióba lépett, és egyhamar kész tények elé állította Eduárdot. Bár az ő fontossági listáját is a thefacebook vezeti, néhány informatikus haverjával időközben nekiálltak egy Wirehog nevű programnak is. Az új projekten rajta kívül még az egyik infós csoporttársa, Andrew McCollum és volt gimis osztálytársa, Adam D Angelo dolgozik, akivel annakidején a Synapse-et is kifejlesztették.

A Wirehog tulajdonképpen a Napster és a Facebook zabigyereke lenne, afféle közösségi hálónak álcázott fájlcserélő program. Letölthető szoftver, aminek segítségével az ember személyes profilján keresztül zenét, képeket vagy videofelvételeket oszthatna meg a saját online közösségével. Mark úgy tervezte, ha a Wirehog beváltja a hozzá fűzött reményeket, alkalmazásként beolvasztja majd a thefacebookba. Közben persze Dustinnal együtt tovább dolgoznak a thefacebook fejlesztésén is, aminek eredményeképpen a regisztrált egyetemek száma a nyár végére remélhetőleg harmincről legalább százra emelkedik majd.

Rázós feladatnak tűnt, különösen a Wirehoggal párhuzamosan. Mark azonban szemmel láthatólag lelkes volt, és eszébe se jutott leterheltségről panaszkodni. Eduardo pedig megkönnyebbülve állapította meg, hogy ha a barátja se teljes erőbedobással koncentrálna majd a thefacebookra, akkor ő is nyugodtan elfogadhatja a gyakornoki állást.

Mark következő magánakciójának híre viszont már komolyabb kételyeket ébresztett Eduardóban. Éppen az előző nap értesült róla. Mark nem sokkal azt követően rukkolt ki legújabb ötletével, hogy Eduardo hivatalosan is elfogadta a nyári állásajánlatot, sőt már nézelődni is kezdett New York-i albérlet után.

Az elmúlt hetekben Mark a szobája mélyén, egy fél rekesz sör mellett elmélkedve úgy döntött, a következő néhány hónapot mindenképp Kaliforniában kell töltenie. A thefacebook és a Wirehog fejlesztését a programozók Kánaánjában, az élő legendák birodalmának számító Szilícium-völgyben kívánta folytatni. És lám, a véletlenek közjátéka folytán Andrew McCollum is éppen ott gründolt magának egy jó kis nyári munkát az EA Sportsnál, ráadásul Adam D Angelo is velük tart. Már találtak is egy olcsó albérletet a Palo Alto-i Lajennifer Wayen, éppen a Stanford mellett. Mark álmodni sem tudott volna ennél tökéletesebbet. Jön Dustin is, kialakítják a műhelyüket az albérletben, és ezzel a thefacebook meg a Wirehog a helyükre kerülnek. A kaliforniai Szilícium-völgybe, az online világ epicentrumába.

Eduardo még egy nappal később sem tudta túltenni magát Mark legújabb magánakcióján. Az igazat megvallva hallani se akart róla. Kalifornia nemcsak messzebb van New Yorktól, mint Makó Jeruzsálemtől, de ráadásul még veszélyesen csábító helyis. Amíg ő New Yorkban szaladgál hirdető után, Markot a néhány sorral mögöttük ülő öltönyös-nyakkendőös figurához hasonló befektetők fogják zaklatni. Vagy ami még ennél is

rosszabb, Sean Parker és társai, akik pontosan tudják, hogyan húzzák el a mézes madzagot a Mark-félék orra előtt. És egyébként is, eddig szó se volt róla, hogy valaha Kaliforniába helyeznék át a székhelyüket. Mark és Dustin elvileg programozók, az üzleti ügyeket pedig ő, Eduardo intézi. De mégis hogyan intézkedjen a kontinens túloldaláról?!

Markról azonban leperegtek Eduardo aggodalmai. Szerinte ugyanis remekül dolgozhatnak egyszerre két székhelyről is. Ő és Dustin majd folytatják a programozást, Eduardo pedig hirdetőket szerez és intézi a pénzügyeket. Egyébként sem volt értelme sokat vitatkozni; Mark már döntött, Eduardo pedig elfogadta a New York-i állást. Csupán azt kell kitalálniuk, hogyan működik majd a dolog.

Bár nem lelkesedett különösebben az ötletért, Eduardo végül eldöntötte, nem aggódik tovább. Hiszen alig néhány hónap, és úgyis visszajönnek a suliba, sarkukban az idétlen, szürke öltönyös pacákkal.

- Úgy látom, beszélnem kell vele - súgta a fogpasztareklámokat megszégyenítő vigyornak hátat fordítva Eduardo. - Te nem jössz? Ingyenkaja.

Mark a fejét rázta.

- Ma lesz az állásinterjú.

Eduardo bólintott. Most már emlékszik. Mark és Dustin úgy döntöttek, legalább két gyakornokot kell magukkal vinniük Kaliforniába, ha komolyan gondolják, hogy nyár végére száz egyetem csatlakozzon a thefacebookhoz. A két új munkatárs persze nem dolgozik majd ingyen, de hát ki a csuda követné őket pusztá jótékonyaságból az

ország túlvégébe? Az infó tanszéken elterjesztett hírben fejenként nyolcezer dollár szerepelt, plusz koszt-kvártély a La Jennifer Way-i albérletben. Nem csekély összegnek tűnt ez egyényári munkáért, főképp hogy a cég továbbra sem volt nyereséges, de Eduardo újfönt hajlandónak mutatkozott saját zsebből állni a költségeket. Napokon belül új számlát nyit majd a Bank of Americánál a cég nevére. Tizennyolcezer dollárt már fel is szabadított a megtakarításából, Marknak pedig biankó csekkfüzetet ad, hogy fedezni tudja a kaliforniai költségeket. A cég gazdaságisaként így látta a leghelyesebbnek.

- Ha végeztem ezzel a kreténnel - felelte Marknak -, ájtjövök megnézni, hogy áll az interjúzás.

- Érdekes lesz - válaszolt a barátja, akinek szája szögletében Eduardo gonosz kis félmosolyt látott megvillanni.

Érdekes... Mark sajátos világában ez a szó gyakorlatilag bármit jelenthet.

* * *

- És rajt!

El lehet képzelni, mi fogadta az alagsori tanterembe érkező Eduárdot. Alig lépett be, a helyiség mintha felrobbant volna. Eduardo igyekezett átverekedni magát a fülsiketítőén ordibáló, rekedtesen röhögő tömegben, hogy végre megláthassa, mire ez a nagy hepaj. A közönség nagyrészt srácokból állt, első és másodévesek lehettek, és az arcuk hullaszínéből ítélve kivétel nélkül informatikusok, akik elképesztő otthonosan mozogtak az

alacsony, ultramodern kis számítésh-teremben. Észre se vették az előretolakodó Eduárdot, aki a tömegben keresztüljutva végre megláthatta a mulatság okát. Már javában folyt a móka, és valóban „érdekesebb” volt, mint amilyennek valaha képzelte volna.

A terem közepéről öt asztal kivételével mindent elpakoltak. Minden asztalon laptop, több kupica Jack Daniels társaságában.

Az asztaloknál öt gépguru verte elszántan a billentyűket.

A túloldalon pedig Mark állt, kezében stopperrel.

Eduardo éppen rálátott a számára értelmezhetetlen, csupán szám- és betűhalmazoktól villódzó képernyőkre.

A srácok valami nyakatekert kódolással birkózhattak. A feladat alighanem Marktól és Dustintól származik, akik így akarják próbára tenni a jelentkezők tudását. Bizonyos eredményekre a képernyő villogni kezdett, mire az illető srácnak a tömeg harsány üdvözlője közepette le kellett gurítania egy kupica whiskyt, a következő pillanatban pedig nekieshetett az újabb feladványnak.

Eduárdónak akaratlanul is eszébe jutott a phoenixes beavatás. Valójában ez is hasonló volt. Mark saját, végtelen fantáziával és zsenialitással felépített végzős klubjának beavató bulija. Vizsga volt, verseny, és talán a világ legsajátosabb állásinterjúja. A srácok azonban szemmel láthatólag nem zavartatták magukat, vagy legalábbis nem mutatták. Az arcuk csak úgy ragyogott a gyönyörűségtől. Isznak és hackelnek! Nem csupán munkabíró képességüket tanúsították ezzel. Mutatványuk egyben Mark iránti feltétlen hűségüknek ékes bizonyítéka is volt. Nemcsak Kaliforniába követik, de

utánamennének bárhová. Az ő szemükben Mark Zuckerberg csoporttársból lassan istenséggé vált. További tízpercnyi ordibálás, gépelés és whiskyzés után két srác hirtelen, szinte egy időben hátrarúgta a székét és talpra ugrott.

- íme, a győztesek! Gratulálunk!

Ebben a pillanatban valaki bekapcsolta a terem sarkában álló erősítőkre kötött MP3-lejtászt, amiből azonnal meg is szólalt Dr. Dre California, it's time to party...

Eduardo önkéntelenül is elmosolyodott. A tömeg lassan előzőnlötte a terem közepét, és az egész helyiség vészesen kezdett hasonlítani holmi tébolydához.

Mindenki gratulálni akart az új gyakornokoknak.

Eduardo tiltakozás nélkül tűrte, hogy a tömeg egyre hátrébb taszigálja. Neki elég volt látni barátja sikerét.

Mark, Dustin és két új munkatársuk kisebbfajta klikket alkottak a terem közepén. Eduardónak ezenkívül feltűnt még egy magas, koromfekete hajú, kedves mosolyú ázsiai lány is, aki az utóbbi hetekben elég sokat legyeskedett Mark körül. Priscillának hívták, és Eduardo úgy sejtette, előbb-utóbb Mark barátnőjévé avanszál.

Négy hónappal azelőtt az ilyesmi teljesen elképzelhetetlen lett volna.

De hát azóta mindkettejükkel sok minden történt.

Olyannyira, hogy Mark például most, infós rajongói körében végre egyszer igazán boldognak tűnt. Eduardo pedig csendesen örült a sarokban.

Akkor döntötte el, hogy tűzön-vízen át sikerre viszik ezt a nyári tervet, és igenis képes lesz New Yorkból felügyelni a cég pénzügeit, mialatt Mark, Dustin,

McCollum és a gyakornokok Kaliforniában programoznak. A Szilíciumvölgyben talán még kötnek is néhány hasznos ismeretséget, amikre ő később építhet. A thefacebook csapatmunka, úgyhogy Eduardo eldöntötte, ő is csapatjátékos lesz. Még ha négyezer kilométerről kell is együttműködnie.

Három hónap múlva úgyis visszajönnek, Eduardo végzősnek, Mark harmadévesnek, és minden visszatér a régi kerékvágásba. Addigra talán meg is gazdagszanak. Vagy ha nem, legalább örömmel szemlélhetik egyre gyarapodó csapatukat. A kezdetekhez képest már mostanra is rengeteget változtak, a jövő pedig Eduardo szemében minden eddiginél fényesebbnek tűnt. Aggodalmait jó csapatjátékos módjára háttérbe szorította. Semmi oka rémeket látni.

Végül is, kérdezte magától Eduardo, ugyan miféle végzetes változás következhetne be ez alatt a pár hónap alatt?

- Három.

- Kettő. - Egy...

Tyler ujjai lassan elfehéredtek, amint a fiú pezsgőspohara kristályszárát szorongatva figyelte az asztali számítógép fölé görnyedő Divyát és Cameront. Divya magasra emelte mutatóujját a billentyűzet fölé, a hatásszünettel igyekeztén minél ünnepélyesebbé tenni a pillanatot. A pillanat elvileg ünnepélyes is volt. Majdnem kétévnyi készülődés után végre elindul a weblapjuk. Az oldalt időközben ConnectUnak keresztelték át, részint az elmúlt hónapok csapásainak fényében, részint pedig azért, mert a thefacebook bebizonyította, a Harvard Connection ötlete egyetemközi viszonylatokban is működőképes. Annyi vita, tervezgetés, izgalom és a grafikai megjelenítés meg az alkalmazások fölötti aggodalom után a ConnectU végre készen áll a bevetésre. Nagy pillanat ez.

Mégsem tűnt valami nagynak, de még különösebben ünnepélyesnek se.

Talán azért, mert a valóságban annyi történt csupán, hogy a Quad egyik, szinte teljesen kibelezett kollégiumi szobájában egy indiai srác két egypetéjű iker szeme láttára billentyűket püföl.

Tyler cuccai ugyanis eddigre már szinte egytől egyig az apró szoba falai mentén sorakozó felcímkézett kartondobozokba kerültek. Néhány óra múlva itt lesz az ikrek édesapja is, hogy kiköltöztesse őket. Örökre búcsút mondanak a Harvardnak, és irány a való élet. Illetve hát

nem teljesen. A diplomázást követően Tyler és Cameron éjt nappallá téve edzeni fognak, mégpedig a harvardinál is szigorúbb napirend szerint. Édesapjuk külön erre a célra tataroztatott ki egy connecticuti csónakházat.

Edzőjük is lesz, akinek segítségével bizonyítani fognak a 2008-as pekingi olimpián. Addig persze még hátravan pár ezer óra edzés. Kemény lesz, fájdalmas, és sokszor halálosan idegesítő.

Mindeközben azonban ott lesz nekik az egyre növekvő ConnectU. Remélhetőleg egyetemisták tömegei csatlakoznak majd hozzá országszerte, és az oldal valahogy felveszi a versenyt a thefacebookkal, a MySpace-szel, a Friendsterrel és a többi, gomba módra szaporodó virtuális közösségi hálózattal.

Tyler tudta, mekkora hátránnyal rajtoltak. Édesapja, aki tanácsadó cége megalapítása után tizenkét évig oktatott közgazdaságtant a Whartonon, mindent elmagyarázott neki az elsőként lépők helyzeti előnyének fogalmáról. Sok iparágnál nem a minőség számít, de még csak nem is a stratégia, hanem a gyorsaság. Honfoglalás folyik, márpedig a későn ébredő ConnectU nem valami nagy területet szakíthat ki magának.

Éppen ezért volt olyan rohadt kiakasztó ez az egész Zuckerberg-ügy. Tyler szerint ugyanis Mark nemcsak ellopta az ötletüket, de két hónapig hátráltatta is őket a munkában. Ha már az elején közli, hogy nem dolgozik nekik, kerestek volna mást. Persze az is dühítő, de túlléptek volna rajta, és igazán nem érezték volna úgy, hogy Mark összetöri az álmaikat. Talán be is előznek, és akkor a ConnectU forradalmasítja a fiatalok társasági

életét, és most az ő oldalukról beszélnének az egyetemisták Amerika-szerte.

Több volt, mint kiakasztó. Tyler, Cameron és Divya naponta hallgathatta a csoporttársak lelkes thefacebook-dicszhimnuszát. Mindenütt kísértette őket ez az oldal. Befurakodott az egyetemre, a folyosókra, a koliszubák laptopjaira, hetente emlegették a tévében, az újságok naponta cikkeztek róla.

Mark Zuckerberg. Mark Zuckerberg. Kibaszott Mark Zuckerberg.

Jó jó, Tyler kicsit elragadtatta magát. Persze ő is tudta, hogy Mark szemszögéből ők hárman Cameronnal és Divyával kis porszemek voltak csupán a thefacebook dicsőséges történetében. Mark úgy gondolja, dolgozott pár órát néhány felsőbbévesnek, aztán ráunt a dologra és továbblépett. Nem volt se szerződés, se megbízás, se titoktartási- és közzététel-tilalmi egyezmény, se versenykorlátozó megállapodás. Tény, hogy Mark levélben összevissza hantázott, de végül is miféle beszámolási kötelezettsége volna két izomagy felé, akik ráadásul még programozni se tudnak? Miből gondolják, hogy egyáltalán utolérhetik?

Tyler persze olvasta a Cameron felszólítására adott választ, amit az egyetem vezetősége is megkapott: „Megtetszett az ötlet - írta Mark -, és örültem, hogy megkértek, fejezzem be a weboldal kódolását. így is tettem. A thefacebookon közös megbeszélésünket követően kezdtem dolgozni, de a munka során sem a Harvard Connection ötletét, sem a meglévő kódolást nem használtam fel. A thefacebook teljes egészében a saját

találmányom, és semmiben sem támaszkodik a közös megbeszélések során elhangzott ötletekre. A két oldal egyetlen közös vonása a feltölthető és kereshető személyes információtartalom."

Olvasta azt a jóval vitriolosabb levelet is, amit Mark a fegyelmi bizottság mozgósítása után írt az egyetemnek.

Igyekszem távol tartani magam más hallgatók vállalkozásaitól, mivel azok általában túl időigényesek, és nem biztosítanak elég lehetőséget személyes kreativitásom kibontakoztatására. Próbálok azonban segítséget nyújtani mindazoknak, akik saját ötleteik nyomán kívánnak weboldalt készíteni. Talán félreértés történt. Valamelyest érteni vélem, miért dühítette fel őket az oldalam sikere, miközben az övék továbbra sincs kész, de ígérni semmit sem ígértem nekik. Őszintén szólva kicsit meglep, hogy annyi ingyenmunka után még fenyegetőznek is, de a Microsoft és számos egyéb gazdag, erős jogi háttérű cég módszereinek ismeretében igazán nem lep meg ez az eljárás.

Tylert mégis a fegyelmi bizottsághoz írt levél utolsó sora bosszantotta fel leginkább. Az ötletük leíráskészítése után Mark a következőképp zárta sorait:

Igyekszem lerázni e bosszantó követeléseket, hiszen valahányszor sikeres vállalkozásba fogok, a vadkapitalisták mindig lecsapnak rám.

Tyler szerint az egész persze úgy hülyeség, ahogy van. Nekik, hármuknak nem a pénz számít. Nem is azért csinálták volna. Tyler tojt a pénzre. A családjának annyi van, hogy fürödhetnének benne.

Itt a becsületről van szó. Az egyenes beszédéről. Az üzleti világban ezek talán mellékesek. A hackereket talán csak az érdekli, hogyan körözhetik le egymást, kerül, amibe kerül. Tyler számára azonban a becsület volt a legfontosabb.

Mark persze nyilván ebben a kérdésben is más nézeteket vallott. Az elmúlt hetekben Tyler sokszor gondolt arra, személyesen keresi fel a kollégiumban, de végül mindig lebeszélte magát erről a tervről, tudván, hogy ez a találkozás csak balul sülné el.

Az elmúlt héten Cameron éppen valami buliban volt a folyóparti kollégiumépületek egyikében, és kifelé jövet megpillantotta Markot az utca túloldalán. Elindult felé, hogy pár udvariassági mondat erejéig elbeszélgessenek, de a srác sarkon fordult és elrohant.

Tylernek ezek után már eszébe sem jutott reménykedni abban, hogy ezt a problémát kulturált párbeszéd keretei között megoldják. Ahhoz túlságosan elmérgesedtek a dolgok. Nincs más hátra, mint előre, igyekeznek majd a lehető legjobban kezelni a helyzetet.

Divya visszaszámolása véget ért. Tyler a testvérére és közös barátjukra koncentrálna igyekezett elhessegetni magától ezeket a keserű gondolatokat. Ennek a pillanatnak semmi köze Mark Zuckerberghez és a thefacebookhoz. Ez a ConnectU nagy pillanata, ami után remélhetőleg új fejezet nyílik hármójuk életében.

- És rajt! - folytatta kissé hangosabban Divya. - Indulás!
A fiú mutatójja elérte a billentyűzetet, a képernyő megvillant. Kész. A ConnectU elindult. Fenn van a világhálón, és remélhetőleg észreveszik. Remélhetőleg sok egyetemista regisztrál majd, és az oldal növekedésnek indul.

Tyler megemelte poharát a koccintó Cameron és Divya felé. Nagyot kortyolt a pezsgőből, hagyta, hogy a buborékok bizsergessék a torkát. Ünnepi hangulat ide vagy oda, Tyler jól tudta, hogy a szájában megmaradó keserű utóízért nem a pezsgő a hibás.

Végeredményben a fizika tehet mindenről. Két test kölcsönhatása során mindkét testre azonos nagyságú, egymással ellentétes irányú erő hat. A mozgásban lévő test mozgásban marad, bármilyen szokatlan, szándéktalan, sőt egyenesen idegesítő is ez a mozgás. Nincs apelláta, erő egyenlő tömegszer gyorsulás, úgyhogy a csuromvizesen is mindössze hetvenkilós Sean Parkernek nem sok esélye maradt a földszintes kis házikó verandájának lépcsőjén lefelé bukácsoló, túlméretezett mahagóni komóddal szemben. Sean tudomásul vette a vereségét, vagyis meg se próbált ellenállni.

Inkább fejcsóválva szemlélte, amint a behemót alkotmány a kocsibeálló melletti füves placcot elérve tompa puffanással az oldalára fordul. Sean néhány másodpercnyi élénk fülelés után megkönnyebbülve nyugtázta, hogy senki nem méltatlankodik odabent, és ez igen jó jelnek számított. A barátnője tehát nem hallotta a puffanást, vagyis ha sikerül a kissé megrongálódott bútordarabot a néhány méterrel odébb parkoló BMW-je csomagtartójába ügyeskednie, talán soha nem is derül ki a baleset.

Sean Parker tehát letérdelt, és alulról megmarkolva próbálta felemelni a súlyos faszerkezetet. Homlokán kidagadtak az erek, méregdrága olasz bőrcipője a gipszöngyegbe süllyedt. A tüdeje mintha kissé összeszűkülött volna. Köhögve adta fel a küzdelmet. Egy pillanatig mérlegelte, vajon az inhaláló készüléke segítene-e a dolgon. Valószínűleg nem. Ezt nagy eséllyel

megszívta. Muszáj lesz a barátnője segítségét kérni. Kétségtelenül nem a legférfiasabb húzás, de hát miután a félév nagy részében itt csövezett a csajnál, talán jó is lesz közösen a vállukra venni a háztartás utolsó gondját, mert a lány lediplomázott a Stanfordon, és most hazaköltözik a szüleihez. Bár ez a bizonyos utolsó gond lehetne könnyebb is, mint egy félmázsás komódóriás.

- Sean Parker?

Az ismeretlen eredetű hang egy csapásra kiverte Sean Parker fejéből a komóddal kapcsolatos aggodalmakat. Felnézve megállapította, hogy a hang a háta mögül, a barátnője családjának csendes kis Palo Alto-i utcájából érkezett. Sean a kerítés felé fordult, és nagyokat pislogva próbálta felvenni a harcot a szemébe tűző napsugarakkal. Amint kissé hozzászokott az éles fényhez, Parker négy srácot pillantott meg az utcán. Fura látványt nyújtottak ebben az álmos kis külvárosban, ami a legkevésbé sem tartozott a pörgősebb bulihelyek közé, és a nyaralókhoz hasonló, úszómedencés, gondozott pázsitú, sőt egy-két kósza pálmafát is felvonultató házak lakóinak átlagéletkora alighanem annyi lehetett, mint a négy srác éveinek száma együttvéve. Az öltözetük alapján diákok lehettek, pulcsi és farmer volt rajtuk, egyikükön pedig szürke kapucnis felső.

Elsőre mind idegennek tűnt, ám ahogy közeledtek, Sean mégis kiszúrt közöttük egy ismerős arcot.

- Ez aztán a különös véletlen - dörmögte maga elé.

Mark Zuckerberg se tűnt kevésbé meglepettnek, bár igazán nehéz volt bármi konkrétat is leolvasni az arcáról. A lakótársai gyors bemutatása után Mark elmesélte, hogy

nemrég költöztek a környékre. El is lehetett látni a házukig, alig fél sarokra laktak Sean barátnőjének családjától. Markék szó szerint belebotlottak Seanba, bár Parker soha nem hitt a véletlenben. Végzet, szerencse, hívja ki minek akarja, Sean Parker életét mindig is ezek a váratlan események alakították.

Annyit kajtatott New Yorkban Zuckerberg után, most meg tessék, egy lépést se kellett tennie, és a csodagyerek egyszeriben az ölébe hullik. A 66-ban elköltött közös vacsorájuk óta több találkozót is megpróbáltak lefixálni e-mailen. Például pár hete majdnem összefutottak Vegasban valami IT-s rendezvényen, de végül ez a terv is kútba esett. Ez a mostani megoldás viszont még jobb. Mi több, tökéletes.

Miután röviden felvázolta, hogy bár a barátnője hazaköltöztetése után még pár napig a lány családjánál marad, utána viszont gyakorlatilag nem lesz hova mennie, Sean azonnal észrevette a Mark szemében hirtelen felcsillanó lelkesedést. A srác végül is azért jött a Szilícium-völgybe, hogy az internetes cégek őshazájában dolgozhasson. Kívánhatna-e jobb házi tanácsadót a két legközismertebb internetes cég alapítójánál? Bár hivatalos meghívás nem hangzott el Mark részéről, Sean tudta, a lehetőség nyitva áll, és ő élni fog vele. Sean az oldallal való legelső találkozása óta közel akart kerülni a thefacebook-bizniszhez. Márpedig mi biztosíthat nagyobb közelséget annál, mint ha a cég alapítójánál csövezik?

* * *

A srác az iskolai színjátszó körök groteszkebb fajta Pán Pétereihöz hasonlóan hasította a levegőt, csak éppen beülő és hevederzet nélkül, pusztá kézzel kapaszkodva a kémény és az úszómedence túlvégében álló telefonpózna közé kifeszített, hevenyészett drótkötélpálya fogantyújába. A srác Sean szerint nem annyira félelemből, mint inkább az elfogyasztott alkohol mennyisége miatt visítózott olyan velőtrázóan. A kellő pillanatban mégis sikerült elrugaszkodnia, hogy tökéletes szaltó után a medence kellős közepébe csobbanjon. A felcsapó víz eláztatta a parton álló grillrácsot, sőt elért a deszkajárdáig is, ami a Palo Alto központjáról alig pár kilométerre található, csendes, külvárosi La Jennifer Way egyik házának kert felőli oldalát szegélyezte.

Seant semmi sem tehetett volna boldogabbá ennél a felállásnál. A ház szuper volt, igazi kantanya, bár Markék csak nemrég költöztek be. A drótkötelet száz dollárért vették a közeli barkácsboltban, a saját gyártmányú pálya pedig mindeddig szerencsére sem a kéményben, sem a telefonpóznában nem tett sok kárt.

A berendezésen nemigen kellett igazítani, a házat bútorozva vették ki, a srácok pedig fejenként egy-két sporttáskán és némi ágyneműn kívül alig hoztak magukkal valamit. Mark szülei vívófelszereléssel is ellátták őket, úgyhogy mindenfelé vívótörök és sisakok heverték. A közeli papírboltban nemrég vásárolt fehér táblákat pedig eddigre teljesen elborították a színes filcekkel felfirkált kódok. Szinte gázolni lehetett az üres pizzás- és sörösdobozok, valamint a nagyszámú

informatikai eszköz után maradt csomagolóanyag tengerében. A kollégiumi szobák és a fejlesztőlaborok fura keverékének tűnő hatalmas nappali valamelyik gépe mindig foglalt volt, a vezetékek pedig úgy kígyóztak szanaszét, mint egy szétlőtt földönkívüli űrhajó berendezése. A zenei aláfestés főleg alternatív és kemény rockból állt. Sok Green Dayt hallgattak, ami Sean szerint tökéletesen passzolt is az enyhén anarchista beütésű hackercsapathoz.

Parker azt is meglepéssel nyugtázta, hogy Marknak sikerült tökéletes csapatot összeválogatnia. Igazi igavonók voltak, fantasztikus aggyal. Még a gyakornokok, az első éves infós Stephen Dawson-Haggerty és Erik Shilnick is elképesztően értették a dolgukat. Főleg a Linuxban és a felhasználói felületek kezelésében mutatkoztak profinak. Dustint és Andrew McCollumot is hozzávéve Mark igazi agytrösztöt hozott létre. A házban ezenkívül figyelemre méltó munkamorál uralkodott. A srácok, Markkal az élen, gyakorlatilag szakadatlanul programoztak. Alvás, evés, és némi medence fölötti himbálózás kivételével el se mozdultak a gépek előtt. Déltől hajnali ötig sisteregtek a billentyűk, a srácok egyik egyetemét a másik után rakták fel a hálózatra, kibogozták a problémákat, új alkalmazásokon törték a fejüket, és közben fejlesztették a Wirehogot is. Profi csapat volt, talán a legjobb nyersanyag, amit Sean életében látott.

Egyvalakit nem látott csupán: Eduardo Saverint. Ez elsőre kissé furcsának tűnt, hiszen New York-i találkozásukkor Eduardo a thefacebook állítólagos

gazdasági vezetőjeként mutatkozott be, és utána sem mulasztotta el Parker értésére adni, hogy a weblap pénzügyei az ő hatáskörébe tartoznak. Ám Seannak elég volt egy pillantást vetni a La Jennifer Way-i házra, hogy világossá váljon számára, Eduardo napi szinten egyáltalán nem vesz részt a thefacebook életében.

Amikor pedig Marktól azt is megtudta, hogy Eduardo valami New York-i banknál gyakornokoskodik, Parker fejében bekapcsolt a riasztó. Két óriáscég alapítójaként, valamint számos siker és bukás szemtanújaként jól tudta, egy vállalkozás beindításakor minden azon múlik, mennyi időt és energiát hajlandóak az alapítók az ügybe fektetni. A sikerhez - a valódi sikerhez - együtt kell élni az üzlettel. Napról napra, percről percre.

Mark Zuckerberg együtt élt az üzlettel. Ambiciózus volt, kitartó és tehetséges. Zseni, semmi kétség, ráadásul megvan benne a minden mást kizáró összpontosításnak az a különös képessége, ami nélkül ez efféle vállalkozások elhalnak. Mark minden áldott nap, még hajnali négy-öt óra tájban is programozott, aminek láttán Sean egyre határozottabban úgy vélte, a XXI. századba lépő Szilícium-völgy egyik legnagyobb sikertörténete bontakozik ki a szeme előtt.

De hol van eközben Eduardo Saverin? Egyáltalán kell még számolni vele?

Eduardo szimpatikus srác volt. És persze kivette részét a kezdetekből. Mark elmondása alapján Eduardo ezer dollárjából bérelték az első szervereket. És a mostani projekt költségeit is ő állja. Ennek nyilván van is némi

súlya, mint minden kezdőtökének. De mit csinált ezen túl?

Eduardo üzletembernek tartja ugyan magát, de sose fejtette ki, mit ért ezalatt. A Szilícium-völgy amúgy se az üzletről szól. Itt háború folyik. Olyasmiket kell meglépni a túlélésért, amiket a közgázon nemigen tanítanak. Sean a maga részéről sose jár egyetemre, gimiben indította el a Napstert. Bill Gates pedig soha nem diplomázott le a Harvardon. Az itteni világ nagyfejesei nem a diplomájukkal jutnak előbbre. Sokan egy szál sporttáskával meg egy laptoppal érkeztek annak idején. Eduardo nem volt velük, és ahogy Sean látta, nem is nagyon akarna velük lenni. Parker tehát gondolatban már ki is iktatta a srácot az üzletből. Neki ott volt Mark, Mark csapata és a thefacebook. Ha rásegít egy kicsit, valóban ez lesz életének milliárdos sikere. Harmadszor van jó helyen, jó időben. Még ha a „jó hely” per pillanat azt jelenti is, hogy matracon alszik az egyik sarokban, a cuccai nagy része meg még mindig valahol egy raktár mélyén dekkol. Ezt az ügyet tűzön-vízen keresztül sikerre fogja vinni.

Először is ráébreszti a srácokat, mit jelent a forradalmárság. Sean Parker szerint ugyanis a Szilícium-völgy élete egyetlen szünni nem akaró forradalom volt. Ráadásul senki nem tudná úgy bemutatni a srácoknak ezt a világot, ahogyan ő.

A vívófelszerelés és a pizzásdobozok láttán Sean Parker úgy vélte, társainak jól jönne egy kis ízelítő a valódi életből. Elvégre a világ legtrendibb közösségi hálóját szövögetik. Ideje lesz meglátniuk, mit is jelent társasági

életet élni. Sean jól tudta, nála alkalmasabb idegenvezetőt nem is találhatnának. Parker a város kiskirálya volt, bár Mark Zuckerberg akár még le is körözheti. A thefacebook garantáltan tarolni fog, ami azt is jelenti, hogy Mark sutasága és hiányosságai ellenére is egyhamar a város ünnepelt sztárja lesz. Bulik, menő éttermek, dögös csajok... Sean majd bevezeti az életbe.

Ami Eduárdot illeti, igazán szomorú, hogy túllép rajta a cég. De hát lépten-nyomon előfordul az ilyesmi. Eleinte Eduardo is jó helyen volt jó időben, ám azóta a jó hely megváltozott, az idő pedig fénysebességgel halad előre. Eduárdónak nagyon kéne kapaszkodnia - de szemlátomást éppen ez a képesség hiányzik belőle. Szegény srác, gondolta Sean.

Mi történik, ha a mellettünk álló hirtelen elkap egy villámcsóvát? Mi is az égbe emelkedünk vele együtt? Vagy szénné égünk kapaszkodás közben?

Az eső kérlelhetetlen szürke függönyként vette körül a kifutó felé induló Boeing 757-est. Eduardo hiába préselte arcát a kerek ablaknak, az eső mindent eltakart előle. Fogalma sem volt tehát, hány gép sorakozik még a Kennedy reptér kifutóján, de mivel péntek este volt és ramaty időjárás, jó eséllyel itt fognak dekkolni még egy darabig. Vagyis a gép csak jóval a menetrend szerinti este tíz óra után ér majd San Franciscóba, pedig az időeltolódás miatt Eduardo számára a pontos érkezés is hajnali egyet jelentene. Teljesen hullá lesz, mire Markék érte jönnek a reptérre. Bár úgy tűnt, a srácokat ez nem érdekli különösebben. A tervekből ítélve mozgalmas estéjük lesz. A lassan előre guruló gép motorzúgása megbizsergette az ovális ablak melletti keskeny ülésen fészkelődő Eduardo fáradt izmait. Bár most is a munkaruhának számító öltönynyakkendő volt rajta, Eduardo biztosra vette, hogy ilyen körülmények között is gond nélkül átalussza majd a hatórás utat. Az utóbbi hetek során kissé túlpörgött New Yorkban. Napi tíz órában rózta a várost, hirdetőket, befektetőket, szoftvercégek és egyéb, ilyen-olyan okból a thefacebook iránt érdeklődő reménybeli üzletfelek után kajtatva. Este meg vacsora és buli a Cityben vakációzó többi phoenixessel. Na meg persze Kellyre is szánnia kellett időt, aki mostanában elkezdte Eduardo barátnőjének tartani magát. Ennek persze volt némi alapja, bár Eduardo időközben rájött, hogy a csaj nem teljesen százaz.

Egy pillanatig sem bánta, hogy már az első nap kilépett a gyakornoki állásból. Másodpercekkel azután, hogy egy kupac elemzésre váró részvényértékeléssel szemközt helyet foglalt az elvileg tíz hétig neki szánt kis kalickában, Eduardo rájött, soha nem lesz belőle az apjához hasonló igazi üzletember, ha most elhanyagolja Markkal közös vállalkozásukat. Nem tehetett róla, egyszerűen elfogta az aggodalom, különösen ha éjszakánként azon kezdett morfondírozni, vajon mi lehet Markékkai Kaliforniában, hogy halad az oldal, és főleg miért nem hívják fel gyakrabban.

Eduardo fejcsóválva nyújtózkodott a kemény, alulméretezett ülésen. Talán ő is féltékeny, éppen ezért nem sokkal normálisabb Kellynél, akit melleleg ideje lenne már dobni.

Hát nem azért foglalt last-minute utat Kaliforniába, hogy személyesen győződhesen meg aggodalmai megalapozatlanságáról?

Az este végére a thefacebook ügye biztos visszatér a régi kerékvágásba. Jót buliznak majd Markékkai, megbeszélnek pár dolgot, minden szép lesz és jó. Már a kezdet is remekül hangzik.

Mark említette, hogy Sean Parker estére beszervezte őket valami buliba. Játékonysági banzáj lesz, tele nagyfejesekkel. Poénnak sem utolsó, de lehetőségnek sem, hiszen lesznek ott kockázati tőkések, Szilícium-völgyi kiskirályok és talán pár netes celeb is. Mark elmondása szerint Parker már egy rakat hasonló buliba elvitte őket, így kaliforniai egy hónapjuk során volt alkalmuk feltérképezni a lehetőségeket. Beépültek a

Stanford nyári életébe, elmerültek a San Francisco-i hi-tech világ örömeiben, és Los Angelesbe is leugrottak párszor a menőbb hollywoodi bulikra.

Sean Parker mindenkit ismert, és őt is ismerte mindenki. Rajta keresztül pedig Mark is kezdett népszerűvé válni. Bár egyelőre nem a thefacebook számított a Szilícium-völgy legnagyobb dobásának, lassacskán azért terjedt a híre, és idővel mindenki oldalát furdalni kezdte a kíváncsiság, miféle zsenigyerek is állhat a legfelkapottabb közösségi hálózat mögött. Valahányszor meghallotta, hogy újabb buliról vagy vacsoráról maradt le New York-i elfoglaltságai miatt, Eduardo gyomra akaratlanul is összebb szorult. Súlyosbító körülményként Mark olyan volt, amilyen. Személyesen se egykönnyen igazodott el rajta az ember, de telefonban végképp kiismerhetetlennek tűnt. Eduardo néha úgy érezte magát, mintha egy géppel beszélgetne. Mark minden szót hall, mindent meg is ért, de csak akkor válaszol, ha kedve tartja. Néha egyáltalán nem is szól semmit.

Ahogy annak sem adta semmi jelét, hogy barátja legújabb fogása akár egy cseppet is lelkesítené, pedig Eduardo már meg is állapodott az Y2M-mel, és sok más nagykutyából is sikerült jól hangzó ígéreteket kicsikarnia. Igaz, közben Markék is megállás nélkül dolgoznak az oldal új alkalmazásain, és a csatlakozó egyetemek száma is szépen nő. Ha így meg tovább, augusztus végére eléri az ötszázezer felhasználót, ami azért nem kis teljesítmény. A hihetetlen növekedés azonban hihetetlen nehézségekhez is vezet.

Elsősorban pénzre lesz szükségük. A cég egyelőre a Marknál lévő biankó csekkeken keresztül még mindig az Eduardo-féle tizenennyolcezer dollárból él. A hirdetésekől befolyó pénz nem fedezi a költségeiket, hiszen ötszázezer felhasználóhoz már jelentős szerverkapacitásra van szükség. Hamarosan pedig a két gyakornok is kevésnek bizonyul majd a napi feladatok ellátásához. Valódi irodát kell nyitniuk valódi alkalmazottakkal, valódi ügyvéddel. Eduardo alig várta, hogy megvitathassák ezeket a napirendi pontokat - szigorúan négy szemközt. Parkerre nem tartozik, elvégre ő csak vendég, és az is marad, akárhány bulira vitte is be Markékát.

Eduardo zsebe rezegni kezdett, mire ő kissé zavartan pillantott körbe az utastérben. Hamarosan azonban rájött, hogy elfelejtette kikapcsolni a telefonját. Idefelé jövet a taxiban nem volt térerő, és úgy tűnik, most sikerült újra adótorony közelébe kerülniük. Eduardo kilesett az ablakon, majd látva, hogy még mindig a kifutópályán vesztegelnek, előhúzta a berregő szerkezetet.

A telefon kijelzője láttán Eduardo szája elvékonyodott. Huszonhárom sms, mind Kellytől. Csodás.

Kelly néhány nyári kurzus kedvéért Bostonban maradt, és Eduardo előző este meggondolatlanul elfecsegte neki a telefonba, hogy pár napra Kaliforniába utazik Markhoz és a többiekhez. Kelly erre persze hisztirohamot kapott, és azt vágta Eduardo fejéhez, hogy biztosan a thefacebookon felszedett új csajaikkal fognak bulizni. Röhejes ötlet volt, bár az igazat megvallva a thefacebookon tényleg egy csomó csajt fel lehetett szedni, ráadásul az oldal egyetemszerte, sőt, lassan az

egyetem határain túl is ismertté tette őket. Markot legalábbis. Na ja, ott virított a neve minden egyes lap alján.

Kelly rémeket lát. Nem csajozni fognak, hanem kidolgozzák a Szilícium-völgyi stratégiát. Eduardo visszaírt a lánynak, hogy álljon le. Aztán eszébe jutott, hogy legutóbbi látogatásakor ajándékot rejtett Kelly szekrényébe. Vadiúj kabát volt, Eduardo ki se vette a Saks Fifth Avenue-s díszdobozból. Megírta a lánynak, hogy gondol rá, ne izguljon, és bontsa fel a dobozt. A telefont, immár kikapcsolva, visszadugta a zsebébe. A repülő motorja felbőgött, a gép lassú emelkedése pedig a kemény háttámlához szögezte Eduárdot. Hát nincs elég baja enélkül is?

Más se hiányzik most, mint hogy a csaja féltékenységi rohamot kapjon.

* * *

- Ne parázz. Oké, parázz, de attól még jó kis verda. A Mark nyomában lépkedő Eduardo szemöldöke magasra szaladt, amint a terminál kapuján kilépve megpillantotta a járdaszegélynél parkoló járgányt. Nemigen tudta volna megmondani, milyen márkájú, ráadásul igazi kövületnek tűnt, ami az első szellőkésre összedől. Az egyik kerék mintha kicsit nagyobb is lett volna, mint a másik három, és ettől a karosszéria furcsán sántított. Röviden, nagy kalap szar volt az egész kocsi. Eduardo pontosan erre számított, hiszen Mark alig pár napja vette a tragacsot a Craigslisten. Még csak

slusszkulcs se volt hozzá, a gyújtással kellett babrálni valamit, hogy elinduljon. Amiatt pedig igazán nem kellett aggódniuk, hogy bárki is szemet vetne a járgányra.

Eduardo a csomagtartóba hajította a sporttáskáját, majd becsusszant a hátsó ülésre. Dustin vezetett, Sean Parkernek pedig híre-hamva sem volt. Mark elmondta, Sean már előrement a buliba a saját BMW i seriesével, hogy VIP-asztalt foglaljon nekik. A nevüket leadta, úgyszólván nem lesz gond a bejutással. Ez mindenképp jó hír volt Eduardónak, mert így útközben legalább kicsit újra egymásra hangolódhattak Markkal.

Persze, ahogy az már lenni szokott, Eduardo vitte a szót.

Mesélt a Y2M-es üzletről és a többi reménybeli hirdetőről is. Röviden kifejtette a lehetséges pénzügyi tervekkel kapcsolatos elképzeléseit, és azt is, hogyan lehetne helyi hirdetőket szerezni a thefacebooknak különböző egyetemeken. Aztán röviden beszámolt Kelly legújabb hülyeségéről, és arról, hogy a csaj a repülőút alatt újabb tizenkét sms-t küldött a telefonjára.

Mark figyelme szemlátomást mindenre kiterjedt, egyszavas válaszai azonban nem sokat árultak el valódi véleményéről. A Kaliforniában töltött egyhónapos munkájuk, bulijaik és új ismeretségeik történetét pedig a szokásos módon foglalta össze.

- Érdekes volt.

Ettől azonban Eduardo egy cseppet sem lett okosabb.

Körülöttük ragyogott a város, ők pedig lassan haladtak felfelé a csodálatosan kivilágított hegy zsúfolt utcáskáin.

Eduardo talán még életében nem látott ilyen gyönyörű és ilyen furcsa helyet. A házak mintha egymás nyakába

épültek volna, a kacsaringós utcák meredeken szaladtak fel a hegymagasságú emelkedőkre, itt-ott macskakő vagy a cable car drótkötele látszott. Az egyik sarkon még képeslapra illő, pompás régi épületek álltak, a másikon már szakadt hajléktalanok melegedtek egy felgyújtott szemeteskuka körül.

A Geary Streeten át a Tenderloin kerületbe érve a pompa rohamos fogyatkozásnak indult, a hajléktalanok viszont megszáporodtak. A klub az O'Farrell Streetnél volt, viharvert csekkbeváltók, gyorsétkezdék és masszázsszalonok szomszédságában. Eduardo a bizonytalan kinézetű bejárat előtt hosszú sort pillantott meg, valamint egy kigyúrt, fekete öltönyös fickót headsettel a fején.

- ígéretes - jegyezte meg Eduardo, miközben Dustin leparkolt a járdát kis híján elnyelő szemétkupac mellé. A közelben ácsorgó hajléktalanok rá se néztek a járgányukra. - Sokkal több a csaj. Ez mindig jó jel.

A kocsiból kiszállva egyenesen a klub bejáratához indultak. Mark szokásához híven lemaradt egy kissé, így Eduardo feladata volt odalépni a headsetes gorillához. A fickó végigmérte Eduardo öltönyét, majd az erőteljesen programozáshoz öltözött Markra és Dustinra pillantva egyhamar kiült az arcára a mitképzelnekezek-kifejezés. Oké, hogy San Franciscóban vagyunk, de mindent azért itt sem lehet. Eduardo bement a nevüket, amit a fickó engedelmesen bele is szajkózott a mikrofonjába. Végül vállat vont, és csodálkozó arccal beeresztette a társaságot. Odabent sötét volt, és dübörgött a zene. Két alacsony belmagasságú szint, töméntelen villódzó stroboszkóppal.

A bárpult fölött plexilépcső vezetett a VIP-részleg selyemzsinórral díszített, kerek, bőrborítású boksaihoz. A fülsiketítő zene az alternatív és a dance sajátos keveréke volt. A tömeg között egyensúlyozó aligszoknyás, haspólós pincérlányok magasra tartott tálcáin rikító színű martinik sorakoztak. A hely zsúfolásig megtelt, úgyhogy mocsokul nehéz feladat lehetett az italokat épségben kijuttatni az asztalokhoz. Eduardóék alig arasztak előre pár métert a tömegben, amikor a lépcső irányából valaki a zenét is túlharsogva kiáltozni kezdett feléjük. A VIP-részlegbe vezető lépcső közepén Eduardo megpillantotta a vadul integető Sean Parkért. - Erre gyertek!

Jó öt percükbe került eljutni a lépcső aljáig, ahol be kellett mutatkozniuk az újabb headsetes kidobóembernek. Végül mindhárman elhelyezkedtek a VIP-részleg egyik kerek, bőrborítású asztalánál, Parker pedig töltögetni kezdett nekik az imént rendelt, nevetségesen drága vodkából.

Alighogy letelepedtek, Sean azonnal sztorizni kezdett arról, milyen volt itt legutoljára, amikor a PayPal alapító cimboráival benéztek valami díjkiosztó ünnepség után. Megint a maga sajátos, kissé affektált, hadaró módján beszélt, de hát ez ő, örökké pörög, kilöttyenti az italát, az asztal alatt apró, bakancsszerű cipőjével dobog. Eduardo tudta, hogy Sean Parker már csak ilyen. Egyszerűen gyorsabban jár az agya, mint bárki másé.

Sean kiselőadása közben Eduardo tekintete akaratlanul is a szomszédos asztalhoz vándorolt. Mégpedig azért, mert életében nem látott még dögösebbet az ott ücsörgő csaj-

csapatnál. Négyen voltak, és egyik jobban nézett ki, mint a másik. A két szökén fekete koktéluha volt, a lábuk pedig végtelenül, már-már ufószerűen hosszúnak tűnt. A másik két, meghatározhatatlan etnikumú lány barna volt. Egyikük szinte kibuggyant a bőrfűzőjéből, a másikuk kombinének is beillő, sejtető nyári ruhácskát viselt. Beletelt néhány pillanatba, amíg Eduardo rájött, hogy valóban ők a legdögösebb csajok, akiket valaha látott, már csak azért is, mert egytől egyig Victoria's Secret-modellek. Mintha most léptek volna elő a katalógusból. Ennél már csak az lepte meg jobban, hogy mialatt Sean a jó ég tudja, miről hadovált, az egyik csaj a két asztal között áthajolva beszédbe elegyedett Markkal.

Eduardo hitetlenkedve meregette a szemét. A mélyen előrehajló lány mellei már-már teljesen kiszabadultak a fűzőből, napbarnított bőrén csillámpor ragyogott, meztelen válla vakítónak tűnt a stroboszkóp villódzó fényében. Lélegzetelállító volt. Mindennek tetejébe ráadásul Markkal beszélgetett.

Eduardo el se tudta képzelni, miről folyt a társalgás, vagy egyáltalán hogyan kezdődhetett. A lány mindenesetre szemlátomást élvezte a dolgot. Mark a maga részéről leginkább úgy festett, mint valami réműlettől kővé meredt állatka a rohamosan közeledő teherautó reflektora előtt. Soha szörnyűbb reflektorfényt. Mark alig válaszolt, gyakorlatilag kukán ült a helyén, de a lány, úgy tűnt, nem zavartatta magát. Mosolyogva átnyúlt a két asztal között, és megérintette Mark combját.

Eduardo lélegzete elakadt. A mellette ülő

Parkernekközben be nem állt a szája. Most éppen a

Sequoia Capitallal vívott harcáról mesélt és arról, hogy szerint az a nyomorult walesi egyszerűen kitette a Plaxóból, mégpedig úgy, hogy addig zaklatta, amíg magától ki nem szállt. Persze ki tudja, mi igaz ebből, annyi azonban biztos, hogy az ügy körül nagyon is búzlótt valami. Sean fogadkozott, hogy egyszer még leveri rajtuk valahogy. Aztán hirtelen a thefacebookra terelte a szót. Eszméletlen ötletnek tartotta, ami egyszer még az egész világot meg fogja hódítani. Úgy tűnt, Parker hiszi is, amit mond. Egyedül a the zavarta az oldal nevében. Szerinte elhagyható. Sean Parker ki nem állhatta a fölösleges dolgokat.

Eduardo türelmesen hallgatta a szünni nem akaró szóáradatot, fél szemével pedig örökké Markra és a lányra figyelt.

A következő pillanatban arra eszmélt, hogy Mark felpattan, a Victoria's Secret-modell pedig kézen fogva levezeti a VIP-részleg plexilépcsőjén. Volt Mark, nincs Mark.

Eduardo agya vadul zakatolt. Jól látta? Mark valóban elment? De nem azzal az ázsiai csajjal jár a Harvardról? Beszarás. Eduardo most már egészen biztos volt benne, hogy Mark Zuckerberg a szeme láttára szedett fel egy Victoria's Secret-modellt.

Eduardo számára ez mindennél ékebben bizonyította, hogy Parkernek alighanem igaza van: a thefacebook egyszer még tényleg meghódítja a világot.

* * *

Négy nappal később Eduardo a korábbi helyén ült a Boeing 757-esen, fejét az ovális ablaküvegéhez nyomva. Az eső ugyan nem esett, de az ádáz, fenyegető szürke függöny nem tűnt el, sőt, ez alkalommal beköltözött Eduardo fejébe, egyenesen a szeme mögé. Eduardo gondolatait pedig mintha magas fokozatra állított turmixgépbe töltötték volna.

Mindene fájt. Ráadásul csak önmagát hibáztathatja a fejét és minden porcikáját hasogató fájdalomért. Az elmúlt néhány nap az üzletről, a stratégia-építésről és az ivásról szólt. Az utóbbiról leginkább. Kezdődött azzal a rohadt bulival, ami valamikor hajnali négy után ért véget, órákkal a klub hivatalos záróját követően. Eduardo csak a következő nap látta viszont Markot, aki kitérő válaszokat adott a Victoria's Secret-modellel kapcsolatban. Eduardo mégis biztosra vette, hogy valami történt köztük. Minél inkább faggatózott, Mark annál kevesebbet volt hajlandó elárulni, ami csak azt jelentheti, hogy tényleg van titkolnivalója. Lenyűgöző, gondolta Eduardo. Az egész világ a feje tetejére állt, ők pedig valahova a rókalyuk mélyére kerültek.

Innentől minden bedurvult. Sean vacsorákkal, megbeszélésekkel és koktélpartikkal szervezte tele Eduardo látogatásának idejét. Kockázati-tőkéseket és szoftvergurukat verbuvált össze, meg mindenki mást is, akinek pénze volt, és érdekelhette a thefacebook. Mint kiderült, elég sokakat érdekel. Gyakorlatilag a város összes nagykutyája rárepült a dologra. Valami nagy változásnak kellett itt bekövetkeznie, mert most már

valódi ajánlatokkal bombázták őket, és egyre-másra milliók összegeket suttoztak a fülükbe.

Kaja-pia volt bőven. San Francisco legmenőbb és legdrágább éttermeiben ettek, sőt, a tárgyalópartnerek gyakran limuzint küldtek értük, vagy maguk jöttek szebbnél-szebb a SUV-kban. Amikor Mark egyik reggel képtelen volt életet lehelni a tragácsba, és elkésett egy munkareggeliről, a tárgyalópartner felajánlotta, hogy vesz Marknak egy SUV-t. Eduardo tudta, a fickó nem tréfál, és meg volt győződve róla, hogy barátját hamarosan az új autó volánja mögött látja viszont.

A legdurvább munkavacsorára mégis Eduardo visszaútjának előestéjén került sor. A Sun Microsystems egyik alapítója meghívta őket a jachtjára. Mint kiderült, a fickó nagy gourmet, és különösen a fura, egzotikus kajákért rajong. Pár órányi üzleti megbeszélés után az egyik felszolgáló csillogó ezüsttálcán rágósnak tűnő húst tett eléjük. Eduardo ugyan nem mert volna kíváncsiskodni, házigazdájuk azonban önként elárulta, mi a menü. Koalahúst fognak enni, ami nemcsak egzotikus, de Eduardo tudomása szerint illegális is volt. Ennek ellenére udvariatlanság lett volna visszautasítani.

A felszállásra várakozva Eduardo még mindig nem tudta elhinni, mi minden történt vele. Koalát vacsorázott egy jachton. Leitta magát Észak-Kalifornia legpuccosabb bárjaiban. És olyan összegeket hallott, amik Markot is, őt is gazdaggá tennék.

Bármekkora összegek röpködtek is körülöttük az elmúlt napokban, Eduardo jól tudta, nem adják el a thefacebookot. Túl korai lenne. Fog az még többet is

érni, hiszen mindjárt ötszázezer felhasználójuk lesz, és az oldal napról napra csak növekszik. Kit érdekel, hogy egyelőre még nincs belőle haszon? Sőt, egyenesen veszteséges, és Eduardo tizennyolcezer dollárja is rohamosan fogy a bankszámlájukról. Sem ő, sem Mark nem fontolgatják az eladást. Sean Parker pedig... Kit érdekel Sean Parker? Nem is tagja a vezetőségnek. Sima tanácsadó. Nem érdekelt az üzletben. Sean Parker tulajdonképpen senki.

Eduardo arca megrándult, agyát újabb szürke függönyréteg borította be, ismerősen rezgő zsebe pedig tudatta vele, hogy újfent megfeledkezett arról a nyomorult telefonról.

A készüléket előhúзва látta, hogy Kelly az, akit kaliforniai kiruccanása során valóban kissé elhanyagolt. Már éppen visszacsúsztatta volna a zsebébe a készüléket, amikor rájött, hogy alig pár percük van a felszállásig, úgyhogy ennyi ideig akár beszélhetnek is.

A füléhez emelte a telefont.

A vonal túlvégén Kelly szipogott, a háttérben pedig szirénák harsogtak. Eduardo elkerekedett szemmel egyenesedett fel az ülésen.

- Mi a franc van?

Kelly gyorsan, hüppögve beszélt. Amikor már Eduardo jó pár napja nem hívta fel Kaliforniából, Kelly úgy tett, ahogy a fiú javasolta neki, azaz megkereste a kollégiumi szekrényébe rejtett ajándékot. Meg is találta és - elégette. Eduardo többi, nála maradt ruhájával együtt. Kis híján felrobbant a szobája. Aztán persze jöttek a tűzoltók, és

mindent összefröcsköltek a poroltójukkal. Kellyt meg le akarják tartóztatni.

Eduardo behunyt szemmel csóválta a fejét. Remek.

Kettyós barátnővel csupa öröm az élet.

Sosem lehet tudni, mit lép legközelebb.

Két másodperc.

Ennyi a különbség a bajnoki cím és a feledés, a díszablára, kupára és falra nevét felvéső győztes és a szinte üres kézzel, mindössze egy szalaggal és néhány emlékképpel hazatérő vesztes között. Két másodperc. Ahogy Tyler kimerülten előrehajolt, érezte, hogy teste elernyed, és felhólyagosodott kezének szorítása enyhül az immár mozdulatlan evezőkön. A nyolcas egység hajója még mindig a vizet szelte, még mindig szinte versenysebességgel tört előre - de a versenynek vége volt. Még ha ő maga nem is látta volna, hogy a holland hajó két rövid másodperccel hamarabb ér célba, a folyó túlsópartjáról jövő éljenzésből akkor is kitalálta volna az eredményt. A barátoknak és csapattagoknak kiáltozó hollandok voltak azok, nem a maroknyi amerikai, akik azért utazták át a fél világot, hogy megnézzék, hogyan evez Tyler és a testvére.

A szíve mélyén tudta, hogy a Henley-i Királyi Regattán való részvétel már önmagában is hatalmas megtiszteltetés, és olyan élmény, amely egész életét végigkíséri majd. Az 1839 óta évente megrendezett eseményre Anglia leghosszabb egyenes folyószakaszán került sor: a Temze alig több mint 2 km-es szakasza ez, amelynek partján már 1526 óta áll Henley, ez a különös bájú középkori városa.

A város olyan volt, mintha egy tündérmese lapjai közül bújna elő. Az eredeti épületek közül még jó néhány állt, Tylerék pedig az ötnapos rendezvény alatt leginkább

a szűk utcákon barangoltak vendéglátóikkal, be-betérve a kocsmákba, templomokba, boltokba - főleg a kocsmákba. De hiába az egy hét alatt megismert új kultúra, egyetlen oka volt annak, hogy Henley-be jöttek: hogy a világ legjobbjaiival küzdenek meg a Grand Challenge Cup trófeájáért. És bár mindent megtettek, lemaradtak az első helyről.

Két rohadt másodperccel.

* * *

Mire kiszálltak a hajóból és felkapaszkodtak a díjátadó ünnepség színhelyéül szolgáló mólóra, az illusztris vendégek többsége már kitódult a díszpáholyból - a Stewards' Enclosure a nézőtér egy hosszan elnyúló, hihetetlen presztízzsel bíró területe volt, ahová kizárólag tagok vagy a tagok meghívottai léphettek be -, és a kavargó tömeg arra várt, hogy Albert herceg fogadja őket. A herceg élőben sokkal alacsonyabbnak tűnt, de Tylert igencsak lenyűgözte, hogy a királyi család tagja kezét ráz vele, és még a nevét is tudja. Albert ottléte csak a szerencsének volt köszönhető; általában a királyi család egyik alacsonyabb rangú tagja adja át a díjakat, de most Albert utazott ide Monacóból, nagyapja tiszteletére. Jack Kelly a kor egyik legsikeresebb evezőse volt, aki kőműves-múltja miatt nem versenyezhetett Henley-ben - most azonban Albert kiküszöbölhette ezt a csorbát azzal, hogy ő maga lett az esemény házigazdája.

Tyler és Cameron azonban be kellett, hogy érjék egy hercegi kézzorozítással; az igazi diadal a holland csapaté

lett, akik hűvös eleganciával vették át a kupát. Tyler kicsit keserű szájjal nézte, ahogy egy másik hajó legénysége emeli a magasba a trófeát, de igazi sportember volt, és együtt tapsolt a tömeggel. Később ő és Cameron besétáltak a díszpáholyba - tagsággal rendelkező vendéglátóiktól kaptak egy-egy belépésre jogosító kitűzött -, és a következő néhány percben az evezősport brit hívei körében dívó, alkalmanként egészen bizarr öltözködési stílust csodálták: az élénk színű, könnyű zakókat és nyakkendőket, a hosszú, hullámszerű vonalú női ruhákat, a nyári kalapokat - az egész vidám forgatagot. Július első hete volt, és bár a nap ragyogóan sütött, szemmel láthatólag senkinek sem tűnt fel, hogy hőség van. Talán azért, mert a díszpáholyban négy bár is volt, valamint egy fedett étkezőhely és egy teasátor.

- Az ember nem győzhet mindig. Szép volt, fiúk. És egyetlen orrhosszal maradtak csak le.

Tyler kierőszakolt magából egy mosolyt, amikor a díszpáholyvégeiben megpillantotta házigazdájukat, aki barátai gyűrűjéből kiválva feléjük bicegett. A kövérkés, ötvenes férfi pirosposzsgás arcát pisze orra és mélyen ülő kék szeme még inkább kihangsúlyozta. Ez a nyájas ember ügyvédként kereste kenyerét Londonban - mindössze 56 kilométert kellett ingáznia mindennap -, de 25 évvel ezelőtt maga is evezett, az Oxford színeiben. Azóta egyetlen Henley-t sem hagyott ki, és már vagy tíz éve adott szállást a tengerentúlról érkező versenyzőknek.

- Köszönjük - felelt Tyler jókedvet erőltetve magára. - Nehéz menet volt. De megérdemelték. Keményebben dolgoztak.

És Tyler tényleg így gondolta. A többbevezős versenyek általában nem ilyen szorosak, és az, hogy a holland csapat két másodperccel elhúzhatott - bármilyen közhelynek is hangzik -, egyszerűen akaraterő kérdése volt.

- Nos, a lányom készített néhány remek képet - mondta az ügyvéd. - De sajnos már hazament.

- Talán elküldhetné nekünk e-mailen - szólalt meg Cameron csengő hangja. Valaki, akit nem ismertek, kezükbe nyomott egy-egy füstszerű üvegkorsót, teli meleg sörrel. Ehhez a hagyományhoz nehéz volt hozzászokni - de mióta csak megérkezett Henley-be, Tyler és Cameron kitartóan próbálkozott.

- Fiúk, rajta vannak a thefacebookon?

Tyler mozdulatlanra dermedt, a söröskorsó megállt a szájánál. Nem volt biztos abban, hogy jól hallotta a férfit. Persze, az utóbbi néhány hónapban egy csomó embert hallott beszélni arról az átkozott honlapról - de brit akcentussal még egyet sem. Arra meg aztán végképp nem számított, hogy valaki a Temze partján meghúzódó középkori brit városkában hozza majd szóba.

- Ttessék? - dadogta, remélve, hogy csak rosszul hallott valamit.

- Tudja, az a honlap. A lányom mondta, hogy minden amerikai főiskolás ezt használja.

Épp most jött haza külföldről, egy évet tanult Amherstben. És állandóan azon az oldalon lóg. Biztos vagyon

benne, hogy megtalálják ott, amikor csak akarják, és aztán majd elküldi a képeket.

Tyler a testvéreire pillantott. Cameron szemében a saját érzéseit látta tükröződni. Még itt, az óceán másik partján, több ezer kilométernyire a Harvartól - még itt is a thefacebookról beszéltek. Még akkor is, ha csak az egyesült államokbeli főiskolások és egyetemisták használhatják - és hány főiskola és egyetem van? Harminc? Negyven? Ötven? A thefacebook robbanásszerűen terjed, és ezt egyikük sem láthatta előre. És közben a ConnectU lényegében megrekedt az első lépésnél. A ConnectU rengeteg egyedi vonással rendelkezett, és egyidejűleg több iskolában is beindították, mégsem tudott versenyre kelni a thefacebook vírusszerű természetével. Ez vajon az első belépők balszerencséje volt, vagy az embereknek egyszerűen jobban tetszett a thefacebook? - a ConnectU mindenesetre nem volt más, csak egy kis pittyenés a közösségi hálózatok radarján.

Hozzá képest a thefacebook egy monstrum volt. Egy Godzilla, amely mindent eltipor, ami az útjába kerül. Tyler ismét mosolyt erőltetett az ajkára, és tovább csevegett, elterelve a szót a thefacebookról - közben azonban az agyában ott zakatoltak a gondolatok, amelyekkel az utóbbi négy hétben küzdött.

Ő, Cameron és Divya megpróbáltak túljutni a dühön és a frusztráción - megpróbálták a legjobbat kihozni egy rossz helyzetből. És ez nem vezetett sehová. Elindították a honlapjukat, mindenféle módon megpróbálták magukhoz édesgetni a thefacebook táborát - és egyszerűen labdába

sem tudtak rúgni. A főiskolások nyilván egy olyan közösségi hálózathoz akartak csatlakozni, ahol már voltak barátaik, nem egy olyanhoz, amelyről még sohasem hallottak. A thefacebook minden versenytársat a földbe döngölt.

Az igazság az volt, hogy kikaptak. A Harvard pedig mosta kezeit. Mark szóra sem méltatta üzeneteiket és hivatalos tiltakozó leveleiket. Valójában egyetlen választásuk maradt. Larry Summers kerek perec megmondta nekik - eddig mégsem voltak hajlandók rá. Tyler és Cameron az apjuk vállalkozásán keresztül tudtak pár dolgot a pereskedésről; a Wall Street hemzsegett az ügyvédektől, és ők nem egy háborús történetet hallottak a cégbíróság világából. Tudták, hogy a per csúnya dolog, függetlenül attól, hogyan végződik. Ez az a fegyver, amihez az ember csak végszükség esetén folyamodik - de most nem ez volt a helyzet? Végszükség? Két másodperccel megverte őket egy számítógépfüggő kölyök - egy kölyök, aki nem mutatott megbánást, és aki nem hagyott nekik választási lehetőséget.

Tyler azt is tudta, hogy nem csak a jogi eljárás fog eldurvulni; nem volt nehéz elképzelni, hogyan közvetíti majd az egészet a sajtó. Nagyon jól ismerte saját magát - és sejtette, mit fognak az emberek mondani, amikor elképzelik őt és a fivérét Mark Zuckerberg mellett. Az ördögbe is, a Crimson már nem egyszer támadta őket vezércikkeiben; az egyik szerző még a „Neandervölgyi” jelzőt is rájuk aggatta. A cikk írója, mint kiderült, egy lány volt, aki egy ideig Tyler egyik harvardos klubbársával járt, és az egész kapcsolatuk abból állt, hogy

állandóan a szegény fickó orra alá dörzsölte, milyen „ördögiek” a Harvard zártkörű társaságai. Mindez azonban sokat előrevetített abból, mi vár rájuk, ha pert indítanak Mark Zuckerberg ellen.

Ha ez egy nyolcvanas évekbeli mozifilm lenne, Tyler és Cameron minden bizonnyal a rosszfiúk lennének, akik csontváznak öltözve kergetik végig a Karate kölyköt egy iskolai bálon. Gazdag családból származó ifjú sportolók voltak. Mark pedig egy tutyimutyi kockafej, aki egészen a sztárságig hackelte magát. Két társadalmi osztály összecsapása volt ez, ami az újságírók figyelmét sem kerülhette el: az egyik oldalon gazdag, kiváltságos helyzetű srácok álltak, akik hittek abban, hogy az állam azért van, hogy megvédje jogaikat, a másik oldalon pedig egy hacker, aki bármilyen szabályt hajlandó volt megszegni. Becsületkódex vagy hackkertörvények? Tyler tudta, milyen színben fognak a testvérével feltűnni. De ha erre van szükség ahhoz, hogy halovány esélyük legyen az igazságszolgáltatásra - hát hajlandóak lesznek felvenni a csontvázjelmezt, és aztán jöjjön, aminek jönnie kell.

Mark Zuckerberg nem hagyott nekik más választást.

Szem becsukva.

A szív hevesen ver.

A háton patakokban ömlő verejték.

Eduardo dühös volt, efelől nincs kétség. Hogy hol volt - keserűségtől elhomályosult tekintettel járta-e New York utcáit, vagy a csigalassúsággal vánszorgó metrón egyensúlyozott ragacsos acélrúdba kapaszkodva, miközben teste ide-oda dőlt a minden oldalról nekipréselődő idegenek gyűrűjében - nem tudhatjuk pontosan. De akárhol is volt, dúlt-fült mérgében - és olyasvalamire készült, ami egész életét megváltoztatja majd.

Három nappal korábban kezdődött. Akkoriban Eduardo éppenséggel kiváló hangulatban volt; mióta visszajött Kaliforniából - és szakított Kellyvel, csírájában fojtva el egy sor hisztérikus jelenetet -, a dolgok igazán jól mentek New Yorkban. Elégedetten látta, milyen jól haladtak a tárgyalások az Y2M-mel és a többi hirdetővel, akik mind fel akartak kerülni a honlapra. Felhívta hát Markot a La Jennifer Way-i házban, hogy beszámoljon neki a fejleményekről - és ez volt az a pillanat, amikor megindult a föld.

Ha azt állítjuk, hogy Mark nem méltányolta Eduardo New Yorkban végzett kemény munkáját, akkor még szépen fogalmaztunk: Eduardo úgy érezte, hogy Mark szinte oda sem figyelt, amikor ő beszámolt addigi tevékenységéről, hanem rögtön belekezdett valami sztoriba arról a buliról, ahova előző este Sean Parker vitte

el őket, és valami stanfordi leányszövetségről meg egy egész kamionnyi Jágermeisterről hadovált.

Ezen a ponton a beszélgetés átsapott Mark kedvenc szövegeire: hogy Eduardónak oda kéne költöznie Kaliforniába, mert igazából ott történik minden. A kódolás, a lehetséges befektetőkkel való kapcsolatteremtés, a kockázati-ke-befektetőkkel és szoftvergőrékkel folytatott megbeszélések - Mark lényegében arra célzott, hogy Eduardo csak az időt fecsérli New Yorkban, mikor minden, amire a thefacebooknak szüksége volt, ott van a Szilíciumvölgyben.

Eduardo megpróbálta felhívni Mark figyelmét arra, hogy New York is egyfontos központ, ahol egy induló vállalkozás megtalálhatja mindazt, amire szüksége van - a reklámozásra szánt pénztől a banki szerződéseig -, de Mark nem igazán akarta meghallgatni őt. Aztán mindennek a tetejébe

Sean Parker kaparintotta meg a telefonkagylót, és rögtön két lehetséges befektetőről kezdett beszélni, akiket be akart mutatni Marknak. Valójában, mondta Parker, ezek a befektetők készek igazi pénzt adni - és ha Marknak tetszenek, és nekik is tetszik Mark, az ügyletet igen hamar nyélbe üthetik.

Eduardo majdnem elvesztette a mérközést, ott helyben, a telefonvonal másik végén. Gyorsan elmagyarázta Parkernek, hogy ő irányítja a thefacebook üzleti ügyeit, hogy befektetőkkel való megbeszélések csak az ő jelenlétében folyhatnak, és egyáltalán mi a fenének szervezett Parker ilyen megbeszéléseket? Eduardo véleménye szerint még

Marknak sem volt feladata lehetséges befektetőket keresni; neki csak a cég számítógéppel kapcsolatos ügyeivel kellene foglalkoznia. Parker pedig benne sem volt az egészben. Ő csak egy szállóvendég volt. Ez az. Egy kibaszott szállóvendég.

Az után az első telefonbeszélgetés után Eduardo már nem frusztrált, hanem egyenesen dühös volt. Így valami tökéletesen meggondolatlan dolgot tett - talán mérgében, vagy azért, mert akkor ezt tűnt a megfelelő lépésnek.

Hogy tisztázza az érzéseit, és tudassa Markkal, egyáltalán nem kóser, hogy kihagyta őt a dolgokból.

Megfogalmazott egy levelet, amelyben leírta, mi a Markkal való üzleti kapcsolatuk lényege; szó szerint lemásolta azt a megállapodást, amelyet a thefacebook elindításakor kötöttek: hogy Eduardo felel a cég üzleti ügyeiért, Mark pedig Kaliforniában dolgozik a kódoláson. Eduardo még azt is hozzátette, hogy mivel az ő tulajdonában van a cég 30%-a, jogában áll a cég nevében visszautasítani bármilyen üzleti lépést, amellyel nem ért egyet. Marknak el kellett fogadni ezt a tényt - és Eduardo írásos megerősítést akart, hogy úgy irányíthatja a cég üzleti oldalát, ahogy ő azt megfelelőnek látja.

Eduardo már írás közben tudta, hogy ez nem az a fajta levél, amelyre a Mark Zuckerberg-félék jól reagálnak - de ezúttal a lehető legeggyértelműbben akart fogalmazni. Igaz, ami igaz, Sean Parker elvitte őket néhány jó bulira, talán még abban is segített, hogy Mark ágyba vigyen egy Victoria's Secret-modellt - de Eduardo nem érezte úgy, hogy Parker a thefacebook része lett volna. Eduardo volt a pénzügyi vezető, ő adta a pénzt, amely lehetővé tette a

thefacebook működését, ő volt az, aki kaliforniai kalandjukat finanszírozta - és ha most New Yorkban volt is, elvileg még mindig ő a főnök.

Miután Mark megkapta a levelet, egy csomó üzenetet hagyott neki a hangpostafiókján - újabb kéréseket, hogy Eduardo költözzön Kaliforniába, újabb történeteket arról, milyen jó is ott, újabb megnyugtató szavakat, hogy a céggel minden a legnagyobb rendben és semmi okuk nincs arra, hogy olyan hülye dolgokon veszekedjenek, amelyek egyébként sem számítanak - legalábbis Mark bizarr világszemléletében. Eduardo végül visszahívta - nem is olyan régen -, és akkor a helyzet, ha lehet, még rosszabbra fordult.

Mark elmondta neki, hogy találkozott azzal a két befektetővel, akikről Sean Parker beszélt Eduardónak, és nagyon érdekelné őket egy informális befektetés - gyakorlatilag beinjekcióznának egy kis pénzt a thefacebookba, és így a honlap az eddigi ütemben tudna tovább növekedni. A thefacebooknak pénz kellett, mivel már így is súlyos adósságok fenyegették; minél többen csatlakoztak, annál több szerverre volt szükség az adatforgalom kezeléséhez - és hamarosan még több embert kell alkalmazniuk, hogy az egészet kézben tudják tartani.

Eduardo szemében azonban mindez lényegtelen volt. Úgy gondolta, hogy Mark szándékosan nem reagált a levél sorai mögött megbúvó érzelmekre - továbbra is Eduardo jelenléte nélkül tartott üzleti jellegű megbeszéléseket. Nem csak az történt, hogy a lelkébe

gázolt; úgy tűnt, hogy Sean Parkerrel karöltve Eduardo egész lelkét akarja.

Talán Mark úgy vélte, Eduardo nem gondolja komolyan, és hogy a levéllel csak a felesleges gőzt próbálja kiereszteni. És ez valahol talán igaz is volt. Marknak ez a hozzáállása azonban igencsak dühítő volt; Eduardo csak azt látta, hogy azok ott az ő vagyonát élik fel Kaliforniában. A kaliforniai ház? A számítógépes cuccok? A szerverek? Mindez az Eduardo által megnyitott bankszámlának köszönhető - legalábbis Eduardo így gondolta. És ezt a számlát a saját személyes vagyonából tartotta fenn. Eduardo fizetett mindent, és közben úgy érezte, Mark semmibe veszi őt. Azzal már nem is törődött, hogy Mark úgy bánt vele, mint egy hisztis barátnővel.

Lehet, hogy Eduardo túlreagálta a dolgokat, de most amikor három nappal később valahol New Yorkban dühöngött - egyre biztosabb volt abban, hogy tennie kell valamit, ami világosan megmutatja Marknak, mit is érez. Küldenie kell egy üzenetet - egy olyan üzenetet, amelyet már Mark sem hagyhat figyelmen kívül.

* * *

Lelki szemeinkkel már láthatjuk is, mi történt ezután: valahol a belváros határán, a Bank of America egyik fiókjában Eduardo átmegy az üveg forgóajtón; arca csupa elszántság, Oxford-szövésű inge merő izzadság - vagy a metrózás miatt, vagy mert húsz percig állt a dugóban a taxijával.

Elmegy a bank széles, téglalap alakú előterének oldalán sorakozó pénzautomaták mellett, és meg sem áll a bank egyik munkatársáig. Mire a kopaszodó, középkorú bankár helyet mutat neki egy széken és megkérdezi, mit tehet érte, Eduardo már elő is húzta zsebéből a bankkönyvét. Odavágja a könyvecskét a férfi asztalára, és előveszi a legkomolyabb, legfelnöttebb arckifejezését. - Be akarom fagyasztani a bankszámlámat. És megszüntetek a számlához tartozó minden létező csekket és hitelt.

Ahogy a bankár elkezdi a szokásos eljárást, Eduardo minden kétséget kizáróan érzi, hogyan árad szét testében az adrenalin. Nyilván tudatában van, hogy ezzel a tetteivel átlép egy bizonyos vonalat - de végre igazi üzenetet küld Marknak, és tudatja vele, tényleg komolyan gondolja a dolgokat. Eduardo valóban úgy gondolja, Mark hibája, hogy neki egyáltalán joga van megtenni egy ilyen lépést - amikor Eduardo először nyitott számlát a thefacebook nevére a Bank of America egyik fiókjában, nem csak a társaláírói joghoz szükséges nyomtatványokat küldte el Marknak, hanem egy csomó kitöltetlen csekket is, amelyekkel finanszírozhatta kaliforniai életét. Mark persze mindig is Mark maradt, és soha nem töltötte ki a nyomtatványokat. Viszont nem is tett a cégbe semmit a saját pénzéből. Tökéletesen meg volt elégedve azzal, hogy Eduardo vagyonából éljen. Mintha Eduardo a személyi bankára lett volna. És az üzlettársa is - kivéve most, hogy Eduardo megkérdezése nélkül kezdett döntéseket hozni, és ezért Eduárdénak valahogyan a tudomására kell hozni, hogy ez így nincs rendben. Meg

kell tanítani neki, milyen is egy jó üzlettárs. Eduárdot nem érdekelte, hogy a thefacebook minden egyes oldalát Mark Zuckerberg jegyzi. Maga a cég közös erőfeszítés eredménye. Eduardo üzletember volt, és ez a lépése is csak az üzletről szólt.

Eduardo végignézi, hogyan üti le a bankár a billentyűket a számítógépén, hogy befagyassza a thefacebook bankszámláját, és talán egy röpké pillanatra elgondolkozik azon, nem ment-e túl messzire. Ha mégis visszakozna, elég csak felidézni egy képet: Mark és Sean Kaliforniát járja Parker BMW-jében, találkozókat szerveznek a befektetőkkel, és talán még j ókat is nevetnek azon, hogy próbálja meg Eduardo pórázon tartani őket.

Hát majd nem nevetnek, amikor megpróbálják beváltani a következő kitöltetlen csekket - ez holtbiztos.

Ez alkalommal nem ágyúlövés jelzi a forradalom kezdetét. Hanem - jött rá Sean Parker - egy hatalmas San Franciscó-i felhőkarcoló oldalán egyre gyorsabban felfelé törő szupermodern felvonó bugása, és egy brutálisan eltorzított Beatles nóta erőtlen, lágy akkordjai, amelyek a szőnyegpadlós fülkét megvilágító fénycső mögötti hangszórókból szólnak.

Sean úgy érezte, van valami furcsán költői ebben a jelenetben: talán e díszletek között kerül sor a következő földindulásszerű digitális társadalmi változásra, és az egyetlen dolog, ami e korszakalkotó eseményig hátra lévő idő múlására utalt, a hangszóróból kiszűrődő torz lüktetés volt.

Miközben Mark mellett állt a máskülönben üres felvonó közepén, és figyelte a felvillanó kis számokat, amelyek híven jelezték útjukat a felhőkarcoló teteje felé, igyekezett nem vigyorogni. E pillanatban az 52 emeletes épületnek talán a kilencedik és tizedik emelete között járhattak, és hihetetlen sebességgel száguldottak felfelé. Sean érezte, hogy a füle pattog a magasságváltozástól - és ez jó volt; mivel néhány futó pillanatig nem hallotta a zenét, valamelyest rendezni tudta gondolatait, vagy legalábbis amennyire felpörgött szürkeállománya engedte, megpróbált valamiféle látszólagos rendet teremteni közöttük.

Minden oly gyorsan történt - még annál is gyorsabban, mint ahogy maga Sean elképzelte. Csak néhány héttel ezelőtt költözött be a felvonóban mellette álló

excentrikus zsenihez, és most itt voltak, útban egy megbeszélésre, amely az egész Internet arculatát megváltoztató üzleti kapcsolat nyitánya lehet - és jó esélyt teremt arra az egymillió dolláros profitra, amelyre Sean azóta vár, hogy először látta meg a thefacebookot a Stanfordi Egyetem campusán.

Sean rápillantott a mellette álló huszonéves fiúra. Ha Mark ideges is volt, nem mutatta. Pontosabban nem nézett ki a szokásosnál feszélyezettebbnek vagy idegesebbnek; arcát a közöny álarca mögé rejtette, szemei pedig a felvonó ajtaja felett egyre nagyobb számot mutató kijelzőt vizslatták.

Azóta, hogy összefutottak Palo Alto egyik utcáján, Sean alaposan megismerte az excentrikus fiatalembert, és kezdte őszintén megkedvelni. Mark kétségtelenül fura alak volt; a „félszeg” jelző még csak meg sem közelíti a távolságtartásnak azt a fokát, amely őt jellemezte. De bármilyen falat is épített maga köré ez a fiatalember, Sean biztos volt abban, nem volt alaptalan a fiú zsenialitásáról alkotott első véleménye. Mark ragyogó és törekvő elme, meglehetősen maró humorral. Nagy általánosságban csendes ember volt; Sean rengeteg partira elvitte, de Mark egyiken sem érezte jól magát - sokkal boldogabb volt, ha beülhetett a számítógépe elé és dolgozhatott, néha akár 20 órát is egyfolytában. Még mindig megvolt az egyetemen szerzett barátnője, akivel hetente egyszer találkozott, és ha elfáradt a számítógépezésben, szívesen autózott egy nagyot - máskülönben egy kódológép volt. Az általa megteremtett cégben élt, lélegzett és táplálkozott. Sean nem is

kívánhatott volna többet egy szárnyait bontogató vállalkozótól; tulajdonképpen néha még emlékeztetnie is kellett magát, hogy a mellette álló kölyök alig múlt húszéves. Az életstílusa egy kissé éretlen volt, de koncentrálókéessége lenyűgöző, és Sean biztos volt abban, hogy Mark bármilyen áldozatra hajlandó annak érdekében, hogy a honlapja tovább növekedjen; és pontosan ezért volt meggyőződve arról, hogy az a lépés, amire készülnek, a lehető legjobb. Ez a lépés egy találkozó volt, amely katalizátora lehet annak az egymillió dolláros bevételnek, amelyre Sean mindeddig hiába várt - pedig elmondhatta magáról, hogy elindított két sikeres vállalkozást, és hogy már fél évtizede talpon tudott maradni a közelmúltban újra felemelkedő Szilícium-völgy válságai és fellendülései közepette is. Fura módon Sean köszönettel tartozott Eduardo Saverinnek azért, hogy ennyire felgyorsította a végkifejletet; ha Eduardo nem teszi az utóbbi pár héten azt, amit tett, beletelhetett volna akár egy egész nyárba is, hogy eljuttassa Markot erre a pontra. Eduardo azonban maga lökdöste a fiút a Seannak megfelelő irányba - a legfurcsább és legváratlanabb módon. Először is, ott volt az az idióta levél. Sean szerint olyan volt, mint egy gyermekrabló levele, de tényleg - már csak az újságokból és színes magazinokból kivágott szavak hiányoztak belőle. Fenyegetés, hízélgés, követelözés - a kölyöknek komoly problémái vannak az önértékelésével, amelyekkel foglalkoznia kellene. Már maga az ötlet is igencsak abszurd volt, hogy egy internetes cég pénzügyeit New Yorkból irányítja, miközben üzlettársai

Kaliforniában építgetik a honlapot. És aztán az, hogy megpróbált 30%-os tulajdonjogot szerezni Mark ellenében, hát az már hadüzenet volt - Eduardo a jelek szerint megőrült.

Mark mégis igyekezett méltányosan bánni a barátjával - Sean ekkor már ott állt mellette, és megpróbálta elsimítani a dolgokat. Felesleges volt többet feltételezni a levélről, mint ami valójában volt - egy kétségbeesett gyermek könyörgése, hogy vegyék be jobban a céggel kapcsolatos ügyekbe, ami kétségtelenül teljesen elfogadható lett volna Mark számára.

Mielőtt azonban Mark és a barátja bármit kitalálhatott volna, Eduardo átlépte azt a bizonyos vonalat: befagyasztotta a cég bankszámláját, és így lényegében kirántotta a talajt Mark és Dustin alól. Ezzel az egyetlen tetteivel magát a cég lelkét veszélyeztette. Akár tudta, akár nem, ez könnyen tönkretelhetett volna mindent, amin Mark dolgozott - a cég ugyanis nem működhetett pénz nélkül. Ha a szerverek akár csak egy napra is leállnának, az nagy csapást jelentene a thefacebook számára - és talán sohasem tudná kiheverni. A felhasználók szeszélyesek; ezt a tényt a Friendster újra és újra bebizonyította. Ha az emberek úgy döntenének, hogy többé nem látogatják a honlapot - nos, az maga lenne a katasztrófa. Még egy kis arányú lemorzsolódás is visszaütne a felhasználói közösségen belül, hiszen a felhasználók szoros kapcsolatban állnak egymással. A főiskolások azért mennek fel a honlapra, mert a barátaik is fenn vannak; ha egy dominó eldőlt, egy csomó másik követi.

Talán Eduardo nem fogta fel igazán, mit is tesz; talán düh, frusztráció, vagy Isten tudja mi miatt viselkedett így, de - gondolta Sean - e gyerekes megmozdulással lényegében elérte, hogy ne kaphasson nagy szerepet a felfelé törekvő cégben. És Sean véleménye szerint ez egy gyerek tette volt, nem azé az üzletemberé, akinek Eduardo képzelte magát. Akárcsak egy kisgyerek a játszótéren, aki a barátaival kiabál: - Ha nem csináljátok azt, amit én akarok, fogom a játékaimat és hazamegyek! Hát, Eduardo fogta a játékait - Mark pedig olyan döntést hozott, amely megváltoztatja a thefacebookot úgy, ahogy Eduardo még legvadabb álmában sem gondolta volna. Mark először is - Sean tanácsára - Delaware-ben újra bejegyeztette a céget, most korlátolt felelősségű társaságként, hogy megvédje Saverin szeszélyes viselkedésétől, és hogy megkezdhesse az átszervezést, amely nélkül nem lehetett előteremteni a cég fejlődéséhez szükséges pénzt. Ezzel egy időben Mark összegyűjtött minden anyagi erőforrást, amit csak tudott, és még a saját pénzét is feláldozta, hogy életben tartsa a céget, amíg a dolgok jobbra nem fordulnak. Azzal, hogy elvett spórolt pénzéből - abból a pénzből, amit tandíjra szánt -, Marknak sikerült annyit összeszedni, hogy átmenetileg biztosítsa a szerverek működését; a céget fenyegető pénzügyi problémák azonban valósak voltak - és ezt már Mark sem hagyhatta figyelmen kívül. Ráadásul nem csak a szerverek vagy az egyre szükségesebbé váló új alkalmazottak felvétele jelentettek problémát. Hogy még nagyobb legyen a baj, pár nappal korábban levelet kaptak egy jogi cégtől, amely a

ConnectU alapítóit képviselte - a Winklevoss ikreket, a végzős sportolókat, akik még akkor kérték fel Markot, hogy dolgozzon valami társskereső oldalon, amikor az iskolapadban ült. A levél egy bírósági perhez vezető út első állomása volt, amolyan figyelmeztető lövés a thefacebook felé - legalábbis Sean így látta. Még mielőtt megkapták volna a jogi cég levelét, Sean hosszasan elbeszélgetett Markkal a ConnectU-val kapcsolatos helyzetről, és néminemű magánkutatásokat is végzett. Úgy gondolta, hogy a Winklevoss ikrek okozhatnak ugyan kellemetlen perceket, de nem jelentenek igazi veszélyt a cég jövőjére nézve. A legjobb esetben pedig csak átmeneti aggodalmat okoznak; Sean meg volt győződve arról, hogy vádjaik alaptalanok és légből kapottak. Hogy Mark egy ideig együtt dolgozott velük a társskereső oldalukon, mielőtt előállt volna a thefacebook ötletével? És akkor mi van? Vagy száz közösségi hálózat működött; minden kollégiumi szobában volt egy számítógépes megszállott, aki egy, a thefacebookhoz hasonló programon dolgozott; ez nem jelenti azt, hogy mindegyiküket be kellene perelni. Ezek a közösségi hálózatok pedig alapvetően meglehetősen hasonlítottak egymásra. Mark érve - hogy számtalan módon lehet egy széket megtervezni, de ez nem jelenti azt, hogy bárki, aki széket készít, valaki másnak az ötletét lopja el - Sean szemében nem tűnt rosszabbnak bármely más érvnél. Ha valaki ötletet lopott valakitől, akkor végeredményben mindannyian a Friendstertől lopták; az biztos, hogy nem a ConnectU-ikrek találták fel a spanyolviaszt. Mark semmi rosszat nem tett, semmit,

amit a Völgy bármely másik vállalkozója ne tett volna meg már vagy egy tucatszor.

Akárhogyan is, ha az ikrek nem visszakoznak - és a hivatalos felszólító levél erre utalt -, Marknak legalább kétszázezer dollárba fog kerülni, hogy megvédje magát. Ami azt jelentette, hogy pénzhez kell jutni - mégpedig gyorsan. És mivel a cég eladása szóba sem jöhetett - sem Sean, sem Mark szemszögéből nézve -, szükségük volt egy informális befektetőre, akinek a segítségével kihúzhatják addig, amíg felértékelődnek, és ezek a problémák már mind jelentéktelennek tűnnek. Sean azt kívánta, bárcsak lenne pénze erre - de ahogy a Napsterrel és a Plaxóval alakultak a dolgok, Parker vagyona meg sem közelítette azt a szintet, amely elég lenne Marknak ahhoz, hogy életben tartsa a thefacebookot. Így Sean inkább azt tette, amihez legjobban értett: új kapcsolatot épített ki - méghozzá egy olyan kapcsolatot, amely érzései szerint kulcsszerepet fog játszani abban, hogy a thefacebookot olyanná formálják, amilyennek elképzelte.

Sean csak nézte, ahogy úti céljukhoz közeledvén a felvonó kijelzőjén egyre nagyobb számok jelentek meg - és tudta, hogy ez alkalommal is azt tette, amit kellett.

Marknak csak szép csendben végig kell ülnie a megbeszélést - és már sínen is vannak.

Egy újabb oldalpillantást vetett a mellette álló csodagyerekre ... és megint nem kapott válaszreakciót. Emlékeztette magát arra, hogy Mark szótlansága semmit sem jelent. A kölyök képes lesz majd elvégezni a

feladatát, ha eljön az idő. Sean mindössze tizenöt percet akart tőle.

- Tudod, hogy itt forgatták a Pokoli tornyot? - kérdezte Sean, aki megpróbált könnyed és oldott hangulatot teremteni a felvonóban. Mark szája sarkán valami enyhe mosolyfélét vélt megjelenni.

- Hát ez megnyugtató - válaszolta Mark gépiesen. Sean egészen biztos volt abban, hogy a fiú ironizál, és végre megengedte magának azt a mosolyt, amelyet egészen eddig próbált legyűrti.

Igazán tökéletes helyszín volt a megbeszéléshez - persze nem a mozifilm miatt, hanem mert ez volt a város egyik leglenyűgözőbb épülete. A korábban a Bank of America központjaként működő hatalmas épület (California Street 555. szám) egy építészeti csoda: hatalmas csiszolt gránittorony, amelynek több ezernyi ablakfülkéjét már mérföldekről látni lehet; egy 230 méteres torony amely éppen a város pénzügyi körzetének epicentrumából tör a magasba.

A férfi, akivel találkozni készültek - hát ő majdnem olyan mély benyomást keltett, mint az épület, egyrészt személyes hírneve, másrészt eddigi eredményei miatt.

- Péter imádni fog - felelt Sean. - Tizenöt perc, összvissz tizenöt perc, ennyi lesz az egész.

A szíve mélyén tudta, hogy igaza van. Péter Thiel - a hihetetlenül sikeres PayPal internetes vállalkozás beindítója, a több milliárd dollár értékű kockázati tőkealap, a Clarium Capital vezetője, egykori sakkbajnok és az Egyesült Államok egyik leggazdagabb embere - félelmet keltő és rendkívül gyorsan beszélő ember, de

valódi géniusz. És éppen az a fajta üzleti angyal volt, aki megérezte, hogy a thefacebookban rejlő lehetőségek milyen fontosak - és milyen áttörőek - lehetnek. Mert Thiel - Sean Parkerhez és Mark Zuckerberghez hasonlóan - több volt egyszerű vállalkozónál: meg volt győződve saját tevékenységének forradalmi voltáról. A Stanfordon végzett egykori ügyvéd jól ismert liberális volt; a jogi egyetem éve alatt megalapította a Stanford Review nevű folyóiratot, és szilárdan hitt a szabad információcsere eszméjében, amelyet közösségi hálózatain keresztül a thefacebook is fennen hirdetett. Bár a titkolózás és a verseny a lételeme volt, Thiel mindig a következő nagy durranást kereste - és Sean tudta, hogy hozzá hasonlóan Thiel is érdeklődést mutat a közösségi oldalak iránt.

Sean közvetlenül még nem dolgozott együtt Thiellel, de része volt abban, hogy Thiel kisebb összegeket fektetett be a Friendsterbe, és akkor gondosan elraktározta az elméjében az egykori PayPal vezérigazgató nevét, hátha egyszer még alkalom adódik az együttműködésre. Az alkalom itt volt, és rohamtempóban, emeletről emeletre közelített Thiel üveg- és krómirodájához, hogy az üzletember - Reid Hoffman egykori PayPal-beli munkatárs, a Linkedln vezérigazgatója és egyik alapítója, valamint Matt Kohler, a Szilícium-völgy felfelé szárnyaló briliáns vállalkozója társaságában - meghallgassa annak a csavaros gondolkodású kölyöknek a kérését, aki a minap egy szempillantás alatt meghódította az internetes világot.

Ha Thielnek ínyére van, amit hall, nos, akkor - Sean nem talált jobb szavakat a helyzetre - a thefacebook forradalma igazán és visszavonhatatlanul megkezdődik.

* * *

Ötszázezer dollár.

Három órával később ez a szám zakatolt Sean agyában, ahogy majdnem halálos csöndben állt Mark mellett a gyorsan ereszkedő felvonóban, nézve ugyanazokat az - ezúttal csökkenő sorrendben felvillanó - számokat, miközben az California Street 555. hatalmas gránitépületének előcsarnoka felé száguldottak.

Ötszázezer dollár.

Úgy általánosságban véve persze nem volt valami nagy pénz. Nem volt az az egész életet megváltoztató, új birodalmat létrehozó mindenki elmehet a búsba összeg - még annyi sem volt, amennyit Mark a középiskolás éveiben utasított vissza, amikor kifejlesztette azt az MP3-lejátszóhoz való kiegészítőt. Ezt egyébként azért tette, mert egy fikarcnyira sem érdekelte a pénz - lehetett az akár ezerdolláros baráti kölcsön egy cég megalapításához, akár egymillió dollár, amit egy még nagyobb cég vágna hozzá. Amennyire Sean tudta, Markot még most sem érdekelte a pénz; de azért őt sem hagyhatta hidegen az az érzés, ami ezzel az ötszázezer dollárral járt: a biztos jövő ígérete annak a cégnek, amelyet a Harvard egyik kollégiumi szobájában ütött össze.

Péter Thiel éppen olyan ember volt, amilyenre Sean felkészítette Markot. Félelmetes, mint maga az ördög, zseniális, mint maga az ördög - és hajlandó volt részt venni a játékban. És ami ennél is fontosabb, a negyedórás találkozót meghosszabbította egy ebéddel, majd egy egész délutánnal, hogy megbeszéljék a részleteket - annak a megállapodásnak a részleteit, amely egyszer s mindenkorra biztosítja a thefacebook fennmaradását. A tárgyalás egy bizonyos pontján Seant és Markot elküldték, hogy járjanak egyet a városban, míg Thiel, Hoffman és Kohler megvitatja kérésüket - estefelé azonban Thiel közölte velük a nagy hírt: a thefacebook sínen van.

Vagy ahogy ettől kezdve a céget hívni fogják, a Facebook. Sean, akit pokolian zavart a névben felbukkanó the, végül fogta magát és rábeszélte Markot, hogy ott helyben nyisszantsák le a honlap nevéről az újjászervezés jegyében - amely újjászervezés elengedhetetlen volt ahhoz, hogy megkapják azt az ötszázezer dolláros informális befektetést, amely mindannyiuk bőrét megmenti.

Kezdőtőke, ahogy Thiel nevezte. Elég ahhoz, hogy átsegítse őket a következő néhány hónapon - és ígéretet jelentsen arra, hogy még többet kaphatnak, ha eljön az ideje, ha a szükség megköveteli. Cserébe Thiel megkapja az újonnan alakult cég 7%-át, és a helyet a cég ügyeit intéző öttagú igazgatótanácsban. Mark továbbra is ellenőrzése alatt tartja az igazgatósági helyek többségét, és így magát a vállalatot is. Ráadásul övé lesz a cég részvényeinek oroszlánrésze, még ebben az új felállásban

is. A háttérben azonban Thiel kezében lenne az irányítás, aki Sean és Mark segítségével terelné helyes irányba a céget. Ennél jobban nem is alakulhatott volna.

Ahogy Sean a felvonóban állt, és a zenét hallgatta - valami Rolling Stones-korcsot, amitől felfordult a gyomra -, elsöprő győzelmet érzett. Azonban azt is tudta, hogy sok munka vár még rájuk; tudta, hogy a cég átalakítása igencsak feszült helyzetet fog teremteni.

Az újbóli cégbejegyzés elkerülhetetlen volt, ebben Thiel és ő is egyetértett. A Facebooknak új jogi személyiséggé kell válnia: le kell vetnie kollégiumi genezisést, és valamiféle „újszövetségi” státuszt kell szereznie. Újra ki kell adniuk a részvényeket, hogy jelezzék az új felállást: a tulajdonosok közé kell venni Thielt és természetesen magát Seant is - aki végeredményben azóta Mark üzlettársaként dolgozott, hogy beköltözött a házába -, illetve Dustint és Christ.

Ami viszont felvetette, mi legyen Eduardóval. Mark úgy döntött, és Sean bele is egyezett, hogy Eduardo eleinte kapja csak meg a 30%-os részesedését. A cél az volt, hogy bevegyék Eduárdot, és hagyják belefolyni az ügyekbe, amennyire csak akar. Az új cégnek azonban más szabályai lesznek - nem volt más választás.

Egyszerűen nem lehetett úgy vinni egy vállalkozást, hogy ne lett volna meg a lehetőségük részvények eladására, márpedig az új helyzet ezt kívánta meg. Ha előrébb akarnak jutni, az embereknek annak arányában kell részvényeket adni, hogy mennyi munkát fektetnek a cégbe. Már nem valami kollégiumi projektről volt szó, hanem egy igazi cégről, igazi befektetőkkel. Az

embereknek olyan juttatásokat kell adni, amelyeket bármely más cégnél is megkapnának, különben nem lehetne az eredmények alapján megállapítani a Facebook tényleges értékét.

Ami azt jelentette, hogy ha Mark, Dustin és Sean munkájának eredményeként a cég sikeres lesz, akkor több részvényt kapnak majd. Ha Eduardo New Yorkban marad, és ott azon dolgozik, hogy több hirdetőt találjon - majd ennek megfelelően kap a részvényekből. Ha azonban nem teljesít jól... nos, akkor majd csökken a részesedése, hasonlóan bárki máshoz. A pokolba is, ha a jövőben pénzre lesz szükség, mindannyiuknak csökkenni fog majd a részesedése.

Sean értékrendje szerint Eduardo szörnyű dolgot tett: akkor fenyegette meg a céget, amikor az a legtürekenyebb stádiumban volt. Úgy tűnik, Mark nem gyűlölte meg ezért Eduárdot - de hát Mark nem tudott és nem is akart gyűlölni senkit. Sean szerint azonban Eduardo világosan megmutatta, melyik oldalon áll. Mark, Dustin és Sean számára a Facebook jelentett mindent. Ez volt az életük.

A megbeszélésen Mark meg is mondta Thielnek, hogy a nyár végeztével valószínűleg nem megy vissza a Harvardra, inkább Kaliforniában marad, és folytatja a nagy kalandot. Mindig csak egy-egy hónapra tervez előre - de ha a Facebook fejlődése nem lassul, akkor még azt is elképzelhetőnek tartja, hogy a közeljövőben egyáltalán nem tér vissza a Harvardra. Hasonlóan nyilatkozott, mint Bili Gates, aki azt mondta: „Ha a Microsoft nem jön be, bármikor visszamehetek a Harvardra.”

Valóban, ha a Facebook mégsem jönne be, Mark bármikor visszaülhet az iskolapadba - de Sean gyanúja szerint erre nem fog sor kerülni. Mark számára a nyár soha nem fog véget érni, és nagyon valószínű, hogy Dustin is Kaliforniában marad.

És Eduardo? Hát, amennyire Sean ismerte, ez a fickó sosem fogja otthagyni az egyetemét. Már bizonyította, hogy nem hajlandó mindenről lemondani a Facebook érdekében. O egyszerűen nem ilyen volt. Más dolgok érdekelték. Például annak idején, amikor még a Harvardra járt, szinte uralta a Phoenixet - legalábbis Sean így hallotta. New Yorkban pedig megkapta azt a gyakornoki állást, bár már az első héten ott is hagyta. Eduardo vissza fog menni az egyetemre. Mark Zuckerberg azonban megtalálta a helyét a világban. Sean nézte az egyre csökkenő számokat, és végre az izgatottsága is kezdett alábbhagyni. Kényszerítette magát, hogy szíve ismét normálisan verjen, akárcsak egy működésben lévő számítógép merevlemezének egyenletesen áramló bájttjai és bitjei.

Tudta, hogy még várnak rájuk nehézségek. Még oly sok teendőjük van!

Legelső lépésként Marknak valószínűleg rá kell venni Eduárdot arra, hogy fogadja el a jogi feltételeket - egy ügyvéd értelmezésében, hogy semminemű kétely ne merülhessen fel. Lehet, hogy ez nagyon durván hangzik, de ha gyakorlati oldalról nézzük a dolgokat, Eduárdénak meg kell értenie. Nem személyes ügy volt, hanem kőkemény üzlet. Eduardo pedig mindenekelőtt üzletembernek tartotta magát.

Sean és Péter, a két sikeres vállalkozó elmagyarázta Marknak, hogyan is működik ez az egész. Más, szárnyait bontogató cégekhez hasonlóan a Facebook is kétszer született meg. Először akkor, amikor néhány fiatal egy számítógépen összeültött valamit egy kollégiumi szobában. Másodszor pedig itt - egy felhőkarcolóban San Francisco belvárosában.

Ha valaki ott lett volna abban a kollégiumi szobában, hihetetlenül izgalmas és csodás történeteket mesélhetne. Az ember valami igazán jónak volt a része, a génusz szikrájának, a semmiből előtörő lángnak, a képzelőerő villámcsapásszerű megnyilvánulásának.

Ha pedig valaki a felhőkarcolóban lett volna az események tanúja - hát az egészen más élmény volna. Ez jelentette a Cég, a nagybetűs Cég igazi megszületését. Ez volt az igazi üzlet, az igazán komoly cég - a második villámcsapás, amely egyenesen a mennybe repít. Ez igazán olyasmi volt, amit Eduárdénak meg kellene érteni. A történet már régen nem a kollégiumi szobában álmodozó két kölyökről szól.

És ha nem fogja fel? És ha nem érti? Mi van, ha nem akarja megérteni?

Nos, akárhogyan is nézzük, ha Eduardo nem fogja fel -hát akkor Sean szerint nem is törődik a Facebookkal úgy, ahogy ők. Akkor egy hajszálnyival sem jobb a Winklevoss ikreknél, akik megpróbáltak Mark bokájába kapaszkodni, miközben ő az ég felé tört.

Akárhogyan is, Marknak meg kellett tudnia, hogy a cég szemszögéből nézve helyes döntésre készül. Sean és Thiel megértette vele, hogy senkitől nem fognak pénzt

kapni, amíg valami nyavalyás kölyök New Yorkban buzgólkodik, azt állítva, hogy ő irányítja a cég pénzügyeit, 30%-os tulajdoni arányával kérkedik, és ezt Damoklész kardjaként a fejük felett lobogtatja, készen lecsapni rájuk bármelyik pillanatban.

Azzal, hogy befagyasztja a bankszámlájukat.

Azzal, hogy megfenyegeti őket.

Megfenyegeti a Facebookot.

Pedig ez az egész lényege - a Facebook. A cég. A forradalom. Sean bárkinek megmondhatta volna, hogy Mark már csak ezzel törődik. Tudta, hogy valami hatalmas dolgot tesz. Ez a Mark Zuckerberg-termék meg fogja változtatni a világot. Olyan, mint a Napster, csak nagyobb - a Facebook egyenlő az információ szabadságával. Egy ízig-vérig digitális közösségi hálózat. A való világot viszi be az Internetre.

Eduardónak meg kell értenie. És ha nem?

Akkor a dolgok jelen állása szerint Eduardo nem számít.

Még csak nem is létezik.

Ahogy ott állt a felvonóban, Sean arra gondolt, mit mondott Péter Thiel Marknak azután, hogy megkötötték a céget egy magasabb szintre emelő megállapodást.

Rögtön azután, hogy megígérte Marknak, hogy ha a Facebook tagsága eléri a három-milliót, elviheti a 360-as Ferrari Spyderét egy körre. Rögtön azután, hogy elvégezték a papírmunkát, amely lehetővé tette, hogy ötszázezer dollárnyi kezdőtőkéhez jusson - amiből aztán felépítheti a Facebookot, ahogyan és amekkorára csak akarja.

Thiel előrehajolt az íróasztala felett, és Mark szemébe nézett.

- Csak ne cseszd el!

Sean a felvonó ajtai fölött villódzó számokra nézve elvigyorodott.

Thielnek semmi oka az aggodalomra. Sean ismerte új barátját. Mark Zuckerberg nem fogja hagyni, hogy bárki elcsessze a Facebookot. Végigviszi ezt a forradalmat - bármibe is kerül. Ha Eduardo erősen hunyorít és esetleg még körbe is fordul, máris Mark rendetlen kollégiumi szobájában érezhette volna magát a Kirkland Házban, ahol azt nézi, hogyan dolgozik barátja kitartóan a laptopján. Még a kaliforniai Los Altosban újonnan bérelt Facebook-ház nyitott, központi helyiségének bútorai is úgy néztek ki, mintha egyenesen a Harvardról szállították volna ide őket: kopott faszékek, futonok, szebb napokat látott íróasztalok és díványok, amelyek kollégiumi hangulatában sajátos módon keveredett az IKEA és az Üdvhadsereg stílusa. Hátral a veranda paintball-lövések nyomait őrizte, és mindenfelé kartondobozok heverték - az egész inkább hasonlított egy csapat jogtalan házfoglaló lakóhelyére, mint egy teljes erővel beinduló új vállalkozás főhadiszállására. És persze mindenütt számítógépekbe botlott az ember - az asztalokon, a padlón, a konyhapulton a müzlis dobozok és chipsek mellett -, de a ház még ezekkel a gépekkel együtt is egy kollégiumra emlékeztetett; és Mark meg a többiek épp ezt akarták. Mostanában ugyan éjjel-nappal dolgoztak. E percben Mark és Dustin a képernyők mögé bújva ügködtek valamin, míg két öltönyös fiatalember, akikről

Eduardo tudta, hogy annak a jogi cégnek a képviselői, amelyet a Facebook többek között az új szerződés előkészítésével bízott meg, a konyhába nyíló ajtónál téblábolt. Még ha mostanában éjjel-nappal dolgoztak is, nem akarták elveszíteni a cég kollégiumi hangulatát, hiszen az valahol mélyen mindig is egy kollégiumi kísérlet marad, amely vírusként terjed.

A valamiképpen mégis rendezettnek tűnő káosz ellenére ez az ötszobás ház még mindig jobban illett Markhoz és csapatához, mint az előző a külvárosias Palo Altóban - bár a költözés nem teljesen Mark döntése volt. Egy sor panaszkodó levél és a főbérlo gyakori látogatása után lényegében kirúgták őket a La Jennifer Way-i albérletből - többek között azért, mert a tetőn mászkáltak, túl hangosan hallgatták a zenét, kerti bútorokat dobáltak a medencébe, és a drótkötélpályájukkal kárt okoztak a kéményben. Eduardónak valahogy az volt az érzése, hogy egyhamar nem fogják visszakapni a biztonsági letétként kifizetett összeget.

Ami tulajdonképpen rendben is volt most, hogy Péter Thiel informális befektetése segítségével rendbe jöttek a Facebook pénzügyei: abból finanszírozták az új házat, az egész számítógépparkot, több szerveret, mint amennyit Eduardo bármikor is szükségesnek tartott - és az ügyvédek, akik mosolyogva és kézfogással köszöntötték Eduárdot, aki egy kora reggeli indulást követő hosszú repülőút és taxizás után érkezett meg Cambridge-ből.

Eduardo az út nagy részét végigaludta; még csak nyolc hét telt el az új tanévből - végzős egyetemista volt -, és

máris teljesen kimerült. Bár a megszokottnál kevesebb órát vett fel, hogy folytathassa munkáját a Facebooknál, a Harvardon mindig rengeteg teendő várt rá: a főszakjára szánt és már megkezdett szakdolgozattól a Befektetési Társaságig, amelynek még mindig tagja volt, és persze ott volt a Phoenix is, amely minden hétvégéjét kitöltötte - főleg azóta, hogy szakított Kellyvel és újra facér lett. Ráadásul most kezdődött egy újabb felvételi időszak a Harvard társaságaiba (ez volt az ún. punch season), és ezúttal neki kell kiválasztania az egyetemi társadalom krémjének új tagjait.

És mindezek tetejébe persze ott volt a Facebook. Eduardo hátradőlt a székén, amely a ház legnagyobb helyiségének közepét szinte teljesen betöltő kerek asztal mellett állt, és nézte, hogyan dolgozik Mark a laptopján. A képernyő fénye megvilágította Mark sápadt arcát, a programsorok visszatükrözödtek kék szemében. Mark alig köszönt neki, amikor belépett a házba - tényleg, csak biccentett és mondott egy-két szót -, de ebben nem volt semmi különleges, és Eduardo nem is próbált belemagyarázni semmit. A dolgok voltaképp egészen jól alakultak közöttük az utóbbi nyolc hétben, mióta visszament az egyetemre.

Az a néhány viharos nyári hét mostanra szinte elfelejtődött; Mark akkor nagyon bepöccent a bankszámlával kapcsolatos helyzet miatt, és Eduardo kívánsága ellenére tovább folytatta a tárgyalásokat a befektetőkkel, aminek viszont az lett az eredménye, hogy pénzt kapott Thieltől. Azóta többször megtárgyalták az ügyet telefonon - úgy veszekedtek, mint bármely két

barát, akik belekezdtek valamibe, ami sokkal nagyobbra nőtt, mint azt bármelyikük is gondolta volna -, de végül valamiféle enyhülés következett be, és megállapodtak abban, hogy a cég a legfontosabb, és hogy mindennek zökkenőmentesen kell tovább folynia. Eduardo valószínűleg túllőtt a célon a bankszámla befagyasztásával, Mark viszont egy kissé távolságtartó és önző volt, amikor Eduárdot nem vonta be jobban az ügyekbe - Eduardo azonban hajlandó volt a belátásra, és arra, hogy a cég érdekében inkább előre tekintsen. Üzletről volt szó, és barátok voltak; majd kitalálják, hogyan oldják meg a dolgokat.

Mark ezért kérte meg Eduárdot, hogy egy kicsit húzódjon a háttérbe - hogy eloszlathassa saját aggodalmait, és hogy Eduardo jobban koncentrálhasson az egyetem befejezésére. Meggyőzte Eduárdot arról, hogy a cég túl nagy ahhoz, hogy egy ember próbálja meg kézben tartani a pénzügyeit, és hogy követelése egyszerűen lehetetlen. Ahogy a Facebook növekedett - már majdnem 750 000 felhasználójuk volt, és nemsokára egymillió lesz! -, Mark és Dustin egy időre, talán egy szemeszterre, de valószínűleg nem többre kimaradtak az egyetemről. Azt is tervezték, hogy felvesznek egy értékesítési igazgatót, aki majd behozza a lemaradást és átvesz néhány dolgot, amin addig Eduardo dolgozott New Yorkban.

Mindeközben rendkívüli tempóban fejlesztettek ki újabb és újabb alkalmazásokat - némelyikük egészen hihetetlen volt. Létrehoztak valamit, amit „üzenőfal”-nak neveztek el; egy felületet, ahol az emberek olyan rendkívül nyílt formában kommunikálhatnak egymással, amely egyetlen

más közösségi oldalon sem valósult még meg. Emellett csoportokat lehetett létrehozni, és csatlakozni hozzájuk - ezt az ötletet még Eduardo vetette fel Marknak, amikor először merült fel bennük a honlap gondolata. Hihetetlen tempóban születtek az újabbnál újabb fejlesztések, szinte követve a felhasználói bázis járványszerű növekedését. Végül Eduardo, aki a júliusi dühkitörése óta valamelyest megnyugodott, arra a következtetésre jutott, hogy Mark úgyis a maga módján fogja intézni a dolgokat; és most, hogy vége lett a nyárnak és Eduardo visszament az egyetemre, egyébként is jobb helyzetbe került. A legfontosabb az volt, hogy a cég virágzott. Azzal, hogy Thiel pénzt adott, Eduardo már nem a saját vagyonát kockáztatta; és mivel Thiel pénztárcája lényegében feneketlen volt, nem állt fenn annak a veszélye, hogy a cég ne tudna megbirkózni bármivel.

Ami Eduárdot illeti, lényegében örült, hogy ismét az iskolapadban ül. Utolsó egyetemi évének legizgalmasabb időszaka az első hét volt; Phoenix-beli barátain keresztül hallotta, hogy a Summers rektora bejelentette a gólyáknak, mindannyiukat megkereste a Facebookon. Szinte hihetetlen volt - a Harvard rektora az ő honlapjukat használta, hogy információt szerezzen a bejövő diákokról. Mindössze tíz hónappal ezelőtt Mark és Eduardo csak két senki volt, és most a Harvard rektora böngészte szellemi gyermeküket.

Ennek a fényében jelentett-e bármit ez a civakodás közte és Mark között? Amikor Mark felhívta és megkérte, hogy ugorjon el Kaliforniába aláírni néhány papírt - néhány új cégbejegyzési dokumentumot a cég átszervezéséhez,

amely Thiel betársulásával szükségessé vált - Eduardo vállat vont és arra a véleményre jutott, hogy jó lesz ez így.

Így amikor az egyik ügyvéd átvágott a központi helyiségen és átadott neki egy halom jogi papírt, mély lélegzetet vett, ismét Markra pillantott - aztán elkezdte átrágni magát a jogi bikkfanyelven írt paksamétán.

Első pillantásra meglehetősen bonyolultnak tűnt.

Összesen négy dokumentum, jó pár oldalon. Először is volt két részvényvásárlási megállapodás - ami

lényegében lehetővé tette, hogy a régi thefacebooknál szerzett, mára értéktelen részvényei helyett

hozzájuthasson az újonnan bejegyzett Facebook

részvényeihez. Másodszor volt egy csereszerződés,

amely azt tette lehetővé, hogy a thefacebooknál lévő régi részvényeit az új cég új részvényeire cserélje. Végül

pedig volt egy megállapodás a tulajdonosok szavazati jogáról;

ezt Eduardo nem értette kristálytisztn, de a jelek szerint valami olyan jogi dolog volt, amely elengedhetetlen a cég működéséhez.

Az ügyvédek megtették minden tőlük telhetőt, hogy

elmagyarázzanak mindent az iratokat végiglapozó

Eduárdénak. Az újabb vásárlások és részvénycserék után

Eduardo összesen 1 328 334 részvényhez jutna az új

cégnél. Az ügyvédek úgy számolták - és Mark is, aki

időről időre felnézett a számítógépéből, hogy segítsen az új struktúra körvonalazásában -, hogy Eduardo e

pillanatban a Facebook tulajdonjogának 34,4%-a felett

rendelkezett - az eredeti 30%-ot azért emelték meg, mert

a jövőben szükségszerűen csökkenni fog a részesedése egyrészt további emberek felvétele miatt, másrészt pedig azért, mert valahogyan meg kellett jutalmazni a bizonyára hamarosan felbukkanó befektetőket. Mark részesedése kb. 51%-ra csökkent, Dustin pedig a cég 6,81%-át birtokolta. Sean Parker 6,47%-ot kapott - Eduardo szerint többet, mint amit megérdemelt -, Thiel részesedése pedig olyan 7% körül alakult.

Az egyik irat az opciók érvényessé válásának menetét írta le: Eduardo a közeljövőben nem adhatja el a részvényeit, így a tulajdonjoga egyelőre csak papíron létezett - akárcsak Marké, Dustiné és Seané, feltételezte Eduardo. A továbbiakban lemondott minden követeléséről, amelyet Mark és a cég ellen támasztott; ez alapján véve azt jelentette, hogy Eduardo a papírok aláírásával elfogadja, hogy ezek az új dokumentumok határozzák meg a Facebook egészében elfoglalt pozícióját - és hogy minden, ami ezelőtt történt, már csak történelem.

A kollégiumszerű házban ülve, Dustin és Mark ujjainak kopogását hallgatva a billentyűzeten, Eduardo újra és újra átolvasta az iratokat. Részben tudta, hogy ezek az iratok fontosak - hogy jogi dokumentumok, és ha aláírja, a cég nagyon nagyot léphet előre. Közben azonban védve érezte magát, egyrészt mert ott voltak az ügyvédek - a Facebook ügyvédei, következésképpen joggal feltételezte, hogy az ő ügyvédei is -, és főleg azért, mert ott volt Mark, a barátja, aki azt mondta, hogy az iratok aláírása elengedhetetlen és hasznos. Parker, aki most már törvényesen is a csapat tagja lesz - örökre -, a ház

valamely más pontján tartózkodott - de végül is tényleg ő szerzett befektetői pénzt, és a Szilícium-völgy egyik legragyogóbb elméje volt.

A legfontosabb azonban az volt, hogy Eduardo megtarthatja a részesedését a cégnél. Ez a részesedés nyilván csökkenni fog, de a többiek részesedése nem fog ugyanígy csökkenni? Számít-e az, hogy a céget már nem thefacebooknak hívják - nem őrzi meg korábbi pozícióját a Facebooknál is?

Felidézte magában az utóbbi néhány beszélgetést, amelyet Markkal folytatott - az iskoláról, az életről és arról, mit kéne csinálnia Cambridge-ben, amíg Mark Kaliforniában van. Eduardo úgy érezte, volt némi félreértés - néha egyértelműen úgy tűnt, Mark azt mondja neki, hogy amíg egyetemre jár, nem kell ilyen keményen dolgoznia a cégnek, hogy felvesznek majd néhány értékesítési ügynököt, hogy kicsit hátrébb léphet -, Eduardo azonban a maga részéről úgy gondolta, van elég ideje arra, hogy megtegyen mindent, amire a Facebooknak szüksége van.

Nos, ezek az iratok a látszat szerint azt mondták - Eduardo értelmezésében -, hogy ugyanolyan nagy szerepet játszik a cégben, mint korábban. A dolgok talán megváltoznak egy kicsit a jövőben - ahogy több pénz folyik be, ahogy több embert vesznek fel -, ezek az iratok azonban csak egy elengedhetetlen átszervezés részét képezték.

Vagy mégsem?

Akárhogyan is, Mark azt is mondta, hogy amikor a honlap eléri az egymillió tagot, lesz egy buli, egy

hatalmas buli. Péter Thiel szervezi majd a San Franciscó-i éttermében, és Eduardónak persze ismét el kell utaznia Kaliforniába, mert ez a buli igazán megéri a repülőutat. Eduardónak mosolyognia kellett, amikor erre gondolt. Csak egy elengedhetetlen átszervezés, egy kis elvégzésre váró papírmunka. Minden a legnagyobb rendben lesz. Egymillió tag. Örült gondolat volt. Arra aztán mindenképpen visszajön Kaliforniába, gondolta, miközben tollat kért az egyik ügyvédtől, hogy aláírja a jogi dokumentumokat. Végül is övé a Facebook 34%-a -volt oka az ünneplésre. Vagy mégsem?

Eduardo égő szemmel és csengő füllel botorkált keresztül a minden újért rajongó és a nagy alkalomra magukat alaposan kicsípő emberek között. Feje fáj a zenétől - a techno, az alternatív zene és a rock dübörgő keveréke szült -, meg a magasan a teremre boruló kupolában örvénylő élénk, színes fényektől: a lila, a sárga és a narancssárga számtalan árnyalatában tündöklő, éppen szupernóvává váló galaxisok egymásba csavarodó kanyargó mintáit formázó fénysugarak az érzékeket elkábító ragyogással töltötték meg az egész étteremet. A hely neve Frisson volt, és jelenleg ez volt a legmenőbb étterem San Francisco belvárosában. Az épületbelső díszítése éppen annyira túlzottan modern volt, mint fájdalmasan retro - valahol az Enterprise űrhajó és egy '60-as évekbeli kábítószeres utazás között állt félúton. Mire Eduardo átvágott a tömeg sűrűjén, a feje már fájdalmasan hasogatott; részben a magához vett tekintélyes mennyiségű alkohol miatt, de főleg a kultúrsokktól, amely a komoly és fagyos hangulatú Harvard campusából idecseppenő diákként érte. A kör alakú étterem központi helyét elfoglaló DJ-től néhány méterre megállva a tömeget és a flancos éttermet fürkészte. Be kellett ismernie, hogy az étterem kiváló választás volt a Facebook egymilliós tagságát ünneplő bulihoz. A honlap egymilliomodikként regisztrált felhasználói fiókját megünneplő óriási bulira Mark pár napja hívta meg - alig tíz hónappal azután, hogy Mark kirklandi kollégiumi szobájában elindították az egészset.

A Frisson modern, menő és exkluzív volt, akárcsak a Facebook. A tulajdonosa pedig Péter Thiel, aki a saját - feneketlen - zsebéből fizette az egész bulit.

Eduardo nézte, hogy mozog a zenére a fiatal észak-kaliforniai tömeg: színes ingekkel viselt farmerek és fényes fekete, európai stílusú göncök nagyjából egyforma arányban bukkantak fel. Mindent egybevetve a buli nagyon jellemzően Szilícium-völgyi és nagyon modernül San Franciscó-i volt. És nagyon facebookos is. A résztvevők jó része egyetemista korú, vagy akörüli volt. Egy csomó stanfordi hallgató és frissen végzett diák. Mindenki színes koktélokat kortyolgatott, és szemmel láthatólag mindenki pompásan érezte magát. Eduardo figyelmét nem kerülhette el egy csoport helyes lány, akik a DJ fülkéjének másik oldalán találtak helyet maguknak. Az egyikük mintha rámosolygott volna; ő pedig elpirult, és gyorsan elkapta tekintetét. Még mindig nagyon félénk volt, az életét megváltoztató rendkívüli események ellenére is.

A buli eddig az ő számára is nagyon jól alakult. Mióta betette a lábát, elűjságolta mindenkinek, aki hajlandó volt meghallgatni, hogy ő alapította meg a Facebookot Markkal és Dustinnal. A lányok néha rámosolyogtak, néha pedig úgy néztek rá, mint egy örültre. Kicsit furcsa volt - a Harvardon egy bizonyos szinten mindenki ismerte őt és azt, amit véghezvitt. Itt a tekintetek Markra szegeződtek - és csak Markra.

De ezzel nem volt semmi baj. Tényleg. Eduardo nem bánta, hogy itt, Kaliforniában a háttérbe szorul. Nem a hírnév kedvéért vágott bele az egészbe. Különösebben

nem érdekelte, hogy tudják-e az emberek, hogy ő is ott volt abban a kollégiumi szobában, hogy az ő tulajdonában van a cég több mint 30%-a, és hogy ő az, aki - Mark mellett - a legnagyobb felelősséget vállalja magára azért az egymillió felhasználóért. Csak az érdekelte, hogy az embereknek tetszik a honlap, és hogy hamarosan ez lesz az Internet történetének egyik legsikeresebb üzleti vállalkozása.

A gondolatra hanyagul elmosolyodott, aztán tekintetét a táncparkettről az étterem túlsó oldalán felállított asztalokra emelte. A terem hátsó részében, alig kivehetően, Mark, Sean és Péter ült egy kör alakú asztalnál, mélyen elmerülve a beszélgetésben. Tudta, hogy véletlenül éppen aznap van

Sean születésnapja - vajon hány éves lehetett ez a fickó, huszonöt? Átfutott az agyán, hogy odamegy hozzájuk, de aztán mégiscsak úgy érezte, jobb neki itt a tömegben - névtelenül, egyedül. Már megint a kultúrsokk; ez a hely olyan távolinak tűnt a Harvard Yardtól, hogy ilyen erővel akár az Enterprise-on is lehetett volna.

Pislogott egyet, és hagyta, hogy a kavargó fények teljesen átjárják a testét.

Ez a hely, ez az étterem - túl sok volt neki. Teljesen idegennek érezte. Olyan... gyors volt. Ezt már attól a perctől érezte, hogy az épület előtt kiszállt a taxijából. Péter Thiel Ferrari Spydere kint állt a járda mellett. Mark Nissan Infinitije - amit akkor kapott, amikor a jó öreg Craigslist már nem tudta időben odavinni őt egy üzleti megbeszélésre - valahol lejjebb állt az utcában. Talán pont Parker BMW-je mellett.

Eduardo még mindig egy kollégiumi szobában lakott. A már hófedte egyetemi parkon keresztül, a Widener Könyvtár hideg árnyékában ballagott az óráira, nap nap után.

Rendben van, tévedett - a dolgok drámai módon megváltoztak a nyár eleje óta. De ezzel nem volt semmi baj. Ez az ő választása volt. Nem hibáztathat senkit, csak saját magát. Átköltözhetett volna Kaliforniába.

Otthagyhatta volna egy időre az egyetemet. De hát már utolsó éves egyetemista, és alig öt hónap múlva lediplomázik. Aztán a többiekhez hasonlóan ő is belevetheti magát a Facebookba, és visszatérhet oda, ahol ő és Mark annak idején elkezdtek.

Ma azonban jól fogja érezni magát. Elkortyol még egy italt. Beszélni fog azzal a helyes lánnyal a DJ fülkéjének másik oldalán. Holnap pedig visszarepül Cambridge-be, és ismét a tanulmányaira összpontosít. Mark jól irányítja a Facebookot.

Egészen biztos volt abban, hogy minden a legnagyobb rendben lesz.

* * *

A táncparkett mögötti étkezőtérben Sean Parker hátradőlt a kör alakú asztal mellett álló modern art deco-széken, és hallgatta, hogyan beszélget Thiel és Mark a Facebook számára kiagyalt új alkalmazásokról. Jobb eszközökről, amelyek segítségével az egyetemisták és főiskolások könnyebben megtalálhatják egymást a hálózaton. A máris nagyon népszerű üzenőfal továbbfejlesztéséről, ahol a

fiatalok különböző információkat oszthatnak meg egymással. És arról, hogy később - úgy talán fél év múlva - akár egy fényképmegosztó alkalmazást is bevezethetnek, amely kenterbe vágna mindent, amivel mások eddig előálltak. Újítás újítás után.

Sean elmosolyodott magában; minden tökéletesen a terv szerint fog haladni. Thiel és Mark remek párost alkottak, éppen ahogy sejtette.

Mély lélegzetet vett, majd két üzlettársa feje felett a tömegre pillantott. Szinte azonnal meglátta Eduardo Saverint, aki egy csinos ázsiai lánnyal beszélgetett a DJ mellett.

Eduardo, aki meggörnyedve tette a szépet a lánynak, éppen olyan hórihorgasnak és esetlennek nézett ki, mint máskor. Úgy tűnt, mosolyog, ami jó jel volt. Eduardo boldog volt, a lány boldog volt, a jelek szerint mindenki boldog volt.

Minden olyan simán ment! Eduardo aláírta a szükséges jogi papírokat, és végrehajtotta az átszervezést célzó megállapodásokat. Thieltől megkapták azt a pénzt, amire szükségük volt, ha tovább akartak szárnyalni. A Facebooknak már több mint egymillió felhasználója volt, és minden héten újabb tízezrek csatlakoztak. A közeljövőben több főiskolára, több campusra is kiterjesztik majd. Végül talán még a középiskolákra is. És aztán? Ki tudja? A Facebook egy nap talán mindenki számára elérhető lesz. A főiskolás-egyetemi forma, a zártkörű jelleg - mindez megtette varázsát. Az emberek bíztak a Facebookban. Az emberek szerették a Facebookot.

Az emberek hamarosan sok millió dollárt akarnak majd fizetni a Facebookért.

- És íme! Most már egészen hivatalos. A tavasz megérkezett New Englandbe.

Eduardo elvigyorodott, ahogy A.J. barátja rámutatott a formás lábú lányra, aki a könyvtárba vezető lépcsősor alján sétálgatott, orrát egy közgazdasági tankönyvbe dugva

- hosszú szőke haja kecsesen omlott a nyakára, körbefolyva elefántcsont fehér iPodjának vékony kábelét.

- Aha - felelt Eduardo. - Az évszak első miniszoknyája. Most már nincs megállás.

Eduardo úgy érezte, sohasem sikerült igazán hozzászoknia a Harvardon különösen hosszúnak tűnő télhez; alig egy hete a Yard még hótakaró alatt fehérlett, ezeket a lépcsőket jégpáncél borította, és a levegő olyan hideg és csípős volt, hogy még a lélegzetvétel is fájt. Úgy tűnt, hogy a Harvard naptárából egyszerűen hiányzik a március - február után február jön, aztán még egy átkozott február.

De most végre-valahára eltűnt a hó. A levegőnek friss illata volt, a ragyogóan kék égen alig látszott néhány felhő, és a lányok nekiláttak, hogy felülvizsgálják ruhatárukat: elpakolták a vastag, formátlan pulóvereket, és előbányászták a szoknyákat, a csinos kis topokat és a nyitott orrú cipőket. Na jó, a topok talán nem voltak annyira csinosak - mégiscsak a Harvardon vagyunk -, de legalább kilátszott a lányok bőre, és az átkozottul jó dolog.

Természetesen ez egyik pillanatról a másikra meg is változhatott; talán holnap megint visszajönnek azok a ronda fekete felhők, és a Yard megint barátságtalan holdbéli tájjá változik. Holnap azonban Eduardo már nem lesz New Englandben. Megint visszamegy Kaliforniába - felsőbb utasításra.

AJ. intett neki egyet, aztán elindult lefelé a kőlépcsőkön, hogy odaérjen a Yard másik oldalán tartott szemináriumra. Eduardo majd pár perc múlva követi - de nem üldözi se a török, se a tatár. Végzősök voltak, és már két hónapjuk sem volt a diplomáig. Megtehették, hogy elkésnek az óráról. Az ördögbe, akár be se kell menniük; az, hogy ott vannak, se nem oszt, se nem szoroz. Ha átmennék a hátralévő néhány vizsgájukon, akkor már kifelé áll a rúdjuk a Harvardról, és hamarosan kezükben tarthatják azt az aranyárga diplomát, amely oly sokat jelent az igazi világban.

Az igazi Világ. Eduardo nem volt biztos abban, hogy jelent-e ez még valamit. Ha létezett is, biztosan nem Kalifornia volt, ahol Mark továbbra is megbújt - egy újabb albérletben, egy másik, zöldellő külvárosban, ahol dühödten építette tovább a tízezres nagyságrendben gyarapodó Facebookot. És nem is az az új Palo Alto-i Facebook-irodaház, amelyről Mark beszélt neki. Az, amelyiket éppen az alkalmazotti kör újabb bővítése előtt fejeztek be - ez volt az a növekedés, amelyről még az ősszel beszéltek, amikor aláírták a cég átalakításához szükséges papírokat.

Az igazi világnak nem lehetett köze a Facebookhoz, hiszen az igazi világ egyszerűen nem tudta követni ezt a tempót.

Az egymillió tagból hirtelen kétmillió lett, és már a hárommillióhoz közelítettek. És a kis harvardi honlap egyszerűen mindenütt ott volt - ötszáz főiskolai és egyetemi campuson, minden újságban, amit Eduardo az újságosstandon látott, és minden hírműsorban, amelybe órák előtt vagy órák után belekukkantott. Akiket ismert, mindannyian fenn voltak a Facebookon. Még az apja is bejelentkezett Eduardo fiókjával, és nagyon tetszett neki minden, amit látott. A Facebook nem az igazi világ volt - annál valami sokkal nagyobb. Egy új univerzum volt, és Eduárdot akarata ellenére is büszkeség töltötte el, ha arra gondolt, mit vittek véghez ő és Mark.

Bár az igazat megvallva, az utóbbi két hónapban nem is nagyon volt kapcsolata a Kaliforniában dolgozó srácokkal - mindössze egy furcsa telefonhívás volt, egy furcsa kérés,

hogy adja meg valakinek az elérhetőségét New Yorkból, vagy ajánljon valakit, aki potenciális hirdető lehet.

Tulajdonképpen az utóbbi néhány hónapban Eduardo annyira eltávolodott Marktól, hogy még egy teljesen önálló honlap elindítására is maradt ideje - a Jobboozle a Facebookhoz hasonló munkahelykereső oldal akart lenni, ahol a fiatalok potenciális munkaadókat kereshetnek, feltölthetik életrajzukat, és közösségeket hozhatnak létre. Eduárdónak kétsége sem volt afelől, hogy a Jobboozle meg sem közelítheti a Facebookot, de legalább lefoglalta

őt, amíg arra várt, hogy Mark ismét felvegye vele a kapcsolatot.

És végül Mark valóban felvette vele a kapcsolatot - alig néhány nappal azelőtt küldött neki egy e-mailt, és megkérte, hogy utazzon le Kaliforniába. Valami fontos üzleti megbeszélésről írt, és egy újonnan felvett alkalmazottról, akinek a betanításában Eduardo segítségére volt szükség.

Mark említett még valamit az üzenetben; valamit, amitől Eduardo futó idegességet érzett a gyomra tájékán. Az utóbbi időben néhány nagynevű kockázatitőke-befektető környékezte meg a céget - a Szilícium-völgy legnagyobb pénzügyi alapjával rendelkező Sequoia Capital, amelynek vezetője Sean Parker nagy ellenfele, Michael Moritz volt, és egy rendkívül jó hírű Palo Alto-i cég, az Accel Partners, amely az utóbbi egy évtizedben aktívan jelen volt az üzleti életben -, és Mark üzenete arra utalt, hogy nagy az esélye annak, hogy elfogadják egyikük befektetési ajánlatát. Mark megemlítette azt is, hogy a Washington Post Company vezérigazgatója, Don Graham szintén nagy érdeklődést mutat. Mark azt is megjegyezte, hogy ő, Sean Parker és Dustin azon gondolkodnak, hogy ha az egyik üzletet sikerül nyélbe ütniük, akkor eladják részvényeik egy részét - ez fejenként kétmillió dollárt jelentene, legalábbis az e-mail szerint.

Eduardo igencsak meglepődött; először is az általa aláírt papírokból teljesen egyértelmű volt, hogy nem adhatja el a részvényeit - az ő értékpapírai már hosszú-hosszú ideje nem számítanak teljes értékű részvényeknek. Akkor

Mark, Sean és Dustin miért tudott kétmillió dollárnyi részvényt pénzzé tenni? Nem ugyanazokat a papírokat írták alá, mint ő???

Másodszor pedig egyáltalán miért beszélt Mark a részvények eladásáról? Mióta érdekelte őt ennyire a pénz? És miért kereshetett Sean Parker kétmillió dollárt, amikor hivatalosan még csak körülbelül tíz hete tartozott a céghez? Eduardo viszont már a kezdetek kezdetén a cég tagja volt.

Ez egyáltalán nem volt fair.

Lehet, hogy Eduardo egyszerűen félreértette a helyzetet? Talán Mark majd mindent tisztáz, amikor találkoznak Kaliforniában. Eduardo úgy döntött, hogy lesz, ami lesz, ezúttal nem hagyja, hogy az érzelmei kerekedjenek felül - a düh nyáron sem segített a helyzet megoldásában. Nyugodt, józan és megértő lesz. Hiszen tavasz van, előbújtak a miniszoknyák, és mindjárt vége az egyetemnek.

Holnap megteszi a hatóság utat, megnézi az épülő új irodaházat, elmegy arra az üzleti megbeszélésre, és betanítja az új alkalmazottat, bárki legyen is az.

Remélhetőleg végre elkezd normalizálódni a helyzet közte és Mark között - így amikor lediplomázik, máris visszakaphatja régi szerepét, mint a cég egyik alapítója és Mark üzlettársa. Ez az ötlet megnyugatónak tűnt - mert valahol azt is jelentette, hogy még egy kicsit meghosszabbíthatja egyetemista éveit, hiszen akármekkora cég is lett a Facebook, Eduardónak semmi kétsége nem volt afelől, hogy számára mindig olyan lesz, mint egy főiskola vagy egyetem. A Facebooknál

dolgozva Markhoz hasonlóan ő is elodázhatja az igazi világgal való találkozást - talán örökre.

Ez a gondolat melegséggel töltötte el Eduárdot, aki lassan lépdelt lefelé a könyvtár lépcsőin a Yard felé. Holnap újra találkozik Markkal - és Mark majd mindent megmagyaráz.

Eduardo soha életében nem fogja elfelejteni azt a pillanatot. Csak állt a majdnem teljesen üres irodában, és meredten nézte az iratokat, amelyeket az ügyvéd rögtön a kezébe nyomott, ahogy betette a lábát az ajtón. Minden ízében remegni kezdett. Ezúttal egy másik ügyvéd volt és egy másik ajtó; és nem is az a kollégiumi hangulatú albérlet a kertvárosban, hanem egy igazi iroda Palo Alto belvárosában, a Egyetemi sugárúton - üvegtégla falak, juharfával borított íróasztalok, új monitorok, puha szőnyegpadló, és egy graffitivel borított lépcsőház, amelynek kifestésére egy helyi művészt kértek fel. Egy igazi iroda és egy igazi ügyvéd, és mindkettő Eduardo és Mark között állt. Mark valahol bent volt, valamelyik számítógépnél, ahonnan a jelek szerint sohasem mozdult el - teljes biztonságban annak az átkozott képernyőnek a sejtelmes fényében.

Eduardo először azt hitte, hogy a fickó csak tréfál, amikor egy halom aláírásra váró szerződéssel fogadja, még mielőtt esélye lett volna megnézni az épületet, vagy megkérdezni Markot az újonnan felvett emberről, a kétmillió dollár értékű részvényeladásról, az e-mailről. Ahogy azonban Eduardo elkezdte átböngészni a jogi iratokat, rájött, hogy nem üzleti megbeszélés miatt van itt Kaliforniában. Hátba támadták.

Eduardónak beletelt pár percbe, hogy megértse, mit is olvas - de amint megértette, elsápadt, és kiverte a hideg veríték. Amikor mindent megértett, olyan volt, mintha mellbe lőtték volna, és a magának utat törő puszkagolyó

lelkének egy részét is szétzúzta volna - örökre. Nincs az a költői túlzás, nincs az a jelző, nincs az a szó, amely le tudná írni, milyen érzés volt; mert bár a lelke mélyén meg kellett volna éreznie, hogy meg fog történni, igen, tudnia kellett volna, látnia kellett volna a jeleit - egyszerűen nem vett észre semmit. Kibaszottul vak volt. Kibaszottul hülye.

Egyszerűen nem számított arra, hogy ezt teszi vele a barátja, Mark - az a srác, akivel akkor találkozott, amikor egy zsidó egyetemi társaság két számítógépfüggő tagjaként megpróbáltak beilleszkedni a Harvardra. Nekik is megvoltak a maguk problémái, és Mark néha meglehetősen hűvös és távolságtartó tudott lenni - de ez már mindennél több volt.

Eduardo szemében ez nyilvánvaló, szintiszta árulás volt. Mark elárulta és tönkretette őt, mindent elvett tőle. És a kezében remegő iratokból ez tisztán és világosan látszott - koromfekete betűk a csontfehér lapokon.

Először is, volt egy 2005. január 14-i keltezésű irat - a thefacebook részvényeseinek írásos beleegyezése, hogy 19 millióra emeljék a cég által kiadható törzsrészvények számát. Március 28-án került sor a második hasonló műveletre, amikor lehetővé tették akár 20 890 000 új részvény kiadását. És aztán volt még egy irat, amely lehetővé tette, hogy Mark Zuckerberg részére további 3,3 millió, Dustin Moskovitz részére 2 millió, Sean Parker részére pedig több mint 2 millió részvényt bocsássanak ki.

Eduardo csak nézte a számokat, és közben gyors fejszámolást végzett. Az összes új részvény kiadásával a

Face-bookban való részesedése a 34%-ának már a közelében sem jár. Ha csak Mark, Sean és Dustin új részvényeit adták ki, már akkor is jóval 10% alá került -, és ha az engedélyezett összes új részvényt kiadták, hát akkor részesedése lényegében semmivé olvadt.

Kiebrudalták a cégből.

Az ügyvéd beszélni kezdett, miközben Eduardo az iratokat nézte. Eduardo kíváncsi volt, hogy Mark most mire számít tőle. Vagy talán fel sem tételezte, hogy Eduardo bármilyen módon reagálni fog? Talán azt hitte, hogy Eduardo már rég otthagya a Facebookot - még ősszel, amikor aláírta azokat a papírokat, amelyek mindezt lehetővé tették. Vagy talán még annál is korábban, még nyáron, amikor befagyasztotta a bankszámlákat. Két különböző hullámhossz, két különböző szemszög.

Az ügyvéd monoton hangon tovább magyarázta, hogy elengedhetetlen az új részvények kiadása, hogy vannak érdeklődő kockázatitőke-befektetők, akik miatt szükség van ezekre a részvényekre, hogy Eduardo aláírása csak formalitás, hogy a részvények kiadását már engedélyezték, hogy a cég szempontjából ez jó és szükséges, hogy ez egy olyan döntés volt, amelyet már meghoztak...

- Nem.

Eduardo hallotta, ahogy saját hangja visszhangzik a fejében, lepattan az üvegtégláról, felszáguld a graffitivel díszített lépcsőházon, és bejárja a majdnem teljesen üres irodát.

- Nem!

Nem fog egyetlen aláírással lemondani a Facebookban szerzett tulajdonjogáról. Nem fog egyetlen aláírással lemondani a művéről. A kezdetek óta benne van az egészben. Ott volt abban a kollégiumi szobában. Ő volt a Facebook egyik alapítója, és megérdemelten kapta a 30%-ot. Ő és Mark megállapodtak.

Az ügyvéd egy pillanatot sem késett a válasszal.

Eduardo már nem tagja a Facebook-csapatnak. Már nem tagja az igazgató testületnek, már nem alkalmazott - már semmi köze a Facebookhoz. Még az emlékét is kitörlik a cég történetéből.

Mark Zuckerberg és a Facebook számára Eduardo Saverin többé nem létezett.

Eduardo hirtelen szűknek érezte ezt a helyet.

Úgy érezte, azonnal ki kell jutnia onnan.

Vissza a Harvardra. Vissza a campusra... haza.

Nem tudott hinni a fülének. Nem tudta elhinni, hogy így elárulták. De hát nem volt más választása - megmondták neki. A döntés megszületett - ezt is megmondták neki -, és aki meghozta, az a Facebook alapítója és vezérigazgatója, Mark Zuckerberg volt, és a cég új elnöke.

Ahogy a szörnyű hír eljutott a tudatáig, Eduardo agyán átfutott egy gondolat.

Ki a nyavalya a Facebook új elnöke?

Amikor egy kicsit jobban belegondolt, rájött, hogy már tudja a választ.

Sean Parker a BMW-jéből egyenest a járdára ugrott, mozdulatai tiszta, tomboló energiáról árulkodtak. Agya tízezres fordulatszámmal pörgött, még a megszokottnál is gyorsabban, hiszen - metaforikus értelemben - élete legínycsiklandóbb desszertje várt rá.

Becsapta maga mögött az ajtót, aztán oldalra lépett, kicsit hátradőlt, és karját összefonta a mellén. Felnézett a Sequoia Capital központi irodájának helyet adó csupa üveg és krómacél épületre. Atyaúristen, hogy utálta ezt a helyet! Nem kis iróniával emlékezett vissza arra, mennyire máshogy érezte magát legutóbbi látogatásakor - hogyan jött ide pénzügyi támogatás, üzlettársi kapcsolat, egy kis figyelem vagy valami hasonló reményében. Hát a figyelmet éppen megkapta... és jól pofára esett. Abból a cégből szorították ki, amit ő maga alapított, amit véres verítékével épített fel.

Mennyire más volt most a helyzet! Ez alkalommal a Sequoián volt a könyörgés sora. Sorozatos telefonhívásokkal bombázták a Facebook-irodát: vagy egy üzleti megbeszélést próbáltak megszervezni, vagy Markot kérték a telefonhoz, vagy megpróbálták rávenni, hogy legalább pár percre fogadja őket. A pokolba is, jöttek ám a telefonok, csupa nagy nevektől. Greylock, Merritech, Bessemer, Strong - mindenki őket hívta. És nem csak a kockázati tőkebefektetők. Már több helyről hallotta a pletykát, hogy a Microsoft és a Yahoo is figyelemmel követik az eseményeket. A Friendster pedig már tett is egy informális ajánlatot; tízmillió dollár -

picsafüst! -, amit Sean és Mark könnyű szívvel utasított vissza. A MySpace is érdeklődést mutatott - a pokolba is, most már mindenki őket akarta. És a Sequoia, a grund legnagyobb játékosa nyilván nem akart kimaradni a jóból.

Sean tehát megpróbálta egy kicsit kéretni magát, és örömmel képzelte el az elefántcsonttornyában a saját levében fővő Moritzot, amint azzal a furcsa, alpári hangzású walesi kiejtésével ordít az embereivel. Úgy vélte, mostanra Moritz már biztosan megtudta, hogy ő van a Facebook vonakodása mögött; de azt is feltételezte, hogy a megalomániás üzletember úgy gondolja, Sean előbb vagy utóbb, de beadja a derekát. És amikor a sequoiások már szinte őrjöngtek a dühtől, Sean látszólag ezt tette: összehozta a ma reggeli megbeszélést. És most itt volt, és örült, mint majom a farkának. Ruhája éppolyan fekete volt, mint az autója, vékony Donna Karán nadrágjától krokodilbőr övéig. Az igazságért visszatérő Batman volt ő, aki lecsap San Francisco belvárosi utcáira, hogy ismét rendet tegyen.

Hallotta, ahogy a vezetőülés ajtaja becsapódik, és ahogy megfordult, meglátta az autó elejét megkerülő Markot. - Édes Istenem! - motyogta Sean, és a vigyorgás öblös nevetésnek adta át a helyét.

Mark élénk színű pizsamát viselt, a hóna alatt pedig laptopot szorongatott. A haja mint egy madárfészek, de az arckifejezése komoly volt:

- Biztos vagy ebben? - kérdezte.

Sean, ha lehet, még hangosabban nevetett. Ó, igen, olyan biztos volt a dolgában, mint eddig még soha.

- Tökéletes.

Aztán Sean az órájára pillantott.

- Egyszerűen tökéletes.

Nemcsak hogy Mark tízperces késésben volt a Szilíciumvölgy legnagyobb kockázatitőke-befektetőjével megbeszélte találkozájáról, de úgy fog beszélni oda, mintha ő lenne a város legagyamentebb faszfeje. Sean nem akart elmenni a megbeszélésre - ez egyszerűen még neki is túl sok lett volna -, és Mark egyedül is ura lesz a helyzetnek. Majd bocsánatot kér, megmondja nekik, hogy elaludt, és még átöltözni sem volt ideje. Aztán egyenesen belevág az üzleti ügyekbe. Amikor már majdnem végzett a mondanivalójával, megnyitja a kifejezetten a sequoiás fiúknak összeállított PowerPoint-bemutatót - és ez olyan lesz, mintha még meg is forgatnák a tört a frissen ejtett sebben. És aztán Mark egyszerűen kisétál.

A Sequoia Capital soha - soha! - nem kap lehetőséget arra, hogy pénzt fektessen be a Facebookba. Erről majd Sean gondoskodik. Mark is tisztán látta, mit tett Seannal Moritz és a többi Sequoia-vezér: kirúgták a Plaxóból, kést szorítottak a torkához. És Thiel is tökéletesen egyetértett velük: a Sequoia vele is csúnyán elbánt, amikor még a PayPal-t irányította. A Sequoia végre megtanulja ennek a kisvárosnak a legfontosabb tanítását: kölcsönkenyér visszajár.

Mark és Sean pedig meg sem fogja érezni a dolgot, hiszen most mindenki bele akart kóstolni a Facebook tortájába. Igaz, visszautasították a Friendstert - de mindketten tudták, hogy valahol már ott vár rájuk az az

ajánlat, amelynek nem fognak ellenállni. A környék egyik legnevesebb kockázatitőke-befektető cége, az Accel Partners hosszú hetekig a nyomukban járt. Amikor Jim Breyer, az Accel vezető üzlettársa, és melleleg az üzletág egyik legbriliánsabb kockázatitőke-befektetője telefonált, Sean ugyan mindig felvette a kagylót, de őrült összegeket vágott a fejéhez. Vagy százmillió dollárra értékelik fel őket, vagy semmit sem kapnak! Kétszázmillió vagy mehetnek! És végül Breyer megértette, mi a helyzet.

Mindeközben Mark többször tárgyalt Don Grahammal, a Washington Post Company vezetőjével, aki egy bizonyos értelemben Mark barátja és mentora is volt; érdekes párosítás, érdekes ötlet - hogy a médiamogul és a zseni együtt álljanak az információmegosztáson alapuló társadalmi forradalom élére. Mark komolyan fontolóra vette, hogy Grahammal és a Washington Posttal köt szerződést, ami viszont arra kényszerítette az Accelt, hogy vegye még komolyabban a helyzetet - ami így egyre kristálytisztábban körvonalazódott.

Az Accel rövidesen ráállt, hogy tizenhárom millió dollárt fizessen egy kisebb részesedésért - és ezzel a befektetéssel a Facebookot körülbelül százmillió dollárra értékelte fel. Mindössze 14 hónap után. Százmillió. És ez is csak egy új kiindulási pont volt. Sean biztos volt abban, hogy fél éven belül a Facebook ennek az összegnek a háromszorosát éri majd. És 2005 végére? Ki tudja, hová juthatnak el addigra? Ha az emberek a jelenlegi tempóban csatlakoznak, egy éven belül ötvenmillió felhasználójuk lesz.

Seannak volt egy olyan érzése, hogy hamarosan világra jön az ő kis egymilliárd dolláros gyermeke. Elvigyorodott, ahogy Mark ellépdelt mellette, és lassan a Sequoia épülete felé indult. Egy része azt kívánta, bárcsak elmehetne a megbeszélésre Markkal - de hát az is jó móka volt, hogy megpróbálja elképzelni, mi folyik odabent. Bátorítóan intett egyet.

- Minden a legnagyobb rendben lesz.

Aztán megint rápillantott a pizsamára - és hangosan felnevetett.

Kibaszottul nagy móka lesz.

„Tízezer harvardos fiú...”

Eduardo térdei panaszosan tiltakoztak, amikor szinte kicsavarta a fekete műszálas talár súlyos redői alatt izzadó testét, hogy amennyire lehet, kényelembe helyezze magát a kis összecsukszó faszéken - ezen a pici helyen reménytelenül próbálta elrendezni hosszú végtagjait, főleg mivel mind a négy oldalról hasonló székecskék közé volt beszorítva. Elképzelhetetlenül meleg volt a talár alatt, és az sem segített, hogy az a hülye szögletes kalap legalább két számmal kisebb volt a kelleténél, mivel folyamatosan dörzsölte verejtéktől nedves homlokát, és csomókban tépte ki a haját.

Eduardo ennek ellenére mosolygott. Mosolygott - még mindazok után is, ami vele történt. Jobbra nézett, a hosszú sort végig megtöltő csoporttársaira, akik mind éjfekete talárt és idétlen kalapot viseltek. Aztán hátrapillantott a válla felett - a hasonló öltözékben feszítő végzősök soraira, akik félig megtöltötték az egyetem parkját. A fekete talárok aztán egyszer csak átadták helyüket a könnyű nyári kabátkáknak és khakiszínű nadrágoknak, a családtagok tarka tengerének, akik büszkén emelték magasba fényképezőgépeiket és videokameráikat. Tízezer harvardos fiú...”

Eduardo visszafordult, és felnézett az alig tíz méternyire felállított színpadra. Summers rektor már a pódiumon állt - dékánjai és egy hatalmas ládányi diploma társaságában. Most már csak percek kérdése volt, hogy a rektor előtt álló pulpitusra szerelt mikrofon életre keljen, és az

egyetem parkjában felharsanjon az első név, amely a borostyánnal befutott évszázados téglafalakról visszapattanva végigfut a Widener kölépcsőin, hogy aztán a könyvtár hatalmas korinthuszi oszlopain felkúszva végül feloldódjék az ég kékjében.

Nagyon hosszúra nyúlt a reggel, de Eduardo csak úgy duzzadt az energiától - és tudta, hogy a kicsi faszékeken nyugtalanul izgő-mozgó többi végzős hasonlóan érez.

Korán kezdődött ez a nap: a menet a felsőbbévesek kollégiumaként szolgáló folyóparti házaktól, a River Housestól indult - a fekete talárba öltözött végzősök a Harvard téren átvágva lassan elérték az egyetem parkját, a Yardot. Bár tűzött a nap, Eduardo a talár alatt öltönyt és nyakkendőt viselt. Az ünnepség után a délután nagy részét a családjával fogja tölteni. Nem tudta pontosan, hogy a végzősök széksorai mögött tolongó nézők között hol is állnak, de tudta, hogy valahol ott vannak.

A park zsúfolásig megtelt - Eduardo még sohasem látott ennyi embert egy helyen, kivéve azt a furcsa rock-koncertet, amire még középiskolás korában ment el. És a tömeg ott is fog maradni egész nap. Valamikor délután John Lithgow - színész és egykori harvardi hallgató - tart beszédet. Előtte azonban a végzős diákok összegyűlnek a Widener lépcsőin egy-egy évfolyamfotó kedvéért. Aztán piknikeznek egyet a családjukkal, végül pedig elköszönnek egymástól és az egyetemtől. Néhányan talán felrepítik szögletes kalapjukat a levegőbe - részben azért, mert ezt a közhelyszerű mozdulatot gyakran látták már a tévében, részben azért, mert - valljuk be - ezek a kalapok ritka hülyén néznek ki.

Eduardo figyelme ismét a színpad felé fordult. Egy pillanat alatt elkápráztatta a színek kavalkádja, amely éles ellentétet alkotott a színpadot körülölelő fekete tengerrel. Egyetemi marsallok, kinevezett professzorok, köztiszteletben álló öregdiákok - mind ott sorakoztak a rektor mögött szemet kápráztatóan élénk színű talárjaikban. Eduardo tekintete a diplomákat őrző ládára tévedt. Tudta, hogy valahol a papírtekercsek között van egy, az ő nevével; egy latin nyelvű, szépen feltekert dombornyomásos papír, ami szüleinek több mint százhuszezer dollárjába került.

Bizonyos szempontból ez a diploma neki még sokkal - sokkal többbe került.

„Tízezer harvardos fiú... ”

Valahonnan balról meghallotta a dallamot. Nem is gondolta volna, hogy valaki tudja a régi harvardos diákdal szövegét. Na jó, néhányan tudták - de akármelyik fickó volt is, majdnem végigdünyögte az éneket.

Eduardo viszonyt tényleg tudta a szöveget, mert elsőéves korában megtanulta - azután, hogy a fúvószenekar többször is eljátszotta a Harvard-Yale játékokon.

Akkoriban igen lelkes Crimson volt, és rendkívül büszke volt arra, hogy része lehetett ennek a történelemnek, ennek az egyetemnek. Nagyon büszke volt, mert az apja is nagyon büszke volt rá, és mert a kitartó középiskolai munka meghozta gyümölcsét. Nehéz volt az út - meg kellett tanulnia egy új nyelvet, be kellett illeszkednie egy új kulturális közegbe -, de megcsinálta, és most itt volt a történelmi épületek által körülölelt parkban. Ez az ő pillanata volt - és persze mindenki másé is, aki ebben a

pillanatban ott állt mellette. Megérdemelte ezt a napot, minden egyes percét.

*Tízezer harvardos fiú győzni akar ma,
Mert tudja, hogy a vén Eli
A jó Harvardot le nem győzheti.
Legyőzzük hát a vén Eli fiait,
Es ha a mérkőzés véget ér, énekeljük újra:
Tízezer harvardos fiú győzni tudott ma!*

Megint a színpadra figyelt. Summers már majdnem befejezte az előkészületeket a pulpitus mögött, széles, húsos arca csak pár centire volt a mikrofontól. Eduardo tudta, hogy beletelik egy kis időbe, míg eljut az ő nevéig, és azt is tudta, hogy ha eljön ez a pillanat, minden bizonnyal rosszul fogja kiejteni. Az Eduárdéból majd kihagyja az o-t, vagy a Saverinben a második szótagra teszi a hangsúlyt. De hát ezt már megszokta, és még csak nem is zavarta. Igenis felmegy a színpadra és átveszi a diplomát, mert megérdemli. így kellene menni mindennek a világban. így igazságos.

Amikor életre kelt a mikrofon és felhangzott az első név, valahol Eduardo háta mögött vaku villant - egy profi fényképezőgépe, amely a színpad felé tartó első diákot örökítette meg.

Eduardo akaratán kívül is elgondolkozott azon, hogy vajon ez a kép felkerül-e egyszer valakinek a facebookos adatlapjára. Előbb-utóbb felkerül, efelől nem volt kétsége.

És a mosoly - a nap folyamán először - majdnem lehervadt az arcáról.

* * *

Hajnali két óra

Tizennyolc hosszú órával később.

Kezeit mélyen zakójának zsebébe süllyesztette, majd a családdal eltöltött naptól, a perzselő hőségtől és egy negyed üveg drága skót whiskytól kóválygó fejjel levetette magát a

Phoenix második emeletén elhelyezett bőrkanapéra.

Nézte, hogy egy csoport ismeretlen szökeség hogyan táncolja körbe a dohányzóasztalt, amely úgy meg volt pakolva pi-ásüvegekkel, hogy első ránézésre egy holdvilágos éjszakán szikrázó üvegvárosnak tűnhetett.

A földszinten teljes gőzzel folyt a buli. Az egész háromszintes épület remegett a földszinti táncteremben dübörgő zenétől, ami a hip-hop és a Top 40 valamiféle keverékének tűnt. Eduardo maga előtt látta a keményfa padlón hullámozó fiatalok tömegét, akik a parkban gyújtott örömtűz füstjét belélegezve két évszázadnyi történelem porát kavarták fel, ahogy a zene ritmusára ugráltak és pörögtek. Könnyen el tudta képzelni a szép lányokat, akik még fel sem melegedtek a buszozás után, és a törekvő fiatal Phoenix-tagokat, akik kitartóan keresték azt a bizonyos kapcsolatot, azt a feledhetetlen éjszakát, azt a pillanatot, amikor megáll az idő.

De irt, a második emeleten csendesebb volt a hangulat. A táncoló szökekétől eltekintve a hely egy flancos VIP-

szoba benyomását keltette. A berendezés ezt az érzést még inkább megerősítette: bíborvörös bolyhos szőnyegpadló, faerezetes mintázat a falakon és a plafonon, bőrkanaapé, az asztalokon exkluzív italok üvegei. Ez a második emeleti társalgó tökéletesen zártkörű, csak meghívóval látogatható, a köznapi halandók elől teljesen elzárt hely volt.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Eduardo visszajött Kaliforniából - attól a pillanattól kezdve, amelyet most már csak úgy emlegetett, mint Mark árulását -, nagyon sok időt töltött ebben a szobában, a kanapén ülve. Gondolataiba mélyedve. Elmélkedve. A jövőjét tervezgetve.

Az egyetemi éveknek vége, és Eduardo hamarosan kilép a Harvard biztonságos falai közül. Még nem tudta biztosan, hova megy - talán Bostonba, talán New Yorkba. Azt azonban tudta, hogy többé már nem gyerek. Már nem is érezte magát gyereknek.

Először is, jogi eljárást kezdeményezett, hogy megszerezze, amiről úgy gondolta, hogy megilleti. Ügyvédek fogadott, leveleket küldött ki, és egyértelműen jelezte a szándékát Mark és a Facebook-csapat többi tagja felé - be fogja perelni őket. Gyűlölte a bírósági tárgyalóterem gondolatát, és azt, hogy egy bíró vagy egy esküdszék előtt kell rátámadnia „barátjára”. De tudta, hogy nincs más lehetőség. Már nem csak Markról és róla volt szó.

Ahogy ott ült a bőrkanaapén, azon gondolkozott, vajon Mark megbánta-e, hogy így alakultak a dolgok.

Valószínűleg nem, látta be, és összerándult az arca. Marknak valószínűleg meg sem fordul a fejében, hogy valami rosszat tett. Mark szempontjából nézve ő csak azt tette, ami az üzlet szempontjából szükséges volt. A Facebook eredetileg egyébként is Mark ötlete volt. Ő volt az, aki időt és munkát szánt az egészre. Ő építette fel a céget abból a kollégiumi szobából. Ő írta meg a kódot, ő indította be a weblapot, ő ment el Kaliforniába, ő halasztott az egyetemen, ő talált befektetőket. Eduardo szemében a Facebook az első naptól kezdve egy Mark Zuckerberg termék volt. Mindenki más csak oda akart furakodni. Winklevossék. Eduardo. Talán még Sean Parker is.

Mark szemszögéből nézve tulajdonképpen Eduardo cselekedett helytelenül, ő volt az, aki elárulta a barátságukat. Mark szemszögéből nézve Eduardo kárt akart okozni a cégnek azzal, hogy befagyasztotta a bankszámlát. Mark szemszögéből nézve azzal, hogy Eduardo magának követelte a pénzügyi vezető címét, tulajdonképpen azt próbálta megakadályozni, hogy tőkét szerezzenek. Mark szemszögéből nézve Eduardo más dolgokat is tett, amelyekkel kárt okozhatott volna a Facebooknak: elindított egy külön weblapot, a Jobboozle-t, és ugyanazt a potenciális hirdetői bázist közelítette meg valamivel, amiről Mark azt gondolhatta, hogy a Facebook üzleti titka. Marknak ugyanannyi oka volt arra, hogy saját magát tartsa a kárvallott félnek, mint Eduardónak.

De Eduardo nem így látta a dolgokat. Ő úgy hitte - teljes szívéből és megingathatatlanul -, hogy az első pillanattól

kezdve ott volt. Hogy döntő szerepe volt a Facebook sikerében. Ő adta a kezdőtökét. Rááldozta az idejét. És megérdemelte azt, amiben megegyeztek. Ez ilyen egyszerű.

Azért volt egyvalami, amiben egyetértett Markkal - ez a dolog már nem a barátságról szólt. Az üzletről.

Egyszerűen az üzletről.

Eduardo küzdeni fog azért, amiről úgy gondolta, hogy megérdemli. A bíróság elé idézi Markot. Elmagyaráztat vele mindent. Rákényszeríti, hogy tisztességesen viselkedjen.

Nézte a zenére pörgő-forgó lányokat, nézte, ahogy hajuk kavargó aranyviharként hullámszik és kanyarog a fejük fölött, és arra gondolt, hogy Mark vajon emlékszik-e arra, hogyan kezdődött az egész. Hogy ő és Mark csupán két geek volt, akik megpróbáltak valami különlegeset véghezvinni, megpróbálták észrevetetni magukat - és ágyba vinni néhány lányt. Kíváncsi volt, vajon Mark észrevette-e, mennyire megváltoztak a dolgok.

Vagy talán Mark nem is változott semmit; Eduardo talán már az első pillanatban félreismerte. A Winklevoss ikrekhez hasonlóan Eduardo is csak a saját gondolatait vetítette ki egy üres lapra, és olyan jellemzőkkel ruházta fel a rárajzolt alakot, amilyennek leginkább látni szeretete volna.

Talán soha nem ismerte igazán Mark Zuckerberget.

Kíváncsi volt, vajon Mark Zuckerberg ismeri-e saját magát.

És Sean Parker? Valószínűleg Sean Parker is azt hitte, hogy ismeri Mark Zuckerberget. De Eduardo teljesen

biztos volt abban, hogy ez a felállás sem lesz hosszú életű.

Eduardo szerint Sean Parker olyan volt, mint egy ide-oda száguldozó üstökös az égen; már két újonnan született vállalkozáson átsüvített. A kérdés nem az volt, hogy a Facebookot is maga mögött hagyja-e egyszer, hanem az, hogy mikor.

Az volt a furcsa, hogy senki sem hallotta a szirénákat. Az egyik percben még minden nagyszerű volt. A buli pörgött, és a külvárosi ház tele volt csinos és boldog emberekkel. Főiskolás és egyetemista lányok és diplomás fiúk, városi hippik és divatosan felöltözött huszonévesek, hátizsákot, baseballsapkát hordó fiatalok és szűk farmert, inget viselő értelmiségiek; olyan volt az egész, mintha egy nagyvárosi éjszakai klubot tettek volna át egy könnyebben kezelhető főiskolai környezetbe - egy egyetemi klub bulija olyanok számára, akik az égvilágon semmit sem tudtak a klubokról. Nagyban folyt az ivászat, a padlót is megremegtető zene pedig visszaverődött a csupasz, fehérre vakolt falakról...

És aztán bumm, egy szempillantás alatt elromlott minden.

Valaki sikoltott, aztán kivágódtak az ajtók. Zseblámpák pásztázták végig a sötét, zsúfolt táncparkettet, fénycsíkokat húzva a vakolt falakon, mint egy kopár síkságot megtámadó UFO reflektorai. Aztán bezúdultak, mint egy sereg kibaszott gestapós keményfiú; üvöltöztek és ugattak és lökdösődtek, és közben úgy forgatták zseblámpájukat, mint egy rohadt fénykardot.

Sötétkéek egyenruha. Gumibotok és jelvények, sőt néhány bilincs is. Fegyvereket nem lehetett látni, csak pisztolytáskákat, és a vastag, sötét gumitokból kidagadó fémcső kontúrját.

Akár volt sziréna, akár nem, a bulinak vége volt.

Sean Parker első gondolata nyilván az volt, hogy itt valami tévedés lehet. Ez csak egy nyavalyás buli az egyetemi campus határain kívül. Egy teljesen ártalmatlan buli. Az a csinos kislány, akivel jött, csak egy volt a Facebooknál nagy számban dolgozó egyetemisták közül, akivel összebarátkozott - tiszta, ártatlan szórakozás volt. Csak egy szokványos buli, már vagy ezerszer volt ilyen. Tökéletesen ártalmatlan, ahol senki sem csinál semmi örülséget.

Na jó, talán volt némi alkohol a házban. És talán a zene egy kicsikét túl hangos volt. És talán néhány kölyök kokozott egy kicsit, és elfüstölt egy kis anyagot. Sean nem tudta biztosan - nem sok időt töltött a fürdőszobában, mióta megérkezett; a táncparketten akadt dolga. A nadrágzsébében meglapuló inhalátortól és az ingzsébében tartott - epinephrint tartalmazó - gyógyszerertől eltekintve olyan tiszta volt, mint maga Jézus Krisztus. Erről krónikus asztmája és a nevetséges kibaszott allergiája gondoskodott.

És egyébként is, kit érdekel? Ez egy buli volt. Egy csomó egyetemista és főiskolás volt ott. Az egyetemnek nem a kísérletezésről kell szólnia?

Talán a forradalomról? Vagy a szabadságról?

Nem kéne a rendőröknek figyelembe venniük a hely jellegét, és egy kicsit elnézőbbnek lenni?

De a zsaruk arcán ülő kifejezés minden volt, csak elnéző nem. Kétségtelen, hogy Batmanre pokoli éjszaka vár.

Egyszer csak derengeni kezdett neki, hogy talán nem egyszerű pech volt, és nem csak annyi volt az egész, hogy valaki rossz időben volt rossz helyen, hanem hogy

Sean Parker volt rossz időben rossz helyen. Talán - esetleg - nem csak arról volt szó, hogy a buli túl hangos lett. Lehet, hogy megint ő volt a célpont.

A Facebook már nem egy kis kollégiumi cég volt; erről maga Sean gondoskodott. Hanem az egyik legnagyobb részvénytársaság, amelynek üzleti értéke hamarosan eléri az egymilliárd dollárt. O és Mark pedig már nemcsak valami számítógépes programmal foglalkozó kölykök voltak, hanem egy cég vezetői - egy olyan cégé, amelyet egyikük sem akart eladni, egy olyan cégé, amelyről már mindkerten úgy gondolták, hogy egy napon sokkalta többet ér majd egymillió dollárnál.

Az utóbbi pár hónapban tapasztalt növekedés elképesztően látványos volt. Sean szerint a Facebook lényegében gyökeres átalakulásokról szólt; a lelkes résztvevők egyre sikeresebb közösségi hálózatában megvalósított néhány briliáns ötletről.

Az első és legfrissebb ilyen fejlesztés minden bizonnyal a fényképmegosztó alkalmazás - a Facebook most már egy olyan hely, ahol az ember feltöltheti és megnézheti a saját és ismerősei társasági életét megörökítő fényképeket. Ez már a való élet igazi digitalizációja: az ember most már nemcsak egyszerűen elmegy egy bulira, hanem digitális fényképezőgéppel megy el egy bulira, és másnap - vagy akár hajnali kettőkor - ő és a barátai is újra átélhetik azt a bulit a Facebook segítségével. És a megjelelések rendszere - az, hogy ezeken a képeken bárkit meg lehet jelölni, és akkor az illető megtalálja saját magát a képen, és látja, ki volt még ott a bulin -, hát ez valami zseniális: az ember szó szerint digitális formában

láthatja saját ismeretségi hálózatát. Ez az újítás a felhasználók számának robbanásszerű növekedéséhez vezetett - hányan is vannak: nyolcmillióan vagy tízmillióan? Elképesztő, milyen gyorsan növekszik az oldal!

És még messze nem fejezték be a munkát: a fényképek feltöltéséhez hasonló, hihetetlen következményekkel járó változtatás a hírkövető rendszer lesz - egy olyan ötlet, amelyet Sean és Mark egymástól függetlenül talált ki. A hírkövető rendszer folyamatosan frissíti az adott közösségi hálózathoz tartozó emberekkel kapcsolatos információkat, ami még szorosabbá teszi a kapcsolatot a Facebook és a felhasználók között - a felhasználó profiljának minden egyes változását rögzítő digitális eseménynapló ez, amely a barátok oldalán rögtön megjelenik. Ha megcsinálják, ez a számítástechnika egy olyan kifinomult remekműve lesz, amivel Dustinnak és Marknak alaposan meg kell küzdenie

- Exponenciálisan összetett feladat, mivel létre kell hozni egy bizonyos baráti körre korlátozódó csatornát, amelyet percenként frissíteni kell. Seannak akkor támadt ez az ötlete, amikor órákon át figyelte, mint csinálnak az emberek az oldalon; hogyan ellenőrzik folyamatosan barátaik állapotát, hogyan ellenőrzik, melyik barátjuk változtatott valamit a profilján vagy a fényképein. A változások követésének ötlete egyike volt azoknak a bizonyos heuréka-pillanatoknak

- Sean rájött, hogy ha ez automatikusan megtörténne, az majdnem olyan mértékben fokozná a felhasználói

élményt, mint a fényképek és a fényképeken való megjelölés lehetősége.

Ezek már nem csupán alkalmazások voltak - hanem azok a mérföldkövek, amelyek a kollégiumi ötlettől az egész világot megváltoztató, egymilliárd dollár értékű cégig vezető utat jelezték. Felépíteni a világháló legnagyobb, legsikeresebb képmegosztó honlapját a legsikeresebb közösségi hálózaton belül? És ezt még kiegészíteni egy olyan újtással, mint a hírkövetés?

A Facebook mindennél nagyobbra fog nőni a világhálón, Seannak szemernyi kétsége sem volt. Hamarosan megnyitják a teljes amerikai közönség előtt - ez lesz a következő mérföldkö -, aztán teljesen nemzetközivé válnak. Ezt követően már nem lesz semmi, ami a Facebook közelébe érhetne. Sean agyában már nem a Friendster, nem is a MySpace járt: a Google-ra és a Microsoftra gondolt.

A Facebook akkora lesz.

És amikor valami ilyen nagy - nos, Sean Parker bárki másnál jobban tudta, milyen dolgok történnek. Az emberek elkezdenek máshogy viselkedni. Barátságok esnek szét. Problémák születnek - néha szinte a semmiből.

Talán - esetleg - ahogy a Facebook még a nagyoknál is hatalmasabb lett, ahogy ömlött a pénz a cégbe, és a befektetők már milliárdos nagyságrendekben gondolkodtak - lehet, hogy akadtak olyanok, akik nem érezték szükségét Sean Parker további jelenlétének. Történt már ilyen - kétszer is. Még egyszer megtörténhet?

Vagy csak egyszerűen paranoiás? Talán a dolgok most tényleg azok, amiknek látszanak. A rendőrök félbeszakítottak egy bulit - és ő éppen ott volt a közepében.

Pech.

Rossz időzítés.

Amikor Seant letartóztatták, az volt a következő gondolata, hogy telefonálnia kellene. A találgatás olyan bestia, ami több kárt tud okozni a gumibotnál vagy a bilincsnél is. Akár ártatlan, akár nem, nem vet túl jó fényt egy, az egész világot átalakító, egymillió dolláros cég elnökére, ha egy házibulin egy egyetemista alkalmazott társaságában kapcsolja le a rendőrség. Nem gondolta, hogy börtönben fog kikötni - de egy dologban biztos volt: akár ártatlan, akár nem, akár kelepce volt, akár pusztá pech, Mark Zuckerberg igen dühös lesz.

Még azon az éjszakán, vagy talán másnap, Mark Zuckerberg kapott egy telefonhívást: talán a cég ügyvédeitől, talán magától Seantól. Mark jó eséllyel éppen a Facebook-irodában volt akkor - szinte mindig ott volt. Nem is nehéz elképzelni, ahogy ott ül egyedül, arcát zöldeskék ragyogásba vonja az asztalán álló monitor fénye. Talán még sötét éjszaka volt, de az is lehet, hogy hajnalodott; az idő nem volt valami hasznos fogalom Mark számára - neki csak az óramutatók kattogását jelentette, és nem volt sem célja, sem követelése, sem belső értéke. Az információ sokkal fontosabb volt, és az éppen most kapott információval természetesen nagyon gyorsan - és nagyon hatékonyan - kellett foglalkozni. Sean Parker egy zseni, és nagy szerepe volt abban, hogy a Facebook eljutott oda, ahol van. Sean Parker Mark egyik hőse volt, és mindig is mentora, tanácsadója, és talán barátja is marad.

De könnyen ki lehet találni, mi volt Mark első gondolata, amikor meghallotta a zsaruk által szétrobbantott házibuli részleteit: Sean Parkernek mennie kell.

Nem számít, mi volt az oka, és az sem számít, hogy Seant nem fogják perbe és meg sem vádolják azért, amit tett - néhány ember úgy fogja gondolni, hogy ebben a helyzetben Sean veszélyt jelent a Facebookra. Bírálói szemében Sean mindig is kiszámíthatatlan és vad volt - az emberek nem mindig értették meg őt, és néhányan félelmet keltőnek találták hatalmas energiáját. De ez most más volt. Ez most egyértelmű volt. Mindegy, miért

történt - mindegy, hogy pech volt vagy valami más -, az eredmény olyan világos volt, mintha egy számítógép adta volna ki.

Sean Parkernek mennie kell.

Ugyanígy szembe kellett fordulnia Eduardóval, Winklevossékkal, bármivel, ami fenyegetést jelentett - a szándékuk tulajdonképpen nem is számított -, hiszen végeredményben csak egyetlen dolog számított: a Facebook. Mark Zuckerberg alkotása volt, az ő gyermeke, és most már ez áll élete középpontjában. Kezdetben talán csak valami szórakoztató, érdekes dolog volt. Egy újabb játék, mint a Rizikónak az a változata, amelyet középiskolás korában készített, vagy a Facemash, ami miatt majdnem kirúgták a Harvardról. De a Facebook, úgy vélhetjük, most már Mark egyetlen szerelmének - a számítógépnek, az arca előtt világító monitornak - a kiterjesztése lett. És hasonlóan a személyi számítógéphez, amelyet Mark ideálja, Bill Gates szabadított az emberiségre áttörő jelentőségű szoftverével, a Facebook is forradalmat eredményezett - megváltoztatta a világot, a közösségi hálózataival a szabad információcsere olyan platformját hozta létre, amely a világot eddig elképzelhetetlen módon digitalizálja.

Mark nem fogja engedni, hogy bármi vagy bárki a Facebook útjába álljon.

Azt az embert, akivé Mark Zuckerberg vált, legjobban egyszerű és elegáns, egyetlen mondatot tartalmazó névjegykártyája jellemzi.

A kártyát ő tervezte - nyilván a számítógép előtt ülve, miközben arcát megvilágította a monitor fénye -, hogy majd kinyomtassa és mindenhová magával vigye. Bizonyos értelemben a kártya semmi mást nem képviselt, mint Mark Zuckerberg sajátos humorérzékét. Más értelemben azonban a kártya több volt egyszerű poénnál - mert igaz volt. Mindegy, hogy mások mit akartak hinni, mindegy, hogy mások mivel próbálkoztak, a névjegykártya felirata mindig igaz lesz. Elkerülhetetlenül, megmásíthatatlanul igaz. Szinte láthatjuk is magunk előtt, ahogy Mark felolvassa magának, miközben általában semmilyen érzelmet nem tükröző arcán halvány mosoly suhan át.

„Vezérigazgató vagyok - bekaphatod.”

A francba, ez is egy olyan éjszaka lesz. Eduardo nem igazán tudta felidézni, mi a klub neve, vagy hogy pontosan hogyan is került oda. Annyit tudott, hogy New Yorkban van, a húsfeldolgozó körzetben. Rémllett neki valami taxi, meg legalább két egyetemi haver, és egy darabig mintha még egy lány is benne lett volna a képben. Jézusom, mindig belekerül egy lány a képbe, mi? Abban viszont teljesen biztos volt, hogy jó bőr volt, valószínűleg ázsiai, aki mintha meg is csókolta volna őt. De a taxi és a klub között valahogy eltűnt, és ő most ott volt egyedül, elterülve egy világoskék bőrfotelben, és a whiskyspohár falán saját tükörképét bámulta: az arca szétfolyt az italt hűtő jégkockahegy lekerekített gerincein - mintha egy varázstükörbe nézett volna, vagy mintha Salvador Dali egyik festményét látná azok közül, amelyekről még az egyetemen beszéltek. A kurzus neve emlékei szerint

„Foltok és pontok” volt, és a tanár modern művészetről beszélt olyan kölyköknek, akik igazából leszarták a modern művészetet.

Egyedül volt és részeg - de azért nem annyira részeg. Több oka is volt annak, hogy látása elhomályosult, és az alkohol nem is az első volt ezen a listán. A fő ok az alváshiány volt. Már vagy három hete nem került ágyba hajnali négy előtt; éppen egy új vállalkozás beindításán dolgozott

- amiben volt némi egészségügy, némi közösségi hálózat, meg minden, ami a kettő közé belefért -, aztán ott volt a

mindennapjait meghatározó per, a társasági élet - amely megoszlott Boston és New York, illetve néha Kalifornia között -, és persze a Phoenix, mindig a Phoenix. Senkit sem zavart, hogy egy kicsit idősebb volt, mint bárki más a klubban, mert testvérek voltak, és mindig is testvérek maradnak. És a Phoenixben még mindenki pontosan tudta, ki is ő. Hogy mit vitt véghez. Még akkor is, ha a világ másik része sohasem hallott róla. Még akkor is, ha a világ többi része a Facebookot egyetlen emberrel azonosította, egy fiatal zsenivel.

Igen, Eduardo fáradt volt. Igazából már hetek óta nem aludt. Hátradőlt a fotelben, belebámult a whiskyspohárba - és akkor hirtelen felötlött benne egy emlék.

Emlékkép egy hasonló éjszakáról, egy olyan pillanatról, amikor már megint nem tudta befogni a száját - a 2004-es New York-i nyár egyik pillanatáról. Eduardo nem emlékezett pontosan, melyik hónap melyik napja volt, de nem sokkal azután lehetett, hogy befagyasztotta azt a bankszámlát, hogy lezajlottak azok a beszélgetések közte és Mark között, amelyek - így utólag szemlélve a dolgokat - hajszálvékony repedéseket, majd igazi töréseket okoztak. Eduardo dühös volt, és úgy érezte, mélyen megsértették - elment hát inni egyet, éppen úgy, mint ma, és aztán kikötött valami hasonló klubban.

Azon az éjszakán éppen egy lányt próbált becserkészni a táncparketten, amikor felnézett, és észrevett valakit, aki a terem szélén álldogálva éppen felé nézett. Eduardo rögtön megismerte a fickót - hát elég nehéz is lett volna összekeverni bárkivel. Nagydarab és izmos: atléta egy filmsztár arcával és egy olümposzi isten testével.

Eduardo sokszor látta őt a campuson egyetemjű ikertestvére társaságában. Tulajdonképpen nem is tudta pontosan, melyik Winklevoss fiút látja. Csak azt tudta, hogy ott állt az egyikük, alig tíz lépésre tőle egy névtelen New York-i klubban.

Eduardo ott és akkor hagyta, hogy az érzelmei és az alkohol felülkerekedjenek benne. Talán a szíve mélyén megérezte előre, mi fog történni közte és Mark között. Vagy csak egyszerűen részeg volt.

Akármi is volt az oka, egyenesen odament a Winklevoss ikerhez, és kezét nyújtott neki.

Amikor látta, milyen döbbenetén néz rá a fiú, Eduardo szinte önkéntelenül mondta:

- Sajnálom, fiúk. Átvágott engem, ahogy titeket is.

Aztán egyetlen további szó nélkül megfordult, és eltűnt a táncoló tömegben.

SEAN PARKER Sean Parker otthagyta a Facebookot, de nem vesztette el a Szilícium-völgyi közösségben betöltött vezető szerepét; nemrégiben a Péter Thiel által alapított Founders Fund - a fejlődésük korai szakaszában lévő high-tech cégek befektetéseire szakosodó kockázatitőke-vállalat - egyik igazgatója lett, és olyan üzleteket próbál kötni, mint Thiel egykori félmillió dolláros befektetése az éppen növekedésnek indult Facebookba, amely befektetés ma már több mint egymilliárd dollárt ér. A minap pedig új céget alapított, a titokzatos nevű Project Agapét - ez egy olyan közösségi hálózat, amelynek fő célja, hogy támogassa az interneten folytatott széles körű politikai aktivitást.

TYLER ÉS CAMERON WINKLEVOSS Tyler és Cameron Winklevoss végigvitte a 2004 végén Mark Zuckerberg és a Facebook ellen indított jogi eljárást, amely az elmúlt nyár végén megállapodással zárult. Bár a megállapodás részleteit a bíró titkosnak nyilvánította, a Winklevossékat és a ConnectU-t képviselő jogi cég olyan információkat szivárogtatott ki, amelyek szerint a megállapodás alapján az ikrek megközelítőleg 65 millió dollárt kaptak kézhez. Bár ez az összeg nem tűnik jelentéktelennek, bizonyítékok vannak arra, hogy Tyler és Cameron nem voltak elégedettek a megállapodással, és a Markkal és a Facebookkal folytatott csatájuknak még messze nincs vége. Hogy valami vidámat is mondjunk, Tylernek és Cameronnak sikerült bekerülni az

Egyesült Államok olimpiai csapatába, és együtt versenyeztek a 2008-as pekingi olimpián, ahol a férfi páros versenyen hatodik helyezést értek el. Azóta folyamatosan edzenek, de még nem döntötték el, hogy indulnak-e a 2012-es londoni olimpián.

EDUARDO SAVERIN Eduardo Saverin továbbra is Boston és New York között ingázik, és változatlanul gyakori látogató a Phoenix szent helyként tisztelt felső emeletein. Az Eduardo kontra Mark Zuckerberg és Facebook, valamint Mark kontra Eduardo perek részleteit a titok homálya fedi; ez év januárjában azonban Eduardo neve és társalapítói titulusa hirtelen visszakerült a Facebook impresszumába, és ezzel létezése visszakerül a cég történetébe. Ez a fejlemény csakis annak lehet a bizonyítéka, hogy Eduardo sikeresen küzdött azért, hogy elismerjék a Facebook megteremtésében játszott szerepét. Hogy a jogi huzavonáktól eltekintve Eduardónak és Marknak sikerül-e ismét felépíteniük összetört barátságukat, még a jövő titka.

A FACEBOOK ÉS MARK ZUCKERBERG Ami magát a Facebookot illeti, 2007 októberében a Microsoft a Google-lal folytatott rövid, de igen nagy hírverést kapott licitálási verseny után 240 millió dollárt fizetett a cég részvényeinek 1,6%-áért, és ezzel a Facebook piaci értékét több mint 15 milliárd dollárban, vagyis a 150 milliós éves bevételének százszorosában határozta meg. Azóta az egész gazdasághoz hasonlóan a Facebookot is elérte a recesszió, legalábbis ami a piaci értékét illeti.

Jövedelmei azonban továbbra is nőnek, és akármennyi is a hivatalos szorzószám, a Facebook meglepően gyors növekedése nem torpant meg. Ez év végére a Facebook felhasználóinak száma jóval meghaladja majd a kétszázmilliót, és a legutóbbi jelentések szerint a cég hetente ötmillió új felhasználóval gyarapodik. Bár voltak igen nagy nyilvánosságot kapott balfogások - mint például azok az összeomlás-közel helyzetek, amelyeket a felhasználói tartalmak tulajdonjogával kapcsolatos problémák és a „magáninformációk” hirdetési célokra való rosszindulatú felhasználása okozott -, a közösségi forradalom nem torpant meg, és igen valószínű, hogy a Facebook rengeteg ember életében kap majd szerepet az elkövetkező években.

Mark Zuckerberg kis kollégiumi kísérletéből az Internet egyik legnagyobb befolyású vállalkozása lett; és bár nem tudni, hogy tulajdonképpen mennyit is ér ma Mark Zuckerberg, az kétségtelen, hogy ő a földgolyó egyik leggazdagabb huszonöt éves fiatalembere - és sokan úgy emlegetik, mint minden idők legfiatalabb self-made milliárdosát.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a könyv - sok más társához hasonlóan - egy e-maillal kezdődött, ami teljesen váratlanul, hajnali kettőkor érkezett; örökké hálás leszek Will McMullennek, hogy megtette ezt az első lépést, és amennyire tudta, elmesélte nekem ezt a történetet. Köszönet illeti Daryk Pengellyt, Alasdair McLean-Foremant, és a Harvard és a Phoenix-S K minden más tagját, akik sokat segítettek abban, hogy eligazodhassak a borostyánnal benőtt kapuk mögötti világban.

Mérhetetlenül hálás vagyok kiváló szerkesztőmnek, BillThomas-nak és csapatának a Doubleday/Random House kiadónál. Sokkal tartozom Eric Simonoffnak és Matthew Snydernek, két csodálatos ügynökömnek. Sok köszönet jár Hollywoodban élő fivéreimnek, illetve Dana Brunettinek és Kevin Spacey-nek, valamint, Mike DeLucának, Scott Rudinnak és Aaron Sorkinnak, akik számtalan módon segítették e projekt megvalósulását. Niel Robertson és Olivér Roup is köszönetet érdemel azért, mert utat mutattak nekem a Szilícium-völgy teljesen ismeretlen világában. Köszönet illeti Barry Rosenberget is, akinek a maga szakterületén nincs párja. Ez a könyv természetesen nem születhetett volna meg számos belső informátorom nagylelkű, bár alkalmanként kissé vonakodó segítségével; bár mind a névtelenség homályában kívántak maradni, igyekeztem minden tőlem telhetőt megtenni, hogy elismerjem együttműködésüket azzal, hogy ezt a történetet a lehető legőszintebben és a legnagyobb tisztelettel mondom el.

Nagy elismeréssel adózom könyvem minden szereplőjének. Lenyűgözve állok zsenialitásuk előtt, és hálás vagyok, hogy bepillanthattam egy olyan alkotói világba, amelyet eddig nem ismertem. És mint mindig, sokkal tartozom csodálatos szüleimnek, fivéreimnek és családjaiknak. És Tonyának és Bugsynak - nélkületek semmire sem mentem volna.

FORRÁSJEGYZÉK

- Baloun, Karel M.: *Inside Facebook*. Victoria, 2007, Trafford Publishing.
- Brickman, S. F.: Face Off. *Harvard Crimson*, Nov. 6. 2003.
- Dremann, Sue: In Your Face. *PaloAlto Weekly*, Apr. 7. 2005.
- Feeney, Kevin J.: Business, Casual. *Harvard Crimson*, Feb. 24. 2005.
- FM Staff.: HowThey Got Here. *Harvard Crimson*, Feb. 24. 2005.
- Forbes.com*: Facing the Future. Sep. 13. 2006.
- Greenspan, Aaron: *Authoritas*. Palo Alto, 2008, Think Press.
- Grynbaum, Michael M.: Mark E. Zuckerberg 06: The Whiz Behind the facebook.com. *Harvard Crimson*, Jun. 10, 2004.
- Grynbaum, Michael M.: Online Facebook Solicits New Ads. *Harvard Crimson*, May 7. 2004.
- Hoffman, Claire: The Battle for Facebook. *Rolling Stone*. Jun. 26. 2008.
- Kaplan, Katharine A.: Facemash Creator Survives Ad Board. *Harvard Crimson*, Nov. 19. 2003.
- Lacy, Sarah: *Once You're Lucky, Twice You're Good*. New York, 2008, Gotham Books.
- McGinn, Timothy: Online Facebooks Duel overTangled Web of Authorship. *Harvard Crimson*, May 28. 2004.
- McGirt, Ellen: Hacker. Dropout. CEO. *Fast Company*, May 2007.
- Milov, Sarah E. F.: Sociology ofthefacebook.com. *Harvard Crimson*, Mar. 18. 2004.
- Neyfakh, Leon: Columbia Rebukes thefacebook.com. *Harvard Crimson*, Mar. 9. 2004.
- O'Brian, Luke: Poking Facebook. *02138Magazine*.
- Schatz, Amy: BO, UR So GR8. *Wall Street Journal Online*, May 26. 2007.
- Schwartz, Barry M.: Hot or Not? Website Briefly Judges Looks. *Harvard Crimson*, Nov. 4. 2003.
- Seward, Zachary: Dropout Gates Drops in to Talk. *Harvard Crimson*,

Feb. 27, 2004.

Skalkos, Anastasios G.: New Online Facebook Launched.

Harvard Crimson, Mar. 19. 2004.

Tabak, Alan J.: Harvard Bonds on Facebook Website. *Harvard Crimson*, Feb. 18. 2004.

Tabak, Alan J.: Hundreds Register for New Facebook Website.

Harvard Crimson, Feb. 9. 2004.

Vara, Vauhini: Facebook CEO Seeks Help as Site Grows Up. *Wall Street Journal Online*. Mar. 5. 2008.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: 235-5020
Fax:318-4170
E-mail: athenaeum@lira.hu
Honlap: www.athenaeum.hu

Szerkesztő: Tracikievicz Zsófia Műszaki vezető: Rác
Julianna

Nyomdai előkészítés: 9s Műhely

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2010-ben Felelős
vezető: Vadász József igazgató

ISBN 978-963-293-103-6